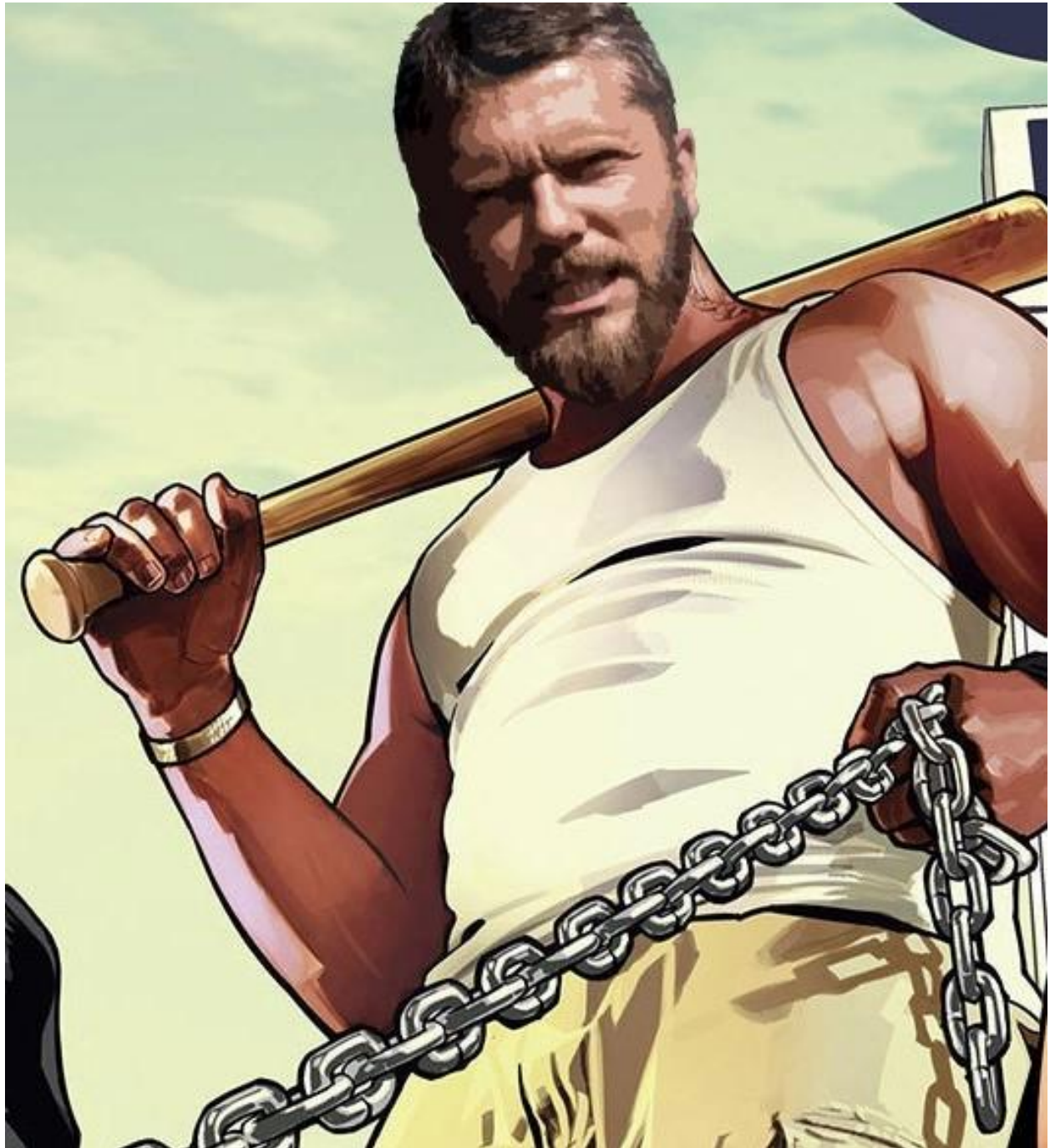

O priveam din spate cum se duce

O priveam din spate cum se duce

Mă gândeam că la mijlocul distanței dintre cer și pământ se află tot cer.

-Auzi, ca ultimă dorință, poți să-mi dai un cer frumos?

-Cerul e cer, nu se ia pe gustate.

-Nu pot să-i dau un dop să-l încerc, așa, ca pe pepene?

-Cu ce?

-Cu privirea.

-Bine, privește-l repede. Oricum, dacă nu îți place, poți să închizi ochii. Știi bine că după ce-ți zbor creierii, mori în câteva secunde. Meriți o moarte curată, nea Martin.

Vocea academică din celălalt capăt al țevii pistolului era plată și lipsită de pasiune ca un arici călcat de trei camioane.

-Ai dreptate, prefer să-l privesc, oricum ar fi. Dacă închid ochii o să mă simt ca atunci când merg la drum lung cu aerul condiționat dat pe recirculare, de mă ia capul.

Mă uitam spre cer și îmi priveam viața din spate, cum se duce. Fugea. Am rugat-o în gând să se miște ceva mai încet. Mă ducea și pe mine mintea că nu prea mai e timp să despic firul dacă am trăit bine sau rău, frumos sau urât. Timpul îmi fugea și el, grăbindu-se după vremurile scurse, a dracului prietenie. O certitudine mă mângâia însă dragăstos: da, am avut o viață plină. Da, am trăit. S-a auzit piedica ridicată. S-a auzit și împușcătura.

Am trăit.

*

**

-Mâine tai un pui d-ăla mare, avem carne vreo două zile, vezi de frati-tu să-și facă juratele alea de compunerii ca să nu se enerveze iar tac-tu și să vă încingă.

Mama, biata de ea, draga de ea. Așa de mult ne iubește, că sor-mea mai mare n-a mai suportat privirea ei de cloșcă de serviciu, veșnic în gardă, așa că s-a tirat prima de acasă. Aha, adică a fugit în lume cu norocul, iar norocul ăsta a înghițit-o tare bine, de nu i s-a mai dat de urmă. Mă așteptam

ca dispariția ei să schimbe oareșce cu ai mei. S-a schimbat ceva, luam mai multă bătaie, tot trebuia împărțită cuiva și porția ei.

-Bine, mamă, așa fac.

-Vezi și tu, Martin, cum te porți cu el și ce îi zici sor-tii mai mici, ca să nu-i mai iasă zilele astea din cuvânt lu' Mutu.

Mutu era tata, așa îi zicea tot satul. Nu prea vorbea când era treaz și în general nu prea bea, din păcate pentru noi. Nu, nu glumesc, tata era pâinea lui Dumnezeu doar când era ciupit, atunci cânta la fluier sau la ceteră, din gură și cu versuri închipuite de el, improvizate sau amintite.

Când era treaz era campion pe sate la țâfnă, sportul lui preferat și din păcate îi sărea cam des mâna din umăr spre noi, ai casei, împărțind scatoalce în loc de cuvinte.

Tata coborâse la noi, în câmpie, după ce trecuse două rânduri de munți, dinspre moroșeni spre Dunăre. O fi avut vreun ulcior de dus la apă.

Mâncam la fel de prost sau de bine ca mai toți cei din sat. Aveam carne la masă cam o dată pe lună, rareori mai des, de-asta se ruga mama de mine să mă port cu mânuși, ca să nu ne zburătăcească tata de la masă și să rămânem iar flămânzi.

-Firicele, hai mă, frățică, să facem temele, că mâine taie mama un pui.

-Nu, bă, că oricum rămânem cu burta goală și buzele umflate.

Avea dreptate prăpăditul, el o încasa cel mai tare, că era favoritul lui tata și stătea lângă el la masă, de-asta era primul cu buza umflată sau măcar un obraz colorat. Când tata mânca verzituri avea mai puțină tragere de inimă la poceală și ne ardea mai în dorul lelii, dar dacă ferească sfântul apuca să mănânce ceva mai de Doamne-ajută, ehe, atunci să te ții, Firicele tată. Ultima oară abia mai stătea în pat, era încins cu cureaua lată și măsurat de sus până jos, vai mama lui.

-Hai, mă, Firicele, că tu doar scrii și eu îți dictez.

-Nu vreau, n-auzi, că tot aia e. Sunt bătut în cap și pace, tot degeaba te mai căznești și tu cu mine.

-Dacă nu vrei să fii și mai bătut în cap, treci la scris!

Era cu doi ani mai mic decât mine, trecea a șasea. Eu treceam a opta. De fapt era doar un an jumate între noi doi, dar pe mine mă dăduseră mai devreme la școală.

-Despre ce ai de scris?

-Am trei compuneri și tema la gramatică.

-La mate nu ai?

-La mate m-a controlat săptămâna trecută, am luat doar câteva șuturi în cur și două-trei palme, nu mai știi?

-Și dacă te controlează iar?

Firicel a ridicat din umeri, resemnat și aproape nepăsător.

-Hai, mă, bine, măcar să apuc să mănânc și eu ceva...

A apucat să mănânce de toate, chiar dacă i-am dictat eu compunerile și i-am făcut temele la mate, la gramatică și la muzică. Uitase că avea de terminat o planșă la desen. Tata nu uitase, l-a desenat temeinic.

*

Într-a noua am plecat la liceu, la oraș, stăteam la internat cu bursă de merit. Mă felicitase și secretarul de partid pe județ de rezultatele mele la învățătură. Tata radia de bucurie, m-a cârpit o singură dată, în joacă:

-I-a prins bine nițică educație de acasă, cât ne-am priceput și noi, toarșu prim, că e ruptă din rai, hă hă.

Când s-a născut Firicel, moașa a zis că mama parcă căcase o zambilă ruptă, dar eu i-am belit toate alea din ea când să ies, că eram cel mai mare copil pe care îl văzuseră, de-aia mi-au zis Martin.

În căminul liceului, la internat, eram încă dintr-a noua cel mai înalt și mai lat în spate, adică mare cât un urs, se dădeau toți într-o parte când mă duceam la spălător.

Când a venit soră-mea Ruxandra la mine erau convinși cu toții că era gagică-mea, așa că nimeni nu se dădea la ea.

Am strâns trei burse pentru venirea ei. Aveam nevoie de cinci burse pentru toți banii de care avea nevoie. Era cam o mie avortul, cinci sute milițianul care puneă batista pe țambal și o mie să stea vreo două săptămâni la spitalul ăla de dilii de lângă Predeal.

*

Tata a găsit-o pe soră-mea mai mare prea devreme, o turnase un vecin de-al nostru.

A adus-o acasă legată cu sfoară, în remorca unui tractor, printre baloții de paie, să nu se vadă. A bătut la ea două zile.

M-am dus și eu acasă, să mă mai bată și pe mine.

Tata plângea lângă ea și îi îngâna cântece de leagăn.

-M-am amoretat de pruncul tău frumos și îl aștept aici

Printre oameni buni și dragi, cărora o să le zică bunici,

Dormi liniștit, dragul nostru pici,
Fără vise urâte, fără spaime, fără frici...

Da. Tata a murit taman bine de abțiguit, vesel cât se cuvine pentru o moarte acceptabilă. Ruxandra l-a lovit prima, cu un pieptene de os, i-a scos un ochi, nici nu mai știu care din ei. Mama l-a lovit cu capul de darac. Firicel i-a scos ochiul spart cu o lingură. Mama l-a întors pe burtă, să nu-i mai vadă fața. Eu am ajutat-o, pentru că priveam adesea oamenii din spate, depărtându-se sau stând ca proștii, fără rost. Smărăndița, sor-mea mai mică, a fost prima care a zis că avem carne.

Am prăjit la el vreo zi și dup-aia l-am băgat în untura porcului de anul trecut. Mama i-a făcut ficatul în sare, cu ceapă. A doua seară vomitam cot la cot cu Firicel și cu mama. Smărăndița dormea liniștită.

Soră-mea Ruxandra a născut prea repede și copilul era mort, de la bătaie.

Pe el, doar pe el, nu l-am văzut din spate. Mi-am zis că era netrăit și deci inexistent.

*

Firicel avea de gând să se facă popă, noi nu aveam bani să-l ținem la seminar, dar el nu știa asta încă, așa că inventa slujbe noi, de fiecare dată altele.

Nu era chiar așa prost frate-miu. Nu tocmai prost, poate doar nepăsător sau naiv, habar n-am ce să zic. De-asta zic eu că nu era potrivit de popă.

-Apa asta sfințită cum se face, părinte?

-Cu puterea credinței, Firicele!

-E bună la ceva?

-Este.

-Strică ceva?

-Făcăturile drăcești, pe ăstea le strică.

-Le doare?

-Cred că da.

-Părinte, toți știm că Dumnezeu nu e rău, nu e crud, nu e prost. Apa matale e un căcat.

Preotul era răbdător și destul de matol să fie moale.

-Ești tu acum supărat, Firicele, ești prea pornit...

-Cum se fac minunile, părinte?

-Trebuie să îți dorești și să ai cuvintele potrivite, pe care să le rostească și ceilalți, odată cu tine și vrerea ta.

-Futu-ți morții mă-tii, futu-ți morții mă-tii, futu-ți morții mă-tii!

-Ce faci, băiete?

-Îl trec pragul pe copilul nenăscut, că așa îi zicea tata, așa-l înjura.

-Unde e tac-tu, chiar?

-A plecat, dracu să-l ia, a plecat și nu știm unde.

A plecat și popa, tot acolo, nu l-am mai văzut decât din spate.

*

Spatele primei mele prietene era frumos ca... Era perfect, ce să o mai tot lungesc! Probabil că cea mai potrivită abordare este să spun că este perfect, mai ales că aparițiile nu au timp, deci nici moarte. Timpul se oprește la ivirea unei apariții, ele nu au naștere, ci un timp al lor, acela care umple viața momentului ăla pentru un rest de univers.

Am chemat-o la fereastră.

-Cum te cheamă?

-Tu m-ai chemat, tu să-mi răspunzi!

-Ești deșteaptă, sunt câștigător.

-Nu știi ce ai câștigat, știu doar că ești drăguț și pari destul de spălățel.

-Cum te cheamă?

-Eliza, asta e tot ce le-a trecut alor mei prin cap, n-am nicio vină, n-am niciun merit. De ce întrebi?

-Am nevoie, ca să știu de cine m-am îndrăgostit.

*

Văzusem o singură dată o femeie dezbrăcată, într-o pagină de revistă pe care o foloseau toți băieții de pe etaj, o revistă ungurească sau nemțească, habar n-am și nici nu contează. Avea păr crescut foarte aiurea între picioare, ca un soi de dungi negre trase cu degetele unite, cum își desenează indienii din westernuri pe obraji.

Părul dintre picioarele Elizei era moale și îmi plăcea să îmi mângâi obrazul de el, pe drumul spre genunchii ei, venind dinspre spatele pe care îl văzusem prima oară. Orele de sport și vârsta noastră îi crescuseră fesele într-un fel pe care nu l-am mai regăsit nici în visul de bătrânețe în care o furam de la mă-sa pe Monica Belucci s-o dau la schimb pe Monica Bârlădeanu sau cam așa ceva. A fost, din păcate, un vis scurt.

Fesele Elizei au fost, din fericire, un vis perfect proporționat. Sâni ei, ei bine, sâni ei m-au lipit de pat vreo trei luni. Atât durează un vis liniștit.

Carnea roz dintre picioarele ei mi-a tras anul meu de viață trăită alene sub un arbore exotic. Am trecut clasa a unșpea cu zece pe linie. Fata mea, Eliza, muza mea, minunea mea, făcea toată magia: matematica se așeza ca un câțel cuminte, româna la fel, limbile străine se pisiceau, economia politică era politicoasă, geografia i se unduia pe tot trupul, istoria, o, da, istoria, chiar și ea...

-Ți-a pus pizda pe față păsărica asta!

Matilda, colega mea de bancă, era mai plastică decât un sculptor în flegme.

-Ești geloasă?

-Ți-o sugere bine?

-Treaba mea.

-Vrei să ți-o sug și eu?

Am fost atât de prost încât chiar m-am gândit ce să-i răspund, nici acum nu aș controla prea bine dialogul ăla.

-De ce ai vrea să mi-o sugi?

Am avut nevoie de două zile să o întreb asta pe Matilda.

-Pentru că aș simți gustul pizdei ei, fraiere, cu puțin noroc.

*

Eliza a fost prima cu ideea.

-Hai să dăm la facultate la contabilitate în București sau la Craiova și ne mutăm împreună, sigur luăm bursă!

-Chiar în București, unde se dă ora exactă?

Ne-am dus la înscriere cu trenul. Bucureștiul m-a copleșit, nu se compara cu orașelul liceului nostru. Eliza era destul de reținută, spre mirarea mea.

-Nu-mi spune prea multe lucruri bune locul ăsta, Martin.

-Mergem la Craiova? Sau la Iași?

-E, hai, nu ne speriem noi de oameni grăbiți, suntem și noi destul de sprinteni.

Găsisem locuri în cămin pe perioada examenelor, la recomandarea unui mahăr de la UTC pe care îl vrăjise Eliza cu mersul ei studiat-nevinovat de loliță fără cusur. Stăteam cam prost acolo, ea era cazată cu alte trei fete, iar eu nu aveam nici măcar saltea. Două dintre colegele ei erau împruțite și rele, înfundaseră veceul cu vată și dădeau vina pe fata mea.

În preziua examenului la matematică una dintre curcile alea două din camera ei venise cu unul după ea și Eliza a venit să stea cu mine. Administratorul căminului a făcut o razie cu miliția și a găsit-o cu mine.

-Păi ce facem noi, domnișorică, pe aici? Ne plimbăm pe la băieți? Nu vi se pare cam retrograd și total neprincipial, împotriva valorilor societății socialiste?

Milițianul a pus mâna pe ea și de unde eram eu se vedea bine că de fapt o pipăia ca un mitocan. Eliza plângea.

L-am rugat pe administrator să înțeleagă că era absolut decentă, nu era noapte și era cu mine pentru că suntem prieteni și urma să avem a doua zi examen, de aceea repetam împreună.

-Avem cărțile pe masă, tovarășe milițian și tovarășe administrator, ce Dumnezeu credeți că făceam noi aici?

-Păi asta mă întreb și eu, tovarășeilor, ce avem noi aici?

Tăceam amândoi, ținându-ne de mână. Așteptam să plece oamenii ăia ca să putem termina de repetat binoamele.

N-a fost să fie. Omul a insistat să-și țină mâinile pe ea.

-Ia-ți mâinile de pe mine, tovarășe!

-Ce zici, tu, curvo?

Nu i-am dat decât un pumn, atât am apucat, pe al doilea nu mai aveam cui. L-am trimis la somn. Am fost duși la secție, m-au pus să le spăl budele și mi-au zis că ne duc ei la examen. Nu ne-au dus, ne-au dat drumul abia pe la prânz. Examenul începuse la ora nouă și se terminase demult.

Ne-au împins pe ușa secției și mie mi-au aruncat buletinul pe trotuar. L-am ridicat cu destul efort, mă durea spatele de la cât muncisem toată noaptea ca prostul. L-am scuturat de praf.

-Hai, Eliza, când cazi nu ai altceva de făcut decât să te scuturi de praf și să te ridici.

Eliza era trasă la față, plânsă și foarte nervoasă.

-Am pierdut examenul din cauza lor, fir-ar mama lor a dracului de milițieni!

Pe poarta instituției pe care tocmai o părăseam, odată cu noi ieșea un tip cu corp de luptător, măsliniu la față, dar cu ochii verzi.

Îl aștepta o Dacie cu bord de CN. A urcat liniștit și a numărat niște bani. A deschis geamul și am auzit ordinele. Șoferul era docil ca un câțel, deși era mai mare ca mine.

-Bă, cât a luat Dima procuroru'?

-I-am dat cinci mii, șefule.

-Bine. Trebe să fie mulțumit. Ai mai dat ceva?

-Îhî, milițianului de la omucideri.

-Cât?

-Două mii.

-Bine, bine. E foarte bine. Hai acasă.

M-a observat prin fereastra deschisă a Daciei.

-Hei, băiete!

Chiar vorbea cu mine.

-Ce vrei?

-Ai fost cu mine în celulă. Nu mă ții minte, tu te plimbai continuu, erai agitat. Te duc undeva?

-Nu, mulțam, sunt cu nevasta.

-Vă duc unde aveți nevoie.

-Nu, mersi. Mi-e bine.

-Bineee. Ține minte, eu sunt Bibi. Dacă ai vreo belea, zi numele meu și pe bucata asta de București o să te aducă la mine orice brigadier de-al meu. Ești bine?

-Nu am nevoie, mulțam din nou.

-Ești tare, îmi place. Ține minte! Bibi. E simplu.

Bibi ăsta era un țigan cu ochi albaștri, pătrunzători. Avea un stil să te privească de parcă se uita drept în creierul tău. Mi se părea imposibil să minți un tip ca el.

-Mulțumesc mult, domnu' Bibi!

-Țțț! Nu, băiete, pentru tine sunt Bibi, simplu, poți să zici prin jur că ai făcut pârnaie cu mine și o să te ia toți de șmecher.

-Scuze, nu vreau să fiu șmecher și nici nu-mi place să mă dau mare.

-Treaba ta, omule, treaba ta. Bibi, nu uita.

*

Eliza se băgase toată în mine și plângea fără sughituri, doar lacrimi care se prăvăleau cuminți.

-Dă-le afară, iubita mea.

-Boii ăștia de milițieni ne-au nenorocit, Martin. Ce dracu ne facem noi până la anul?

Din secția de miliție a ieșit un subofițer de-al lor, care însoțea un tip îmbrăcat civil.

-Toarșu' procuror, vă duc eu înapoi la lucru?

-Ăhă, da, sau mai bine îl aștept pe Ciprian. Da, las' că stau după el. Îl chemi dumneata, te rog frumos?

-Da, să trăiți. Imediat dau fuga.

Tipul ăsta, procurorul, ne privea cu coada ochiului. S-a apropiat de noi cu mâinile în buzunare, înfipse adânc, semn că nu era prea stăpân pe situație, dacă ar fi să mă iau după învățăturile mamei.

-Voi sunteți studenții de astă-noapte, ă?

-Nu.

-E, nu pe dracu! Hai, băiețel, spălăi la weceuri când m-am dus să mă piș.

-Nu suntem studenți. Tocmai am pierdut examenul din cauza prostiei ăsteia. Azi aveam examen.

-Și ce? N-au intrat zilele în sac. Se dă examen și la anul.

-Pierdem bursa, domnule, noi din asta trăim.

-Căcat. Ghinionul dracu', puștiule. Ce te faci dacă te ia și în armată?

Nu mă gândisem la asta.

-Înveți bine?

-Da, domnule, eram cei mai buni din liceu.

-Ea nu vorbește? Are vreun betesug? E soră-ta cumva?

-Nu, domnule, e viitoarea mea nevastă.

-Băi, abia de aveți optișpe ani și vă gândiți la nunți. Și încă ceva, obișnuiește-te să nu mai tot zici domnule în sus, domnule în jos, ca în filmele cu pârnăiași negri. Ori zici civilizat *tovarășe*, ori sari partea aia.

-Am înțeles. Scuze.

-Ar trebui să începi totul prin a trece peste scuzele prea multe. Doar proștii plictisesc lumea cu grămezi de scuze. Te faci de căcat. Orașul ăsta e un viespar, ai grijă, că te înghite pe nemestecate. Mă striga un milițian dinăuntru.

-Băiete, ți-ai uitat geanta aici, pe băncuță. Vin' de o ia, fuguța!

-Acum, să trăiți.

Eliza era mai liniștită.

-Vin imediat, draga mea.

-Nu am unde să plec, nici în cămin nu mai avem voie să stăm, Martin.

M-am dus să-mi recuperez tașca de umăr. La întoarcere procurorul încă mai rezema stâlpul cu steagul de la intrare.

-Băi puștiule, ești ciudat. La cât ești de bine făcut, mă așteptam să fii mai înfipt.

-Scuze, tovarășe.

-Morții mă-sii, tu faci mișto de mine sau ce? Că prost nu ești...

-Nu fac mișto, nu îmi permit.

-Uite ce e, fă rapid niște schimbări la tine: scapă de mersul ăsta de om care nu vrea să deranjeze! Calcă și tu pe călcâie, apăsă, ca un om sigur de el. Fără scuze, doar mergi înainte. Uite, așa, trop, trop, vezi?

-Mulțumesc. Bine.

-Așa. De obicei nu prea dau sfaturi, dar tu ești un băiat foarte surprinzător. Ai părinți?

-Cred că da.

-Pff. Hai că ești simpatic. Cum mama dracu crezi că da?

-Mama e acasă, la țară. Tata nu știu unde e.

-Vrei să aflăm? Faci o cerere și îl dau în urmărire, îl găsim rapid.

-Nu mă mai interesează.

-Hm. Maică-ta e de treabă?

-Da, foarte.

-Taică-tu cum a dispărut? Era afemeiat? Bețiv? Cartofor?

-Niciuna din toate astea.

-Vă bătea?

-Uneori.

-Pe maică-ta?

-Destul de rar.

-Mai ai frați?

-Da, un frate mai mic, și două surori, una mai mare, una mai mică.

-Cine l-a omorât? Mă-ta sau voi? Sau l-ați mierlit împreună?

Mă privea prea liniștit.

-Habar n-am unde este, tovarășe.

M-a măsurat din nou, de data aceasta cu privirea ca niște burghie.

-Minți prost. Ai mult de lucru și pe tema asta. Uite ce e, boii ăștia de milițieni s-au căcat în viața voastră destul că să vă mai fut și eu acum. E clar că ai creierii pe bigudiuri, fără supărare din partea domnișoarei. Hai la căminul ăla de căcat și rezolv eu acolo să mai stați.

A ieșit un ofițer din sediul miliției, destul de tânăr, cred că de maxim 25 sau 26 de ani.

Procurorul era cam preocupat.

-Ciprian, du-ne până la căminul prăpădiților ăstora. Dup-ai-a mai vedem. Te grăbești undeva?

-Nu, tovarășe Cîmpoieru.

-Da, eu sunt, *cântau sute de cimpoaie M-a făcut muica oltean.*

Mașina de miliție nu era prea diferită de o Dacie 1300 obișnuită. Eliza nu mai plângea demult. Stătea în stânga mea, în spatele lui Ciprian, despre care aflasem că era ofițerul de la omucideri, dar zicea că e judiciarist.

M-am trezit vorbind cam din senin, după ce mă pufnea râsul când îmi aminteam dialogul dintre Bibi și șoferul Daciei cu bord de CN.

-N-am m-ai mâncat de alaltăieri. Mi-e foame.

-Cipriane, hai să mâncăm ceva. Mergem la noi, la restaurant.

Sfertul de oră al călătoriei a fost prea tăcut. Cîmpoieru citea un dosar. Ciprian clipea des, sechele ale nesomnului, boală profesională.

Am ajuns la o poartă mare, cu soldat la împins. Cred că era pe lângă Conservator, sau cam așa ceva. Parcare era destul de populată, doar mașini negre, albe sau de miliție, dar toate cu numere scurte.

Procurorul a deschis geamul pe jumătate și l-a chemat pe portarul soldat.

-Băiețel, sunt Liviu Cîmpoieru, până lăsăm căruța asta în grajdul din fața mea, vreau o masă retrasă, foarte liniștită, iar masa s-o pregătească deja nea Mitriță. Zi-i doar că suntem trei gealați și o doamnă foarte importantă.

Portarul se uita la noi mai ceva ca o curcă-n lemne.

Geamul din dreapta șoferului s-a mai deschis două degete. Procurorul a scos palma prin golul proaspăt lărgit și i-a făcut semn soldatului să se vină spre el. Când era suficient de aproape, l-a apucat de guler, l-a tras spre el și a fost un pic mai clar:

-*S-au înscris pîn-acu la ONU una sută șapte state, a rămas deschisă lista pînă s-or înscrie toate.* Soldățel, coițele tale sunt pe cale să se destrame. Du-te, în pula mea, acum și fă ce ți-am zis, dacă nu vrei să o sugi în cur vreo patru ani la Caracal, la batalionul disciplinar!

În cinci minute curgea mâncarea în separeul în care procurorul intra cu țigara în gură. Eliza nu s-a mai reținut și ne-a urmat exemplul, am început să mâncăm cu trei mâini.

-Băi, băieți, nu știu cum vă e vouă, dar eu n-am mai băgat nimic sub nas în afara de țigări și cafea de căcat de vreo zi și mai bine. Nechezolul ăsta îmi fute mațele, viol cu penetrare.

Liviu Cimpoiu avea apetit de om sănătos. Era și el un tip destul de zdravăn, înăltuț și lat în umeri, cu brațe lucrate. Vinul roșu din paharul lui i se ducea pe gât ca apa de izvor.

-Cipriane, Bibi ăsta merită futut bine, știi ce zic. Prea puține alune, să vorbești cu el. Eu dacă n-am destule alune, încep să sparg nuci, morții mă-sii de cioară!

-Vorbesc, dar mai bine îi ziceți dumneavoastră.

-Mă băiete, nu e cazul să dea cu dragoste între mine și el, tu ești mereu la secție, ești bun de mermelit magraoni. A fost prea mare deranjul. Te duci azi pe la el și-i zici așa: bosule, viața e grea, fiecare are socotelile lui, dar ale tale sunt la noi și merită de vreo zece ori pe atât. Asta înseamnă contabil bun, pula mea, apa caldă s-a inventat de alții.

Tipul ăla, Ciprian, era bun de pus într-o icoană de biserică, se întristase grav de tot.

-Deci, domnule tovarăș Martin Iliescu, felicitări, ai de toate: cea mai mișto prietenă viitoare nevastă, un viitor superb alături de organele de miliție pe care le-ai cunoscut din interior, că doar abia le-ai mirosit căcatul când spălai buzele lor de slăbări. Păi, nici măcar Dumnezeu cel șmecher nu are coaie să vadă ce iese din ei, nu sunteți de acord, tovarăși?

Omul nu băuse aproape nimic, dar mă citea mai bine ca mama și tata la un loc.

Sunt niște pastiluțe noi, tovarăși, ăstea mă ajută să văd mai bine interiorul capetelor voastre. Uite, să vă dau un exemplu:

-Tovarășe chelner, te rog să te apropii de noi!

Chelnerul soldat a venit tiptil, de parcă era pe șine, ca acarii ăia cu drezinele lor.

-Ordonăți, tovarășe!

-Cucu, repetă fraza asta, te rog!

-Ordonăți, tovarășe client!

-Bravo, bravo, pretenaș. Ia zi, clientul are totdeauna dreptate sau nu, ce părere ai?

-Totdeauna, să trăiți!

-Bravo, pulă! Uite ce e, mi-e dor să halesc un creieraș de maimuță ca de mama, bulangiule, du-te pas alergător și caută-mi cea mai pizdoasă maimuță din regimentul ăsta numit București!

Chelnerului i se stricase drezina. Se lipise de podea ca un cocoșel hipnotizat de o dungă trasă cu creta.

-Bibane, te-ai înfipt aici ca un flocc în calea pulii, mergi la vânătoare, hai, bagă mască, cască, foaia de cort în bandulieră, arma și bocceluța, adu-mi maimuța, vreau să-i crăp țeasta și să-i scot creierașul pufos, să-l degustăm fiecare cu ce are.

-Păi ce aveți, să trăiți?

-Aaa, bravo, uite, premiul întâi și o ciocolată mare, băiatul nostru a început să gândească! Tu ce crezi că avem?

-Ă, să zic așa, aveți legitimație!

-Poate că am, poate că nu, dar să știi că nu ai nevoie de legitimație să cefăi un creier de maimuță. Unde scrie?

-Permiteți să raportez, nu prea știu bine carte...

-Gata! Până aici! Foarte rău, tovarășe, păi țara și partidul au investit în matale și neamul tău de plugari, v-au dat de toate, morții voștri și voi dormeați la ore, că vă oboseau literele, este?

-Da, să trăiți!

-Tac-tu a moștenit pământul de la tataie-tu Sulică și nu l-a dat la colectiv, dar tu ce-ai zis, mai bine o frec pe pulă, dau o șpagă mică la comisariat la Dolj și ajung chelner în Bucale ca să mă activezeăștia și acolo o să fur în continuare, să fac pula mare pe banii poporului, morții mă-tii de legionar! De ce n-ai scris mă, în autobiografie, că tac-tu mare a fost în rezistența din munți? Petrescu Lucian, așa îi zicea!

Chelnerul a tras cea mai urâtă bășină pe care o auzisem vreodată, de frică.

-Bravo, mă, acu te beși cu stropi ca să îmi iei și bruma de poftă de mâncare. Cheamă-l pe Mitriță!

-Permiteți să... Tovarășul e plecat...

-Aha, o fute pe șefa de la aprovizionare iar. Hai, să-i fie de bine. De unde știu eu că nu mă otrăvești tu acum, element reacționar ce ești!

Procurorul a scos pistolul și a tras de o pârghie, semn că gluma era groasă. Nu mai era deloc de râs. Ciprian milițianul s-a ridicat și i-a dat o scatoalcă grea chelnerului.

-Așa ne servești tu pe noi, tovarășe, pui otravă în mâncare și scuipi în apă, ai?

I-a dat un picior în cur și l-a împins afară.

-Bravo, Cipriane, așa te vreau, mereu pe fază. I-ai salvat viața gunoiului ăsta, mersi!

Eliza se opri din mâncat.

-Dacă nu vă e cu supărare, noi plecăm pe jos, tovarăși, ne descurcăm de aici.

-Da, domnule tovarăș Martin, știu că te descurci, de-aia ești aici. Poimâine începi armata, o faci la trupele speciale, Eliza Constantinescu, distinsa doamnă, va da mâine examenul în condiții speciale, sunt convins că va fi admisă. Țara are nevoie de dânsa. Pentru tine nu se poate face același lucru, tu rămâi să plătești nota. De acord?

-Da, de acord.

-Păi hai la treabă! Uite cum e, țărișoara noastră dragă e gata să fie invadată de niște pastile care îți fac zdrențe colesterolul din cap. Știi ce e asta?

-Nu.

-Colesterolul din cap e creierașul nostru, o mânăuță de grăsime fără de care fututul și haleala nu ar mai fi pictate și scrise în mai știu eu ce cărți, fără de care coliva ar fi doar o simplă și delicioasă prăjitură, nu ar mai ajunge să se umple de muște și scuipați prin biserici.

Cred că fața mea spunea clar că sunt depășit.

-E, domnule tovarăș, se vede că acum pari descumpănit și te gândești că lumea ar fi mai bună fără creier, dar, vezi dumneata, nu există precedentul! Habar n-avem cum ar fi, iar doctrina socialistă, slăvită să-i fie numele (aici Cîmpoieru își făcu o cruce mare, invers, total greșită din punctul meu de vedere), deci cum ziceam, omul socialist multilateral dezvoltat are nevoie de oameni care să muncească, nu să se zbânțuie prin cafe-bar sau alte alea, iar fără creier, nu ar ști ce buton să apese la strung și și-ar prinde degețelele și coaiele în menghină. Pe cale de consecință directă, ne-ar lăsa nouă toate nevestele lor nefutute și noi poate nu le vrem, că sunt urâte! Trăiască egalitatea dintre popoare și echitatea socialistă!

-Eliza unde o să stea?

-La cămin, pentru că mâine vă căsătoriți și veți avea un apartament! Casă de piatră și un praz verde! Hai să bem!

-În cazul ăsta, eu m-aș păstra pentru mâine...

-Ești șmecher, bărbate, ai dreptate. În cazul ăsta, o să te însori săptămâna viitoare, oricum nu contează prea tare.

-Contează, pentru apartament...

-Da, așa e. Hai sus în căruță! Mergem la starea civilă. Trecem pe la ăsta pe acasă mai înainte, să o luăm pe nevastă-sa, ai nevoie de nași.

Ciprian stătea în Militari, într-un bloc de militari combinați cu milițieni.

-Politica partidului, cică! Scuze, dar liftul e prăjit, l-au stricat ȝiganii de la opt.

-Păi nu e bloc de milițieni, bre?

Procurorul chiar era mirat.

-Nu tocmai, ne-au băgat și ciori, cică să-i integrăm, să-i educăm, politica partidului. Ai dracu muiști, se cacă în cadă și înfundă scurgerea cu trențe. Liftul îl strică mereu niște puradei, nu știu ce îi fac.

Ciprian avea un apartament destul de oropsit, nevastă-sa avea o chestie, tușea mereu sec, înfundat și măgărește în același timp.

-S-a îmbolnăvit de plămâni când era bibliotecară la municipală, a luat un virus de-ăla necunoscut și-i pocnesc bojocii în fiecare an, pneumotorax îi zice.

-Băga-mi-aș morcovu' în gura lor de ciori, trebuie să-i mutăm de aici. Fac o rezervare la Rahova, plătește statul socialist, orice pentru om! Apropos, cine e omul de care vorbește poezia?

-Nu mă nenorociți, tovarășe procuror, chiar e politica partidului.

-E, ajutăm la reeducare...

Zărghitul s-a repezit la nevasta milițianului și i-a pupat mâna și fruntea.

-Stimată doamnă, felicitări! Luați-vă cei mai buni chiloți, pantofii de friptură și sutienul cu țâțe de oțel, astăzi sunteți nașa mare. Trăiască nașa! Vă așteptăm la mașină în zece minute, oricum nu curge apă, merge și cu un pic de dezodorant de-ăla Farmec, asta în sexul în care chiar vă mai pasă cum miroase în jurul domniilor voastre, stimată și gingașă tovarășă.

-Păi, cu ce ocazie?

-Vai, doamnă, interesul statului, ce să mai discutăm. Aoleu, ia uite, eu vă rețin și mai aveți doar opt minute. Mă duc jos să pregătesc mașina. Aveți niște scotch, de-ăla de lipit?

-Ăăă, nu știu, Cipri, dă domnului rola de scotch, vin repede.

-Da, da, hai, domnu Cipri, au rămas doar șapte minute!

Nebunu m-a luat de mână și a agățat în viteză rola de scotch. Jos, la mașina de miliție, a făcut o floare din hârtii rupte dintr-o agendă de-a lui Ciprian și două bărcuțe de hârtie, pe care le-a lipit pe capotă.

-O, câtă metaforă, tovarăși, câtă poezie! Bărcuțele sunt viețile voastre, două destine unite deja pe aceleași valuri.

-Ce valuri?

-Bravo, domnule tovarăș Martin, excelentă observație!

A scos sticla de coniac pe care o primiseră cine mai știe de unde sau de la cine și a turnat-o pe toată capota.

-E, asta-i cu stil, așa da! Opera mea este completă!

Ciprian apărea cu nevastă-sa, strecurându-se cam cu fereală din scară.

Cimpoieru a scos o exclamație ascutită:

-Trăiască părinții spirituali! Ce bună-i nașa, frate, deschideți ferestrele și vă minunați!

Eliza s-a băgat în mașină, de rușine.

-Hai, să mergem, domnule procuror, se închide la oficiul stării civile...

-Aha, bine zis! Cipriane, să mi-i notezi pe toți bulangii care s-au uitat la nevastă-ta, lăbării dracu.

Auzi, da mai bine îi arestăm mâine pe toți, morții lor, dup-aia ne hotărâm pe care îl iertăm.

La starea civilă era o tantică speriată ca de război, nu știu ce i s-o fi spus. Ne-a luat buletinele, a dat din cap că nu poate să rezolve ea, că nu avem domiciliu în București.

-E, n-au, cum nu, au, uite, ești chioară, ce-ai, te trimitem la canal pentru picături în ochi, nu vezi aici viza de flotant?

-Nuuu, mă iertați, dar nu se poate.

-Gata, mânca-ți-ai singură coliva, canal scrie pe tine!

-Ăăă, ba da, gata, am găsit, vai, ce proastă sunt!

A dat-o înainte cu familia celula de bază a societății, eu și Eliza am zis că DA și DA.

-Gata șmecheria, semnați, hai cu certificatul, pronto, bârzo, bârzo, e stare de necesitate, tovarăși, ne grăbim de n-avem aer, așa tare că nici nu știm unde mai dormim la noapte, țara ne cheamă la treabă, i-auzi. Liniște! Auziți?

Dădeam din cap ca niște căței de-ăia care se pun în spatele Daciilor, la lunetă, unde scutură din coamă ca tâmpiții.

-Țara ne cheamă, hai.

În cămin am primit apartamentul fostei amantei a administratorului, pe care tocmai au evacuat-o ca pe o scamă.

Ciprian cobora leeeent din mașina miliției, împodobită ca un brad de nuntă, cu nevastă-sa chircită pe bancheta din spate de un acces nou de tuse. Ne aștepta un civil, care după costumul gri și Kentul dintre dinți era cel mai probabil securistul căminului.

-Vă așteptam, tovarășă Eliza Iliescu! Sper că examenul de poimâine să fie cu noroc. Am înțeles că la cel de astăzi ați făcut treabă bună, așa ziceați în curte, printre candidați...

Mă înșelasem. Nu era securistul căminului, era muuult mai șmecher, cred că în ierarhia lor făcea cu boltă pe băiatul care supraveghea studenții.

*

Procurorul a plecat cu șmecherul care ne așteptase.

Ciprian își curăța mașina de lipici și rupea petalele înjghebate din agenda lui. Bărcuțele noastre de hârtie erau încă în viață. Mi le-a întins:

-Cred că astea sunt ale voastre, Martin, băiete. Faceți-vă comozi, ne vedem mâine dimineață. Te rog să nu vorbești cu nimeni despre ce s-a hotărât azi, cred că îți cunoști interesul. Ești un băiat prea deștept să greșești acum.

-Da, vă mulțumesc, înțeleg foarte bine.

-Bine, baftă în noul apartament!

-Totuși, despre ce este vorba? Ce trebuie să fac?

-Vorbim mâine, cu siguranță totul este legal și în sprijinul tău. Îți va explica Liviu mâine.

-Care Liviu?

-Cimpoieru, ăsta e prenumele lui, Liviu.

-Aaa, da, fiecare are și prenume, scuze.

-Nu-ți mai cere scuze și calcă apăsător. Vei avea nevoie de tupeu, tipule, mult tupeu, dar nicio grijă, tu înveți repede, e o chestie legată de fizic, se numesc coaie și bulan.

*

Biroul lor era într-o casă prea mică pe dinafară, trei caturi care păreau cel mult două, ei erau la ultimul. Am fost convins că e o glumă când mi-au zis la intrare că urcăm la trei.

-Am făcut o echipă nouă, începând de luna trecută. Ne ocupăm de combaterea traficului de stupefiante, adică droguri.

-Există așa ceva la noi?

-De bună seamă. Până de curând era treaba miliției, acum s-a schimbat situația. Eu mă dau procuror, Ciprian chiar a fost judiciarist la omucideri, adică apare în continuare ca angajat la secția în fața căreia ne-am întâlnit. Tu ne-ai fost recomandat de un secretar de partid din județ, ca un băiat cinstit și foarte deștept.

-A! Cred că s-a înșelat...

-Nu, nu s-a înșelat, îți știu povestea. Nu s-a înșelat. E fratele meu, doar avem același nume.

-Aha! Mă gândeam că aveți același nume, dar nu prea semănați.

-Același tată, mamele noastre au murit de cancer, Marcel e mai mare ca mine cu patru ani. Pe tine te-am găsit după ce te săltaseră milițienii. Poimâine te duci în armată, vei avea armată grea, te ajutam și noi cum om putea. Anul viitor pe vremea asta dai examen la contabilitate. Ești de acord?

-Cu ce? Unde duc toate astea?

-Ne gândeam că o să fii șef la operațiunile speciale, după un timp, dacă asta îți surâde.

-Cred că ar fi cazul s-o întreb pe Eliza.

-Ea ce ți-ar zice?

-Să merg cu voi.

-Se pare că ai aflat răspunsul ei. Strângem mâna?

-Da.

-Măine ai o treabă într-o discotecă cu mine, au apărut niște pastile care cam încurcă mintea.

-Unde vin?

-Trec eu pe la tine. Nevastă-ta trebuie să știe cu cine ieși, nu-i așa?

*

Până atunci nu mai văzusem o razie decât într-un cămin studentesc. În seara aia se lăsase cu percheziții și tot tacâmul. M-au săltat și pe mine, să pară totul cât mai real. Au urmat audierile, eliberarea mea, iar a doua zi eram răcan.

Fusesem repartizat la vânători de munte.

Valiza de lemn zornăia a îndoieli, puținele certitudini fiind băgate într-un caiet dictando, să nu se strice: fotografia de nuntă și o scrisoare a Elizei.

Am primit, ca orice biban, multe sarcini, dar și mai multe efecte militare. Statul ne dădea un fel de boxeri, numiți AZP, adică aparat de zăpăcit pula, pentru că în marșuri sau pas alergător ni se bălăngănea cucul ca un pendul, până nu mai știa de capul lui. Dulapul îmi era ocupat ele două rânduri de haine, de iarnă și de vară, postav și camgarn, cărora le-am cusut petlițele, cămăși, bonetele potrivite, bereta, casca, masca, foaia de cort, ranița, gamela, lingura, arma, baioneta, portîncărcătorul cu patru sectoare, chingile și carabinele pentru reglare, pioleții și crampoanele. Eu, fiind băiat de la țară, am fost repartizat temporar la cai, am primit o trusă și două batiste prea mari pentru mine.

-Martin, ai mai avut acasă, mă, cai?

-Doar iepe, să trăiți!

Sergentul râdea ca prostul. Chiar era prost, dar îmi făceam treaba cu el.

Cele două batiste, una roșie, alta galbenă, erau pentru ștersul cailor, una pentru ochi, alta pentru zonele intime. Aveau culori diferite pe principiul anti-prost, să nu le încurce între ele unul ca sergentul meu.

Când nu râneam la cai băteam pas de defilare și târam după mine toate acareturile bune de împins la deal, că de-aia există vânătorii de munte. Cei din unitatea mea erau mai degrabă vânători de deal, adică mai molcomi și mai înceți, mai ales la spirit.

După ce am depus jurământul s-a stricat șmecheria, ne scoteau din unitate și rupeam dealurile din jur. Le aram cu bocancii nepingeliți.

-În vârful dealului, adu-na-rea! Nu, nu, nu, mai cu viață! La loc comanda!

Când ni se spunea la loc comanda, era de așteptat să ne întoarcem de unde plecasem. De obicei primeam comanda asta când noi chiar ne apropiam de culmea dealului. Din trei întoarceri de comenzi ne ieșeau ochii ca la un melc strivit în ploaie.

Imediat, tocmai bine de transpirați, primeam misiune să forțăm vreun fir de apă. O fi fost zonă de deal pe la Prislop, dar apa era rece, de munte. Atunci am înțeles imediat de ce numeam vânători de munte și nu vânători de deal.

După ce eram tocmai bine murați, hai la cărat tunul samarizabil, denumit Jerry, desfăcut în trei bucăți și bun de cărat cu asinii.

-Aha, cât vă odihniți, curățați armele. Hai, la vedere!

Plutonierul nostru fusese un fel de erou local și rămăsese pe drumul lui.

-Buuun, bine soldat, hai la camuflare, scoate luneta, mă, nu vrei să te vadă dușmanul de la trei kilometri, nu? Dă-i cu negru de fum pe cătare și înălțător, să vezi mai clar, n-ai nevoie de lunetă, ce ești chior? Ești cârlan tânăr, bun de muncă pentru țară, soldat!

Ciudat matriarhat. Țara asta te biciuie bine. Bună lecție.

*

A venit vremea. Timpul amintirilor când arzi gazul în armată e un căcat, un pistol cu apă. Ehe, imaginația, nene, aia contează, planurile de viitor, succes infinit și istorie scrisă *din poignet*, ca pentru eroi.

Strângeam perna sub mine, căutând răcoarea ei dulce-acrișoară de la transpirația din ziua anterioară și mă imaginam cu Eliza de mâină, eu, întors din armată, după șpe mii de acte de eroism atroce și feroce, un zeu al salvării naționale, medaliat de însuși Președintele, prea nemuritorul,

șeful tuturilor. Urma speech-ul, cel mai cel, să crape toți de nervi, mai ales cotropitorii americani cu puțele lor mici de chinezi:

-Vreau să transmit pe această cale orală omagiu meu întregului univers cunoscut și necunoscut, dar mai ales universului pus sub urmărire sau măcar sub acuzare. Sunt aici să păzesc oropsiții și să salvez lumea! O, nu, nu am nevoie de nimic, doar de murmurul vostru mărunț de aprobare și, dacă nu vă supărați, e de bun simț să vă gândiți în pula mea că sunteți niște viermi prăpădiți gătiți la foc mic, fără mine. Da, fără mine asta sunteți. Deci, așadar și prin urmare, nu uitați să mă pomeniți și vă va fi bine. Ziceți doar că îl știi pe Martin, salvatorul. Lăsați o sută de biștari la intrare și mergeți în pace, dragii mei. Martin, scumpul vostru Martin, este aici pentru voi. Întrebarea este simplă: ce mama dracului faceți voi pentru asta?

Somnul venea repede, norocul meu. Eram tineri și eram soldați, vorba filmului.

Aveam un coleg care dormea în orice poziție, chiar și în picioare, rezemat foarte ușor de ciuperca cu rol de pavază de ploaie din postul lui de santinelă. Odată a adormit în paie, în post, de fapt peste niște baloți, care au fost ridicați și transportați cu o remorcă la vreo cincizeci de kilometri distanță. Nefericitul avea cu el arma și șaiszeci de cartușe, caz de bulău și batalion disciplinar, BD.

-Ce-a fost în capul tău, tovarășe soldat?

Colonelul Slăniceanu avea răbdare, era pedant, școală veche.

-Permiteți să raportez, am adormit. Eu dorm mereu, toarășe colonel, că sunt în creștere.

-Ce îți mai crește?

-Păi toate alea, să trăiți, chiar și capul, că mi-a rămas mică boneta pe care am primit-o când am ajuns aici.

-Ai dat-o cumva la spălat?

-Da, să trăiți!

-Intră la apă, noi fierbem toate hainele pe care le dați la spălătorie, de-aia ți-e mică.

-Nuuu, să trăiți, dacă permiteți să raportez, am crescut siguuur, că nici în pat nu mai am loc.

-Câte pâini mănânci pe zi, soldat?

-Păi, uneori trei, poate patru, că astea nu prea satură, să trăiți! Aici aerul e tare, nu ca la noi.

-Și prăjitură?

-De la cei mai mulți colegi, că le dau țigările la schimb!

-Milică, băiete, dumneata nu mai ești soldatul meu, de aceea îmi permit să mă adresez așa. Te-ai îngrășat ca un purcel aici, instrucție nu faci, ai dispărut din post, cu tot cu armă, iar eu nu te mai

pot ajuta, băiete. Viața ta va fi foarte grea de acum, cazul este raportat mai departe, la eșalonul superior.

-Să trăiți, vă mulțumesc!

-De ce?

-Păi, dacă e superior, înseamnă că e mai multă mâncare, să trăiți!

Cinci ani de BD greu a luat Milică, a grohăit ca un purcel în pula tuturor țăranilor și ciorilor care dăduseră cu șmecheria de podea prin armata obligatorie. Ne povestea despre el un plutonier, care se detașase la noi de la Caracal, ce viață de sclav avea amărâțul.

*

La depunerea jurământului am defilat în primul rând, că eram ceva mai înăltuț ca mulți dintre băieții din leatul meu. Eliza avea o rochie albă și jur că n-am mai văzut niciodată, toată viața mea, vreo zână mai reușită ca ea.

Venise și mama, cu Firicel și Smaranda după ea. Ruxandra era internată pe la Predeal, din nou.

Nu era tocmai ideea mea de erou, dar a ieșit bine.

Eliza era parcă și mai firavă, topită pe umărul meu.

-Oho, Martin, ai fost foarte sexos cum ai defilat tu în fruntea tuturor și când ați început să cântați m-am topit, a fost minunat, cred că ați exersat foarte mult.

Mama adusese sandvișuri cu carne de porc, dar eu nu am mai putut să le mestec, prea îmi aminteau de tata și nu era cel mai bun moment atunci. A fost bine.

*

În ciclul doi de armată se schimba ierarhia, mai făceau și alții sectoare, scăpasem de șmotru la bude, fiecare își făcea doar bocancii lui.

După prima tragere cu calificative maxime am primit gradul de fruntaș și plutonierul de la cazarmare m-a trimis la antrenamentul special de luptă corp la corp, care era de fapt judo toată ziua.

A urmat prima misiune, de camuflare. Am reușit să mă ascund cel mai bine dintre toți, timp de trei zile, până mi-am îndeplinit toate obiectivele misiunii și am doborât cele mai multe ținte din istoria regimentului. Mă pișam într-o pungă, beam resturi de zăpadă și am mâncat doar cinci pesmeți, mestecați cu respect. Mă acoperisem cu pietre, crengi și noroi, pe sub care întinsesem foaia de cort în care mă făcusem sărmăluță. M-a felicitat chiar comandantul, în fața întregii formații.

Când m-au avansat caporal mi-am mângâiat tresele două zile, apoi le curăţam cu o periuţă de fiecare dată când mi se părea că se mai murdăriseră cât de puţin.

După mai puţin de trei zile m-a chemat comandantul de companie şi mi-a spus că voi fi mutat la Marina Militară, cică aş fi fost repartizat aleatoriu acolo, prin redistribuirea mai multor militari în termen, strânşi pentru înfiinţarea unei unităţi noi pe malul mării, la Capul Midia.

Au urmat, cam prea aglomerate, toate manevrele şi denumirile unui vas. Aha, şi mai multe tipuri de vase. Andocări, velă, foc, trincă, pupa, babord, bric. Aha, aveam şi ibric, făcea un tătar din grupa noastră o cafea la nisip, te scotea din orice lene! Normele de pregătire fizică nu se mai dădeau la alergat sau escaladă, ci la înot îmbrăcat şi destul de echipat.

Ehe, a venit şi prima permisie, o zi întreagă-întreguţă cu Eliza mea.

Nu-mi trecuse prin cap până atunci că apa mării poate schimba culoarea ochilor cuiva. Eliza era un şuvoi de bucurie. Doamne, mare noroc pe mine cu femeia mea!

A mai trecut o lună în vânt şi sarea mării, printre şmotru de punte şi instrucţie la armamentul de bord. Au urmat tragerile pe apă, calificativele maxime şi a mai venit o zi de permisie.

Eliza se schimbase puţin. Dragostea ei nu mai era a unei leoaice tinere, cum spunea Nichita, ci mai degrabă a unei pisici. Soţia mea se unduia, torcea, se încovriga în jurul meu, de parcă nu putea să rostească ceva foarte adânc, ci doar se manifesta, căutând pavăză şi pace.

-Ce te preocupă, Eliza?

-O, nimic, e bine, te aştept acasă, dragul meu. Dacă aş avea vreo temere, ţi-aş spune imediat. Tu eşti primul cu care aş discuta orice mă apasă.

-Eşti puţin schimbată...

-Da, chiar şi mama mi-a zis tot asta, probabil că sunt prea nerăbdătoare să te întorci.

N-am mai fost alintat în nicio viaţă de-a mea ca în ziua aia, îmbrăţişat şi mângâiat cu dumnezeire curată. Zile întregi i-am simţit interiorul palmelor şi mirosul căldurii corpului.

O priveam mereu cum se depărtează spre staţia de autobuz. Mersul ei cât o sută de poeme de amor mă îngenunchea. Pe ea îmi place s-o privesc din spate, depărtându-se, chiar dacă rămâne aici, ştiu că se va întoarce, ştiu că mă duc şi eu acolo, după ea. Unde e acolo? Acolo e la o distanţă foarte relativă faţă de aici.

Au urmat trei săptămâni pe mare, valuri şi paturi de lemn, mese bătute în piroane. Nu mi-ar fi plăcut să fiu marinăr de meserie sau, mai nasol, pirat.

Foșgăiau carcalacii prin burta de lemn a vasului ca la o invazie extraterestră, erau atât de rapace de mâncau o pâine întreagă în câteva ceasuri. De dormit nici vorbă, escaladau târâtoarele corpurile noastre mai ceva ca vânătorii de munte. Erau cam cât un deget mic, grosuți și destul de rapizi, băgaseră spaima în noi. Ne-a învățat un băiat, mai târșit ca noi în treburile mării, că dacă vrem să nu urce carcalacii la noi sau pe masă să le dăm semnalul că nu au voie, chestie pe care o scoteam la capăt omorând câțiva, pe care îi așezam apoi la colțurile perimetrului în care nu vrem să intre.

-Le e și lor frică de moarte, stați liniștiți, băieți. Lor le e mai frică de voi.

-Băi, mie mi-e doar scârbă, foarte scârbă.

-Hai că se poate și mai rău, norocul vostru că am scăpat de șobolani.

Bun sfat ne-a dat omulețul ăla. N-am mai avut treabă cu bâzdâgăniile alea din seara aia.

Mi-a fost dintotdeauna foarte frică de apă, am recunoscut asta destul de târziu, când am fost cu Eliza la ștrand. Orele lungi de înot și probele grele de pe mare m-au lecuit.

Prin aprilie am fost mutat la București, la o unitate foarte temută, numită USLA, unitatea specială de luptă antiteroristă.

Până să ajung la ei eram sigur că avusesem o armată grea, solicitantă, care mă tot pune la încercare din toate unghiurile. Mă înșelasem. Tot ce parcusesem la vânători de munte și la marină fusese pistol cu apă, joacă de copii. În noua mea poziție am experimentat oboseală, chin, surmenaj, eforturi fizice și psihice, care mai mereu păreau să-mi depășească nu numai corpul, ci și restul de voință. Au fost destule antrenamente în care mă simțeam comprimat, redus la statusul de vierme intestinal.

După trei săptămâni mă întrebam cu ce am greșit și cum pot să scap de corvoada aia.

Atunci l-am cunoscut pe Benjamin, moldoveanul vrăjitor. Se născuse prin Bugeac, părinții lui fuseseră înghițiți de o sectă și se nenorociseră. Benjamin cu frati-su au fost crescuți de pe la trei ani de o mătușă zurlie, care i-a plimbat târâș-grăpiș după fustele ei prin toată Rusia asiatică. Benjamin știa să tragă oasele, să maseze, să înfigă ace de acupuncturist, dar mai ales ne învăța să respirăm.

-Frații mei, orice nenorocire se abate peste voi, că e cu bataie, cu tristeți, vicleșug sau cu prea multă bucurie, de-aia veșină cu niebunia, se ia cu mai mult spor în chept dacă gândiți.

Ochișorii lui albaștri erau blânzi și calzi, un contrast descumpănitor față de restul corpului. Pe spate și pe piept avea tatuate niște turle de biserică, iar căpățâna rasă ca în palmă lăsa liber un smoc lung de păr blond în creștetul capului.

Beniamin era civil, nu purta niciodată grade la uniforma lui, dar era extrem de respectat de toți ofițerii, inclusiv de comandant.

-Eu sunt Beniamin, mă grijesc de recuperarea fizică și pregătirea psihică, drajii miei frați, că una fără alta nu merji la noi.

Ehe, după ce am intrat pe mâna lui, alta era viața mea, să-i dea Dumnezeu viață și bucurie!

A, mai aveam acolo un maestru: armurierul.

-Domnilor, un luptător de elită are datoria să cunoască toate armele adversarului. Chiar și cu mâțele chiorăind, în fundul gol și fără armă în mână, aveți mare șansă să mâncați rația inamicului, să-l lăsați pe el gol ca la naștere și mai ales să îi mânuiți arma mai bine ca el!

Ofițerul care era șef la pregătirea militară era un domn de viță veche, la cincea generație de militari, lecție de istorie și noblețe.

-Vi-l prezint pe domnul Florea Mușat, fachirul tuturor armelor cunoscute până în prezent.

Nea Mușat a stat cu noi săptămâni în șir, pocnindu-ne cu vergeaua de la un pistol-mitralieră peste degete la fiecare mișcare sau alegere greșită.

-Toarșu Mușat, vă rog eu frumos cu cerul și pământul, nu mai da, bre, în noi, că ne rupem deștele și pas de mai putem monta noi ceva cu cârnații ăștia umflați!

Ninel era taman bine de prostalău, fără să fie răutăcios, doar vorbea cam prea slobod, modelul corect, *ce-i în gușă-i și-n căpușă*.

Am întâlnit mulți proști de-a lungul vieții. Ninel era genul de sărac cu duhul blajin, cu care îți faci treaba, spunea totdeauna ce îl nemulțumea, însă fără să bată la cap sau să calce lumea pe coadă, pentru că el, bietul, continua să execute ce i se cerea.

Am montat, demontat, folosit, curățat, reparat, am iubit și am urât toate armele care mi-au trecut prin mână, dar la sfârșit le-am stăpânit.

*

Cimpoieru a venit la mine în vizită de trei ori în perioada armatei, sau, cum sună mai oficial, a efectuării stagiului militar.

Mi-a aranjat să pot da în sfârșit la facultate, la contabilitate, am primit permisie cinci zile și m-am prezentat la examen, după doar două zile de toceală. Am fost admis, nici chiar primul, dar onorabil, timpul scurt și-a spus cuvântul. Liberarea din armată a fost instantanee, pentru că m-au asimilat TR, adică armată cu termen redus, valabilă pentru cei cu studii superioare. Aha, erau posibile și miracole din astea.

Aveam de ales între a fi angajat subofițer la departamentul lui sau a primi banii pe un ștat de plată separat, al acoperiților. L-am lăsat pe el să aleagă. Buni bani, să-l ocrotească Domnul, pe unde or fi amândoi, Cimpoiu și Dumnezeu.

Am intrat în două vieți deodată: una, de student boboc, alta, de seară și noapte.

Eliza m-a întrebat o singură dată ce fac la celălalt loc de viață și dacă e periculos.

-Deocamdată sunt ajutor de câine lup, iubita mea. Învăț să miros și să mă strecur, nu am voie să latru sau să mușc, nici să fac pipi la colț.

*

De la cursuri ne întorceam destul de des separat. Într-o seară, doi urâți au tras-o pe Eliza într-un gang și au început să o pipăie.

-Bă, cârnați proști, bărbatu-meu a făcut pușcărie cu Bibi, vă nenorocește, jigodiilor! Mai bine mă omorâți sau faceți bine și îmi cereți scuze acum!

-Aoleu, mânca-ți-aș, iartă-ne, duși suntem, să-ți trăiască ție.

*

La sfârșitul anului întâi am învățat să plutesc. Am aflat că voi fi tătic.

Iubita mea, scumpa mea, se împlinea. Mergeam împreună la facultate dimineața, ne despărțeam doar la cursuri, ea era mai mare cu un an decât mine, după noroc.

Mă năpădiseră emoțiile nerăbdării și bucuriei, cred că aș fi reușit să mă hrănesc atunci doar cu mirosul burticii ei. Eliza avea o veșnică poftă de portocale, norocul meu că ne mai descurcam să le găsim, chiar și în penuria de alimente care se instala încetișor.

Dincolo de palmele ei moi și calde care își mângâiau burtica era copilul nostru. Ne mai întrebau puținii noștri amici dacă nu suntem curioși cum va arăta.

-Adică sunteți curioși cu cine va semăna?

-Voi nu?

Nu ne gândeam prea mult la asta, subconștientul sau inconștientul nostru lucra cu bucuria așteptării, o nerăbdare nițel alintată. Ce rost avea să disec posibilități care oricum ar fi fost cernute de evidența certitudinilor aduse de nașterea copilului? Trec prin ciur două materii, care amestecate aveau să răspundă destul de curând întrebării din care vibra coarda scurgerii sau dăruirii genetice: cât de mult sunt eu acolo și cât de mult e iubita mea. Va fi din toate, noi suntem aici să iubim, să protejăm, să învățăm unii de la ceilalți și mai ales să trăim toate astea împreună.

Miruna s-a născut în februarie. Ninsese de trei zile, în dușmănie, erau niște troiene cât casa.

Nu aveau voie să circule decât mașinile cu numere galbene, drumurile erau înzăpezite. Când mi-a spus Eliza că i s-a rupt apa, m-am uitat pe fereastră și ninsoarea a reînceput din senin, cerul curgea odată cu oceanul în care înota copilul nostru.

Spitalul municipal era aproape, mi-am luat nevasta în brațe și am purces voinicește prin nămeți, purtat de toți hormonii fericirii.

Minunea noastră de fetiță dădea sens nou amănuntelor și întregului. M-a fermecat iremediabil, o cucerire fără prizonieri, opera dragostei. Casa mirosea continuu a cozonac și nu mă dumiream dacă e mirosul Mirunei sau al Elizei. Am socotit că este mirosul lor.

Mama și alde soră-mea mă băteau la cap să facem botez. Eliza și ai ei își doreau în egală măsură, dar le era jenă să mă abordeze.

Am organizat o petrecere doi în unu, la sala de festivități de la cămin, nuntă mică și botez mare.

A fost bine, cred că și Domnul a fost mulțumit, socotind numeroasele Lui pomeniri din ziua aceea.

Am avut timp să îi privesc pe îndelete pe toți. Socrii mei, două bomboane de oameni, pâine caldă.

Mama, tăcută și zâmbitoare, o păpușă cuminte de bâlci. Smaranda era domnișoară mare, un înger de fată, atât de frumoasă încât nu m-am abținut să mă gândesc cu cine poate semăna, era prea reușită. Firicel era numai cu gândul la casă și dobitoacele ogrăzii. Soră-mea Ruxandra s-a mutat la noi, la rugămintea Elizei, s-o ajute cu copilul.

*

Când Miruna a făcut primii pași mai hotărâți, să fi avut vreo unsprezece luni, renunțase din proprie inițiativă la sânul maică-sii de vreo lună și mai bine. Eliza a început să sângereze un pic neașteptat și m-a rugat să fac ceva să îi opresc durerile de burtă.

Pe drum spre spital a vomitat de trei ori în zece minute. Își schimba culoarea ca un semafor, roșu verde galben, apoi pământiu.

Am așteptat pe culoar vreo două ore, timp în care nu mă dumirea nimeni, doar asistenta șefă dădea gânditoare din cap când trecea pe lângă mine.

-Doamnă, sunt soțul Elizei Iliescu, vă rog cu cerul și pământul, ziceți-mi și mie ceva despre ea. E grav?

-A, mai aveți puținică răbdare, domnul doctor vă va explica, eu nu mă prea pricep.

Femeia mințea.

-Credeți că are nevoie de ceva? Să mă duc până acasă după haine? Fac cel mult un sfert de oră dus-întors, sunt rapid.

-Mai stați un pic pe aici, vă rog mult.

Nu am mai întrebat nimic, mi-era limpede că nu e de bine.

M-am dus la telefonul de la intrare și am început să agit nițel lumea, pe unii după ajutor, pe alții după bani, că nu mă ducea mintea ce nevoie aș avea, mi se părea doar că așa ajut în vreun fel starea Elizei. Am sunat-o pe soră-mea să culce fetița.

-Martin, cât e de rău, mări?

-Nu știu, oamenii ăștia nu zic nimic.

-Băi, du-te peste ei, dă-i dracului, ei cu hârțiile, noi cu belele, du-te și vezi de Eliza, eu mă rog aici pentru ea. Stai relaxat în ce ne privește, Miruna e liniștită acum, doar că în ultimele două ore a fost de nerecunoscut, v-a jelit ca pe morți. Acum e bine.

M-am întors la intrarea în secția de chirurgie.

Doctorul rezema un birou și completa un teanc de fișe, din picioare.

-Bună seara, domnule.

-A, domnul Iliescu. Bună seara.

Doctorul părea pe altă lume, a continuat să scrie.

-Ăăă, nu vă supărați, dar soția mea cum se simte?

Doctorul a oftat și s-a întors spre mine, cam prea lent. M-a luat în brațe ușurel.

-Domne, a fost o prostie, te rog să mă ierți, nu am fost în stare să ies din sala de operații mai repede, veneau pacienți la foc automat, a fost meci azi și s-au încăierat niște băieți...

-Bine-bine, dar Eliza?

-Așa, ce-i cu ea?

-Păi pe dumneavoastră vă întreb...

-E la obstetrică-ginecologie, pentru o intervenție ușoară, cred că a terminat demult, mergeți să o vedeți. Felicitări!

Parcă era un film cu prost cu și mai mulți proști.

-Pentru ce?

-Pentru sarcină, cum pentru ce!

-A!

Eliza a fost externată la vreo oră.

-Auzi, doctorii ăștia nu numai că scriu într-un fel pe care doar ei îl înțeleg, dar tot așa și vorbesc. Eu nu am înțeles nimic, noroc cu asistenta care mi-a zis că sunt gravidă și e bine. Abia la sfârșit a venit și doctorița la mine și mi-a spus același lucru, dar cu cuvintele alea ale lor.

-E, din orice limbă străină tot e bine dacă pricepi tonul.

-Tonul era bun, pe portativ, nimic afară.

-Hai acasă, mămico.

-Hai acasă, tăticule.

*

Sarcina a decurs bine, iubita mea a reușit să se țină și de facultate, nu a fost nevoie de întreruperi sau înghețare de an. Ruxandra picase la noi ca un dar, taman la țanc. În ultimele două luni de sarcină Eliza abia se mai ridica de pe pat, iar când își schimba poziția își ridica burta uriașă cu brațele, ca pe un sac de cartofi imenși.

Nașterea a fost eliberatoare. Aveam gemeni, doi băieți, unul subțirel, unul îndesat și spătos, Mihnea și Marcel. Mâncau în disperare, din două în două ore, ca la concurs.

-Bine că n-au ieșit trei, Martine, râdea sor-mea, că nu erau destule țâțe pentru toți!

Creșteau frumos băieții, fără să băgăm de seamă trecea și timpul.

Eliza a reușit să-și susțină lucrarea de diplomă și să se așeze la un serviciu, contabilă la o fabrică de confecții pentru export.

Nu cred că trecuseră mai mult de patru luni de când se angajase, când am observat că a devenit un pic prea gânditoare.

-Nu-mi dau seama ce se petrece cu tine, mămico, nu pari în apele tale.

-Păi, am intrat mai adânc în controlul de gestiune și am găsit niște pierderi prea mari de materiale. Nu e vorba de papiote sau consumabile, lipsesc prea multe produse finite.

-Costume, chestii de-astea?

-Aha.

-Of. Faci sesizare?

-Nu știu.

-Hai că întreb și eu și vorbim într-o săptămână, bine?

-Nu e bine, eu am raportul gata, ar fi cazul să-l prezint în două zile.

-Ai mai vorbit cu cineva pe tema asta?

-M-am mirat cu voce tare de câteva ori.

-Păi, e cazul să te miri de față cu mai mulți și vezi cine a pus până acum batista pe țambal. Mă ocup de asta și hotărâm în două zile. Nu poți să mai tragi de timp?

-Cred că da, cel mult încă o zi.

-Cât de mare e lipsa?

-E o delapidare pe marfă de export, în dolari sunt vreo două milioane!

-Câât?

-De-asta mă tem și eu...

Am plecat țintă la Cîmpoieru, care m-a luat de mână și ne-am dus la șeful de la economic pe București. Miliția economică avea mulți băieți deștepți.

-Mulțumim, tovarășe Cîmpoieru, eu cred că putem descinde mâine dacă se verifică informația. E nevoie de documentele pe care le-a prelucrat doamna și să ne facă o sesizare...

-Nu, nu face nicio sesizare, ți-o fac eu, ce mama dracului, vorbim de prea mulți bani aici, cu sumele astea cumperi două fabrici, eu o protejez pe fata asta, te rog să mă înțelegi.

Liviu se tutuia cu cei mai mulți milițieni, reușea să fie destul de intimidant.

-Biiiine, păi mergem pe mâna matala atunci, tovarășe. Hai să scriem!

*

Milițienii au înconjurat toată fabrica, au blocat orice ieșire și intrare.

-Unitate în carantină, circulați, circulați!

Nu mai văzusem atâta desfășurare de oameni, nici nu credeam că există atâția milițieni.

Trei zile i-au ținut pe angajați înăuntru, care la declarații, care sub observație. A fost regie frumoasă, s-au prefăcut că o suspectează pe nevastă-mea și alte două nevinovate.

-E, doamnelor, ce v-ați zis dumneavoastră, aici e de băgat mâna, nu?

Au luat-o apoi pe secretara directorului general, apoi pe șeful departamentului gestionar-contabil, pe băiatul de la transporturi și pe tanti de la recepția finală pe linia de fabricație.

Au descâlcit toată încrengătura când hoții au început să se toarne între ei.

-Prejudiciul estimat este de 2,8 milioane de dolari, tovarăși. Captura secolului!

Ehe, au urmat procese, alte turnătorii, alte agățări.

Cinci luni au lins cei de la economic la avize, ordine de expediție, bonuri de consum, note de casare, recepții dosite și note de control.

Într-un final, exasperat, directorul general a vomitat tot: cum se scotea marfa, cum dădea cotă de bani unui secretar de stat din minister, cum doseau argint prin haine ca să-l dea afară din țară, relația cu vama, sigiliile falsificate și drogurile care se doseau în stofele de import.

Au urmat alte arestări, alte declarații, alte procese.

Mi-a plăcut relația cu procurorii, în mod special unul foarte deștept.

-E dat în pizda mă-sii Petreanu ăsta, ce zici?

-Da, tovarășe Cimpoiu, este.

M-am îndrăgostit de modul lui îngrijit, elaborat, de a așeza faptele, încadrările, ca un puzzle, până scotea un tablou atât de clar, de pricepeau judecătorii imediat.

Parcă era la o lecție de tenis.

M-am înscris la Drept, eram o grămadă pe loc, dar am biruit. Mise părea cea mai tare meserie. Eram din nou boboc.

*

Cimpoiu și-a aprins o țigară și a început lecția, printre rotocoale perfecte de fum care evadau spre ramurile copacilor din parc.

-Uite, Martin, începem orientarea turistică de azi, vrei?

-Da, să trăiți, normal!

-Bravo, tu zici normal, eu o să spun că orientarea de care vorbesc eu este una în savana nesătuilor, care numai normală nu e.

-Cum ziceți dumneavoastră...

Alte rotocoale încadrau figura gânditoare a lui Liviu.

-De multe ori e bine să știi când să te oprești. Dacă am trage și mai departe de ancheta asta, probabil am descoperi că, cine știe, vreun ministru sau mai mulți trăgeau și ei din pipa păcii cu lichelele astea, poate că și vreo câțiva șefi din miliție sau din securitate, dracu să-i pieptene.

-Aha.

-Bravo. Ai procedat bine. Dai din cap și mergi mai departe. Ai familie și ai datorii față de ea. Treaba noastră e să mătrășim drogurile și să punem capac. De restul ne spălăm pe mâini, să facă alții ce vor, că sunt vaccinați. În chestii de-ăstea mai delicate, milițienii bătrâni au o vorbă: sunt hoți pe care trebuie săi bați bine de două ori, o dată să vorbească și a doua oară să tacă dracu!

Bună lecție.

Pe Eliza au făcut-o contabil-șef.

-M-au nenorocit, ce mama mă-sii știu eu?

-Înveți, draga mea, înveți.

Da, trudea biata de ea, ca un țăran cu plug de lemn.

Copiii creșteau frumos.

Spre sfârșitul anului doamna contabil-șef a primit o repartitie, în sfârșit, un apartament cu patru camere, doar o aveam și pe soră-mea în spațiu.

Ruxandra se reasezase cu capul, copiii îi dădeau sens și ocupație, avea și ea un serviciu cu jumătate de normă la Electroaparataj, era gestionară. Se aranjase tare bine programul ei, când pleca la serviciu repartiza copiii pe la creșă și grădi, îi recupera la plecare.

Am reușit să-mi termin și eu facultatea și am primit repartitie la divizia de import-export a ministerului industriei. Refuzasem să rămân la catedră în facultate, mi se părea o prostie.

Treceau lunile fără să bag de seamă, aveam multe de învățat, trebuia să casc bine ochii, cifrele nu știu de joacă, mai ales când înseamnă banii statului.

*

Cimpoieru îmi trimisese niște balanțe la verificat, eram grămadă pe ele.

-Domnule tovarășu, crezi că rămâi contabil o viață întreagă?

-Nu mă omor.

-Hai, ține-te de școală, că nu e simplă. La anul e cazul să facem oficială căsătoria noastră și treci direct la un departament mai frumos, cu gradele la vedere. Ce zici, domnule locotenent major? Sau mai bine căpitan? Martin, căpitan de plai.

-Cu cea mai mare plăcere, tovarășe, servesc patria!

-Mai dă-l dracu de protocol, domnule tovarăș, de azi ne tutuim, bagă la cap. Eu sunt Liviu. Așa rămâne!

-E un ordin?

-Ia-l cum vrei. Hai că am nevoie de tine într-o speță.

Apăruseră mandatarii, aveau voie să facă un fel de comerț intern. Liviu dăduse peste unul care avea o mică rețea, mai ales prin stațiunile turistice și plimba marfă cam deocheată, mai plasa pe la oamenii de încredere și tot felul de halucinogene.

-Erau droguri ușurele, iarbă și ciuperci, dar de mai bine de vreo lună are și marfă grea, niște narcotice tari. Nu prea ginesc cârligele bune să ajung la el. Îmi povesteai de Bibi, poți să te duci să te pupi nițel cu el?

-Așa, din senin?

-Hm. Facem o legendă frumoasă...

-Da, mă duc. Cum începem?

-Cu educația tehnică, puștiule, cum altfel?

-Adică?

-Mergem la cofetărie...

M-a condus pe o stradă perpendiculară pe Magheru, în spatele unor porți înalte, deschise de către un băiat cu figură de veșnic plictisit, genul care se deranja doar la vederea unor automobile cunoscute.

-Asta e o parte din colecția de corpuri delictive, bucata care arde rău.

-E a miliției?

-E amestecată, colaborăm și cu securitatea, avem și băieții noștri.

La intrarea în clădire ne-a întâmpinat un tip cu figură de ofițer german, cu părul lins, dat pe spate, o frunte lată și ochi incredibil de albaștri, nas ușor acvilin și degete lungi, pe măsura lui. Eu i-am dat peste un metru nouăzeci, la prima măsurătoare din priviri.

-Noroc, neamțule!

-Salut, Liviu, nu mai e nevoie să-ți repet că nu-mi plac nici nemții, nici americanii.

-El e băiatul meu de suflet, Martin.

Cimpoieru m-a luat protector pe după umeri, cu figura lui studiată de nebun impredictibil:

-Fiule, privește cu atenție, dragul meu. Bagă la cap, într-o bună zi, tot ce vezi pe aici rotindu-ți felinarele, va fi al tău! Ha ha ha!

-Liviu, nesănătosule, tu nu ai nevoie să guști bunătățile noastre din laborator, te-ai născut deja prăjit!

-O, ba da, vreau bobo, vreau prăji, dă-mi, dă-mi, mami, vreau muuulte, te rog, altfel mă dau cu fundul de asfalt, încep să plâng și fac pipi în pantaloni, să te fac de râs, mami!

-Hai dracului înăuntru, mă faci să râd și se sperie prostănații ăștia!

-Martin, domnul acesta distins este scumpul meu inginericus maleficus, îți dau voie să-i faci o plecăciune și să-l buzunărești bine, că e plin de minunății!

Laboratorul era de fapt un soi de muzeu al narcoticelor. Camera din mijlocul casei, cu un luminator diferit de cele pe care le mai văzusem era o mare seră, tixită cu ghivece și lămpi.

-Aha, m-am prins, deci asta e marihuana!

-Nu tocmai, asta e cânepă indiană, ești praf. Nota patru, treci la loc! Ai de muncă, domnule tovarăș, aici e pe gustate, dar nu pe luate. Veselie la locul de muncă, așa se numește. E bine să fii vânzătoare la cofetărie, ce cucu meu!

-Taci, Liviu, pielea mea, mai am pe aici niște șoareci. Știi tu...

Trei băieți îmbrăcați cu haine prea mari pentru ei se șteau din camerele din stânga noastră, unul cu ochii mijiți, altul care mergea în reluare și al treilea care își admira degetele cu o față aproape bigotă, cu o mirare de-aia adâncă, total serioasă.

-Domnule tovarăș, pe hitleristul ăsta îl vei ști cu numele de cod motanul Mișa, asta dacă vrei să-l enervezi.

-Mă numesc Mihail Kiriakov, domnule.

-Martin Iliescu, domnule.

-Ești prea serios, hai la degustare. Lecția unu: cum mirosim marfa și cum o pipăim. Încă ceva, te rog frumos, nu ne formalizăm, spune-mi Mișa. Șobolanii ăștia de aici sunt de fapt niște pârnăiași, le-am dat eu haine, că mă deprimă zeghea.

Am început cu ușurelele.

Nu credeam în veci că sunt atâtea tipuri de plante de marijuana.

-Unele sunt de bucurie, altele de tristețe, dar toate sunt de plecare. Nu cu avionul, nici cu trenul, cu lampa lu Aladin, bine frecată, ha ha. De fapt, dacă ești trist când începi să le fumezi, tot trist rămâi, chiar de câteva ori mai trist, doar că, totuși, e muuult mai bine, mai ușor de suportat, habar n-am care sunt resorturile creierului atunci. Nu m-a dumirit nici psihiatrul care studiază cu noi, dar nici nu mi-a plăcut școala.

-Băiatul ăla din colț de ce stă în întuneric?

-De la opium. Așa li se întâmplă, se vampiresc nițel.

-Și ăla care dă lent din cap?

Cimpoieru râdea.

-Iarbă bună, probabil că urmărește o partidă de tenis jucată între sfinți și draci, cu planete sau stele de foc. Depinde ce îl taie capul, poate doar se uită la trenuri.

Tipuri de plante, moduri și grade de uscare, puritatea prafurilor, bomboanele de zai-zai și toate copiile, mai proaste sau mai reușite, ciupercile, hașiș, arborele de coca, macul alb, opiaceele, erau explicate organizat, exemplificate și, ca bonusuri ale meseriei, era aproximată harta distribuției, de la ei și până la noi.

Două săptămâni am frecventat cursurile academiei Kiriakov, maestrul cofetar cu cele mai înalte torturi la activ. Bine, puteau fi la fel de bine și cele mai adânci torturi, depinde de marfă și de consumator.

-Tortul este mereu atrăgător, chiar și pentru diabetici. Partea nasoală vine după ce ți se ia prăjiturica de sub nas, atunci se termină frișca și începe tortura, sevrăjul. Ia uitate ce i-a lovit pe șobolăneii mei! Alți trei degustători se scărpinau, plângeau, jeleau, își ronțăiau tivul cămășilor.

-Nasol, ă? Mai vreți bobo, bulangiilor?

Mișa era neînduplecat la tânguieii.

-Dă-i dracu, săptămâna viitoare primesc oricum marfă nouă, îi schimb lunar, n-am voie să-i țin mai mult.

A treia săptămână a trebuit să și dorm acolo. Aveam pregătite degustările și totul se făcea organizat, sub observație.

Trei zile am încercat de toate, iar alte patru m-au ținut la scoatere din sistem.

-Domnule tovarăș, mi-a făcut plăcere să consum cot la cot cu matale, e șmecherie mare! Dacă nu te simți bine sau ai vreo senzație necunoscută până acum, te rog să îmi dai de veste rapid, pielea mea. Nu uita că noi am venit aici să învățăm, nu să ne furem direcția, ok?

-Da, Liviu, ok.

N-a fost chiar așa simplu cum credeam, dar am trecut și peste asta.

*

Cimpoieru nu mă repartizase de nebun la ministerul industriilor.

-Martin, avem prea multe prafuri, bre, în țară! Le aduc jigodiile de prin te miri ce coclauri, dar tot cu mașinile noastre intră. Au fost două valuri de marfă anul trecut și anul ăsta vreo trei vârfuri de aprovizionare.

-Aha. Crezi că are legătură cu vreun import, nu?

-Da, exact, sigur s-au lipit băieții de vreo marfă în care să ascundă pungile.

-Când a fost ultima aprovizionare?

-Luna trecută. De vreo trei săptămâni gălgăie piața de heroină și cocaină.

Ne-am dus la cumpărături, am cules toate tipurile de marfă și le-am trimis la analiză.

Mișa Kiriakov ne-a chemat a doua zi.

-Domnilor, cocaina are puritate acceptabilă, dar nu vine din America Centrală. Este exclus. Heroina e bună rău, mare șmecherie, păcat că e atât de ieftină, ha ha.

-Deci tot Asia?

-Da, din Asia vine. Nu e Turcia, cred că vine de mai departe și are probleme la transport, am găsit niște bacterii de descompunere pe marfă.

-Ciudat...

-Da, nu mă duce mintea cum ajung în marfă.

-Erau bacterii în toată marfa?

-Da da, cocaina era mai puțin afectată decât heroina, dar tot avea destule.

*

M-am întors la serviciu și am luat la puricat toate importurile semnificative din ultimele patru săptămâni. Nu îmi dădeam seama de unde ar putea veni.

Nici Liviu nu știa de unde s-o apuce.

-Hai să vedem toate intrările din ultimele cinci săptămâni.

Două zile am făcut tabele și rute. I-am dat raportul cât mai amănunțit.

-Domnule tovarăș, dar știu că ai muncit, bre! Am cerut aceeași situație și la vamă, încă de-acum o săptămână, nici măcar nu și-au cerut scuze că nu ne-au trimis nici măcar un cap de tabel. Prea multe pile pe acolo, de-aia îi doare în carici. PCR, adică pile, cunoștințe, relații.

Am verificat toate transporturile de fructe. Nimic. Doar niște videocasetofoane și blugi, lipite pe prietenie. Fără interes. Am trecut la dulciuri. Mai nimic, nici nu ne-am deranjat.

Am căutat mașinile-unelte importate de „23 August”. Fără orificii, iar câinii nu au dat niciun semn de prafuri. Aeroporturile erau curate, le scuturaseră două rânduri de servicii.

Într-un târziu, după încă două săptămâni, am fost convocat la un bilanț. Erau mulți oameni pe care nu-i știam, cel puțin cinci. Participau doi băieți de la Kiriakov și doi de la biroul lui Cimpoiu.

-Domnilor, nu v-am chemat să vă frec ridichea, ce vreau să știți este că dacă ne facem de căcat cu cantitățile astea mari care intră fix pe sub nasul nostru și nu ieșim cu soluția ne-o furăm grav de tot, ne bagă iar sub papucul securității și o sugem cu liniștea.

Unul dintre băieții noi lucra la vamă.

-Eu nu am reușit să scot toată situația intrărilor decât parțial, iar asta se pupă cu ce am primit de la ministerul industriilor, dar ne scapă transporturile speciale, să știți.

-Ce transporturi speciale?

-Armele și barterele de recuperare a datoriilor.

-Păi nu tot la vamă se înregistrează?

-Nu, se ocupă securitatea. Au băieții lor.

În punctele de intrare rutieră avem câini bine antrenați, la fel și în aeroporturi.

-Crezi că intră pe apă?

-Greu de crezut, avem controale bune și pe vapoare.

-Ar mai rămâne feroviarul.

-Greu de crezut, sunt prea multe manipulări de marfă și cam nesigur.

-De ce să fie nesigur? Nu sunt sigilate?

-Nu prea.

Un alt băiat, care lucra pe la controlul alimentelor, a zis că bacteriile găsite pe marfă sunt produși de putrefacție.

-Ău, credeți că se trimite marfa cu ceva sicrie de plumb? Alea sunt mereu sigilate când se repatriază.

-Posibil.

-Bine, hai la treabă, pe două direcții: verificați intrările din ultimele luni cu decedați repatriați și importurile mai importante făcute la recuperarea datoriilor sau barter. Nu vreau să întreb eu la securitate, sunt prea mulți băieți țăfnoși pe-acolo.

*

Trei zile mai târziu, am găsit o aprovizionare neînregistrată cu niște blănuri neprelucrate, aduse de prin Mongolia. Erau trimise la argăsit și buba a fost că s-a raportat până la urmă transportul din cauza pierderilor mari la prelucrare. Blănurile erau doar date cu sare și aruncate în vagoane, prin urmare mai mult de un sfert din ele erau putrede când ajungeau la noi.

Am cerut mai multe informații și am trimis controlul de gestiune, iar în paralel băieții lui Kiriakov au amușinat ca niște ogari. Am aflat că două din cele șaispe vagoane ale ultimului transport avuseseră sigiliile rupte.

-Io zic acuma că hoții s-or fi gândit că cine știe ce marfă bună e acolo, dar i-a răzgândit duhoarea, că tot ce era în partea de jos era putred, s-a plimbat garnitura vreo trei săptămâni până la prelucrare.

-Când ați observat sigiliile rupte?

Gestionarul de la fabrică s-a scărpinat în creștetul capului.

-Erau rupte când am făcut recepția, am scris în raport.

-Unde e raportul?

-Păi la băiatul de la recepția specială, el a luat hârtiile, dar am apucat să fac le fac un xerox, ca să nu mă tragă nimeni de urechi.

S-a ridicat și a scos din fișet un dosar gros pe care scria cu carioca neagră „speciale”.

-De ce scrie speciale?

-Păi semnează pe ele doar băiatul cu ochi albaștri...

-Securistul?

-Da, el, dar nu băiatul de la CI, ăla e o bomboană.

-Nu-s bune bomboanele, strică dinții și nu mai poți să muști. Păi nu știe și el despre ce e vorba? Doar e de la contrainformații.

-Știe, știe, stați liniștit, dar nu se bagă, ăștia care vin de numără blănurile sunt mai șmecheri ca el și nici nu sunt prea prietenoși. Vin cu două ARO și stau câteva ore.

-A, deci vin des?

-Da, domne, hai și vezi hârtiile de colea. Anul trecut au venit de trei ori și anul ăsta au adus blănuri de trei ori.

-Bune blănurile?

-Alea de sus sunt bune, dar tot ce e la fundul vagonului e zob, putrezite vai de mama lor și mirosul te omoară, cimitir curat!

-Aha, înțeleg. De ce nu trimiteți rapoartele astea și la minister, la statistica importurilor?

-Păi n-auzi că se trec la speciale? E schimb, noi le dăm ălor pe dracu să-i pieptene, ei ne dau blăniță. Ha ha!

Nu mi se părea interesant.

-Dacă mai stați două zile, puteți să vedeți cum ajung aici, să înțelegeți de ce sunt pierderile așa mari la materiale. De la noi nu fură nimeni, care vrea haină de blană se trece pe listă și cumpără la salariu, când îi vine rândul. Unii vor alendelon, alții căciuli, ce le trebuie aia iau.

I-am mulțumit omului și am luat un rând de copii după dosarul cu mențiunea „special”.

L-am sunat pe Cimpoieru și i-am povestit.

-Martin, rămâi acolo! Venim și noi, acum plecăm. Nu vorbi cu nimeni, cineva face o chestie urâtă.

-Bine, vă cazez pe undeva?

-Nu, dormim în mașină, să nu dăm de bănuir că am umplut camerele pe acolo. Nu știm cine dă cu ciocul la securitate despre cazarea noastră.

Au plecat cinci mașini din București, au golit parcare: Liviu a venit direct la mine, cu Kiriakov după el, băiatul de la vamă s-a dus să verifice intrarea garniturii, iar celelalte două echipaje au trecut pe filaj.

La intrarea în țară sigiliile erau intacte, câinii s-au agitat puțin, dar s-au potolit repede, semn că nu erau șanse de droguri.

-Imposibil, tăticule! Căutați din nou, aduceți câinii noștri, ăștia de la vamă nu știu cum sunt!

Liviu fierbea. Raport nou.

-Am băgat câinii cei noi, care s-au dus ținută la vagoanele al treilea și al nouălea.

Băiatul de la vamă se descurcase ca un băiat mare.

-Lăsați vagoanele așa cum sunt, urmărim și facem flagrantul. Înarmați-vă bine, poate fi mai periculos decât credem. Atenție, putem lupta cu profesioniști. Mai aducem două echipaje până mâine dimineață.

Nu a stat pe gânduri mai mult de zece secunde.

-Martin, omule, hai pe cai și pe cămile că pierdem mireasa! Unde e garnitura, acolo e cheia, lăsăm aici doi oameni ca să măsoare agitația, că nu strică să mai luăm pulsul.

Garnitura a fost chiuretată la scurtă vreme de la trecerea graniței, noi am picat taman la ȋanc. Trăseseră pe o linie separată pentru câteva ore, aveau de lăsat două vagoane care urmau să fie lipite altui transport, fapt pe care îl cunoșteam, așa se proceda la fiecare livrare.

Era trecut de ora nouă seara, întuneric serios, câteva becuri chioare nu reușeau să facă mare treabă. Șase băieți au deschis rapid vagoanele cu marfa, au plecat fiecare cu pachetul lui și s-au împărțit în trei mașini negre.

-Ăștia trebuie săltați rapid, n-are nici un rost să fie de-ai noștri, e furt toată ziua. Am greșit că i-am acuzat pe ăia de la securitate, chiar era prea groasă...

I-am ridicat pe cei șase. Doi erau profesioniști, ne-au tăvălit nițel, dar tot i-am biruit. Am purtat tot timpul cagulă și m-am felicitat pentru asta, unul dintre șoferi era chiar șoferul lui Bibi, pe care îl întâlnisem în urmă cu cinci ani la ieșirea din arest.

Ridicarea nu a fost sesizată de mecanicul de tren și nici de poliția transporturilor, i-am prins pe hoți la câteva sute de metri de vagoane.

Am aflat atunci că un vagon ascundea heroină, altul cocaină. Toată recolta a fost de vreo treizeci de kile, cam jumate-jumate din fiecare marfă.

-Domnule tovarăș, ce rost mai au mașinile de la Secu? Ăștia au furat deja marfa...

-Poate că nu, hai să-i frecăm nițel.

Până ne-am dumirit noi, cei șase erau mermeliți bine și urlau că ei n-au luat toată marfa, doar cât aveau voie, că nu au pus mâna pe nimic în plus.

-Liviu, hai să stăm cu ochii pe vagoane, cred că vom avea surprize mari!

A doua zi a ajuns și trenul nostru în fabrică. Cele două Aro albastre au intrat și au mers direct la țintă. Cel care părea șeful a început să înjure când a constatat lipsa sigiliilor, apoi au umplut mașinile cu pachetele de marfă. Noi am căzut peste ei cu Miliția și toți oamenii noștri. Cei patru băieți care coborâseră din Aro au avut inspirația să scoată legitimațiile spre noi și au lăsat pistoalele la pământ.

-Băi, ești nebun, ăștia sunt securiști oficial, ce mama dracului ne facem noi cu ei?!

-Hai să-i verificăm.

Securiștii au spus că ei nu părăsesc marfa, ne-au studiat documentele, autorizația de percheziție și au cerut să sunăm la București, la adjunctul șefului securității.

Liviu a sunat și s-a închinat. A mai dat un telefon și el, habar n-am cui.

După șase ore de stat în picioare s-a umplut curtea de miliție, de securitate, apoi de și mai multă securitate, apoi a venit secretarul județean de partid. Au început înjurăturile, lumea obosise.

-Nu vă dăm nicio marfă, băi, noi avem ordin direct de la șeful Securității, fraierilor. Să ne pupați în cur.

Căpătaseră curaj, erau deja vreo douăzeci de partea lor. Noi eram aproape patruzeci, Liviu sesizase la telefon pe cineva de la armată. Au apărut și scutieri.

Spre dimineață mi-era rău de somn, cred că toți erau sătui de vorbărie goală. Șeful lor a fost chemat la telefon, undeva în biroul directorului fabricii.

-Nu mă duc nicăieri! Să aducă telefonul afară, lăsați capcanele astea de căcat!

Directorul s-a dus la el și i-a spus un fel de parolă, nu am auzit ce, dar destul de convingător să-l facă să lase arma și să meargă însoțit de Liviu și de mine spre telefon.

-Da, să trăiți, locotenent-colonel Marincea, securitatea statului!

De dincolo de fir se auzea o voce sacadată, gătuită de emoție.

Securistul s-a înmuiat după două minute.

-Am înțeles, să trăiți! Predau marfa organelor de cercetare penală, fără proces-verbal.

Tipul care se recomandase Marincea era gânditor. Ne-a întins legitimația de serviciu și a rostit limpede:

-Oamenii mei se vor preda imediat ce ajungem la mașini. Veți prelua marfa, care nu mai este în custodia mea din acest moment. Vreau să se consemneze că predarea tuturor materialelor din mașini s-a efectuat fără violențe, la indicația adjunctului șefului Securității Statului. Probabil vom fi reținuți pentru declarații. Faceți ce vreți cu mine, dar vă rog să nu îmi rețineți oamenii în vreun arest de Miliție și să aibă probleme pe acolo.

-Bine, a fost de acord Liviu. Altceva?

-Atât, mulțumesc. Să mergem!

A discutat două minute cu oamenii lui, care păreau stupefiați. Unul dintre el a început să înjure și să se manifeste foarte agresiv.

-De ce nu ne-ați zis de la început, domnu colonelu, că ne-ați adus aici doar să ne încurcați viața, ă? Păi cum mai dau eu ochii cu tata, e ofițer bătrân și să-l nenorocesc eu?! Suntem cinci generații de ofițeri de onoare, eu nu mai am ce să vorbesc cu matale, adică ai aranjat să nu ajungem în arest de Miliție, ce dracu e asta? Eu îmi fac datoria și matale mă nenorocești?

A fost foarte rapid. L-a împușcat pe Marincea în cap, pe Liviu în piept și pe mine în umăr. A apucat să mai împuște în cap un băiat de la Miliție, un soldat care își dăduse jos casca. L-am împușcat în frunte, eu și un coleg de-al lui, în același timp. Cei patru securiști care rămăseseră în viață au aruncat armele și au ridicat liniștiți brațele.

-Nu avem nicio armă ascunsă, ne predăm fără probleme. Ne puteți identifica după documentele din haine, nu am făcut niciun abuz, avem ordinele de serviciu băgate lângă legitimații. Putem scoate documentele?

-Da, foarte încet și la vedere, pe rând. Tu primul, a ordonat Kiriakov, care preluase conducerea. Cei patru și-au scos legitimațiile albastre și ordinele de serviciu. Scrisa că au misiune de însoțire și supraveghere a unor livrări în interesul statului, din incinta fabricii spre un sediu de-al lor din capitală.

M-am aplecat spre Liviu, care nu mai respira. Murise rapid.

-O moarte curată, a conchis Mișa. Îl plângem mai târziu, mi-e teamă că dacă ne pierdem cu firea se termină foarte nasol aici.

-Bine, Mișa. Eu habar n-am ce e de făcut aici, de obicei Liviu organiza totul și ne spunea foarte calm ce avem de făcut. Acum doar mă paște un atac de panică, mi se pare incredibil ce ni se întâmplă.

-Asta e nimic, cred că va fi și mai plină de cacao situația, nu e de glumă cu Securitatea.

Secretarul de partid a venit la Mișa cu un aer sigur:

-Cine e șeful de la antidrog?

-Acum nimeni, a fost împușcat. Se numea Cîmpoieru Liviu.

-Știu, am văzut și eu. Cine este Kiriakov?

Mișa a ridicat mâna lui cât o velă.

-Bine, ministrul de interne v-a transmis că sunteți comandantul interimar, până la alte ordine. Nu merge faxul în fabrică, o să-l trimită la mine la birou. Aveți îndoieli sau întrebări?

-Nu tocmai, doar că nu știu cine este șeful meu acum.

-Ministrul de interne, domnule, vi-l dau la telefon dacă vreți.

-Păi, aș cam vrea, dacă nu e supărare mare...

Am plecat, eu și Kiriakov, spre biroul secretarului județean de partid. Cei patru securiști erau încătușați și conduși spre secția de Poliție.

Noul meu șef a primit parolele potrivite, ministrul l-a chemat urgent la biroul lui.

*

Am ajuns în București. Habar n-aveam ce am de făcut, prin urmare mi-am făcut avânt și m-am dus la serviciu, la minister.

Aveam biroul la etajul unu, cu vedere spre Piața Romană. De obicei ajungeam la birou pe la ora șapte jumate, dar în dimineața aia eram după o insomnie foarte neprietenoasă, seacă și sterilă.

Am dus-o eu pe Miruna la grădiniță și pe gemeni la creșă. Eliza avea închidere de lună la serviciu și era destul de aiurită, ne-am propus să ieșim la iarbă verde duminica ce urma.

Am ajuns la birou pe la ora opt, la timp să nu întârzii și să observ că erau prea mulți oameni la intrare. Am văzut de jos mișcare în biroul meu. Hopa! Eu eram singur în birou, iar biroul era mereu încuiat de mine, cu niște semne pe care le puneam să verific dacă nu m-a vizitat vreun nedorit. Am făcut stînga-mprejur și am mers la Mișa, la cofetărie.

Paznicul, un tip nou, m-a informat că domnul Kiriakov este la minister și că nu mă poate lăsa să intru.

-Sunați la domnul Kiriakov, el vă poate confirma că am dreptul să intru.

A sunat. Se chinuia să pară calm, dar nu îi prea reușea. Am început să fac pași înapoi.

-Stai!

Vocea subofițerului de la poartă trăda spaimă.

-Stai că trag, nu fugi!

-Bine, omule, nu fug. Ce ai nevoie?

Mi-am dat seama că apăsase butonul de alarmă de la picior. Din clădire au ieșit trei băieți, ne cunoșteam.

-Trebuie să te reținem. Kiriakov este la ministerul de interne și nu dă niciun semn. Noi avem ordin de la ministrul de interne. Uite ordinul de reținere.

-Pentru ce mă rețineți?

-Scrie ceva acolo, dar nu cred că e pe bune. Te opui?

-Nu, ce dracu, nu vă fac probleme. Unde mă duceți?

-La procurorul militar, Zamfirescu sau cam așa ceva.

-Bine. O sunați voi pe nevastă-mea să-i ziceți?

-Da, dă-mi numărul, o sun acum, mai bine așa, nu știu dacă tot eu rămân cu tine, mi-a dat o coală de hârtie Nelu, băiatul de la plante, care era inginer agricol de profesie.

Îi eram foarte recunoscător.

A sunat. I-a spus Elizei că probabil ține de o procedură de verificare, mi-a întins și mie telefonul. Am încercat să fiu calm în discuție. Speram că mi-a reușit, dar eram evident mult prea departe de adevăr.

*

-Bună ziua, tovarășe Iliescu! Sunt procurorul Negulescu.

-Să trăiți! Sunteți procuror militar?

-Nu, de ce aș fi? Procurorii militari au treabă cu militarii, tu ești un contabil obosit de la ministerul industriilor. Știi pentru ce ești aici?

-Nu.

-Am ridicat documentele din biroul tău referitor la importurile din Mongolia.

-Nu am niciun astfel de document.

-E, nu, dacă ai ști de câte ori aud povestea asta... Hai, te sfătuiesc să colaborezi cu organele de anchetă și se va ține cont de asta pe timpul procesului.

-Ce proces, domnule, mă confundați!

-Nu te confund, tovarășe, nu te confund. Ai delapidat jumătate din cantitatea importată, plătită cu sudoarea frunții muncitorilor noștri, ai furat cu nerușinare din banii statului și avuția obștească, tovarășe, asta ai făcut. Dă-i în gât pe ceilalți și câștigi puncte bune, ți-am zis doar. Directorul fabricii a recunoscut tot, v-a turnat pe toți!

-Tovarășe, este o glumă.

Știam că un acoperit rămâne acoperit. Nu aveam voie să mă deconspir, mai ales că eram convins că se va rezolva tot.

-Glumă pe dracu! Ha ha! Hai să ne râdem! Te tăvăleşti tu primul?

Procurorul îi dădea înainte la intimidare.

-Auzi, procurorule, ia arată-mi și mie legitimația ta! E nevoie și de ordinul de aducere sau de reținere, altfel nu avem teme comune.

-Biiine...

Negulescu s-a dus spre cuier, de unde și-s scos legitimația, îndesată în buzunarul de la piept al hainei. Mi-a întins-o și s-a aplecat sub birou. Legitimația părea de securitate, m-am aplecat să o văd.

-Uite și ordinul de aducere...

M-a pocnit cu o bâtă, direct peste față. N-am avut prea mult timp să reacționez, am atenuat lovitura cu mâna stângă.

M-am aruncat peste el și l-am târât prin toată camera. L-am jucat în picioare. S-a dus spre fișet, împleticindu-se, de unde a scos pistolul. I l-am zburat din mână și i-am mai dat un picior în față. I se auzise maxilarul cum crapă. S-a dezechilibrat din nou și a ajuns iarăși la pistol, în partea cealaltă a camerei, spre fereastră. Am apucat să îl lovesc dintr-un salt, apoi i-am mai dat un picior în piept și l-am aruncat direct prin geam. După socoteala mea eram la etajul patru sau cinci, mi-era clar că l-a luat dracu.

Am șters liniștit toate amprente pe care le-aș fi putut lăsa și am plecat liniștit. Am coborât scările și am ieșit pe intrarea mare, din fața instituției. Capul îmi pulsa de la bastonul pe care îl primisem aproape în plin. Am ieșit nestingherit și m-am dus spre grădinița copiilor. I-am luat și pe cei mici de la creșă. M-am abătut pe la serviciul Elizei și i-am spus tot, de-a fir-a păr.

-Bine, noi ce facem acum?

-Merg să duc copiii și încerc să dau de Kiriakov, apoi merg direct la ministru.

-Bine, dragule, e bine. Te rog nu pleca până nu ajunge și Ruxandra.

Pe drumul spre casă m-am asigurat că nu mă fila nimeni. Începutul de octombrie era încă destul de cald. Mihnea și Marcel sporovăiau pe limba lor, Miruna cânta melc melc codobelc. Când a ajuns la partea cu bușteanul, unde stătea leușteanul, mi-am dat seama că Securitatea încerca să pună batista pe țambal și să ne înfunde pe noi, cei care puteam strica o afacere mișto. Nu îmi

dădeam seama dacă ministrul de interne este implicat sau doar îmbrobodit. Mai exista posibilitatea să fie nepăsător, prost sau doar să nu se bage. Cred că nici el nu prea știa ce să facă.

Am ajuns acasă fără să îmi dau seama când s-a scurs drumul de câțiva kilometri pe jos. Am văzut două mașini de securitate și trei de Miliție pe o stradă paralelă. M-am întors cu copiii și am mers spre Herăstrău, la vreo cinci sau șase kilometri buni de casă. Am sunat-o pe Eliza de la un telefon cu fise care încă mai funcționa.

Eram foarte conștient că probabil are telefonul supravegheat.

-Iubi, au venit după mine. Mă duc cu copiii în parc, unde ne-am plimbat după ce ne-au eliberat atunci, știi tu. Probabil vei fi urmărită, stai liniștită, nu te va răni nimeni.

-Copiii au ce să mănânce?

-Băieții au adormit în cărucior, cu Eliza mă descurc eu. Mă mai bucur puțin de ei.

-Bine, dragule, am încredere în tine.

Știam că are. Mă bazam pe asta, chiar dacă îmi dădeam seama ce egoist eram atunci.

Eliza a ajuns în două ore.

-Hai spre casă, mă predau primului echipaj din fața blocului, nu mai urcăm pentru alt deranj.

Am făcut distanța până acasă cu Miruna în brațe, cu nasul scufundat în părul ei. Ea își înfipsea unghiulele în ceafa mea, cum făcea când îmi sărea în întâmpinare.

Securitul care m-a văzut l-a atenționat pe celălalt din mașina în care supravegheau.

-Iubita mea, ține copilul. Tati, eu merg cu oamenii ăia de acolo la serviciu. S-ar putea să fiu plecat o vreme.

Mi-am sărutat băieții și pe Eliza și am urcat liniștit în Dacia neagră.

-Vă rog să îmi puneți cătușele pe strada cealaltă, să nu mă vadă copilul. Îmi voi da jos haina să vedeți că sunt curat.

M-au lăsat liniștit, cel din dreapta șoferului a urcat alături de mine în spate.

-Ușa nu se poate deschide din interior, te înțeleg, am și eu copii. Pornim acum, nu te facem de rahat în fața lor, stai liniștit.

La prima intersecție mi-a întins cătușele. Mi le-am pus singur.

-Unde mergem?

-Te predăm la secție, noi am fost trimiși pentru suplimentare.

Au dat prin stație că m-au reținut.

*

Procesul a durat puțin. Mișa Kiriakov dispăruse ca într-un număr de magie.

Am primit șase ani și restrângerea unor drepturi.

De la arest am fost repede parașutat la pușcărie.

*

Eram 38 în celulă. Dormeau câte cinci în două paturi.

Prima zi e foarte scurtă, timpul se mișcă anapoda, ca la o anestezie generală.

Un ȋigan burtos, la vreo patruzeci de ani m-a ridicat din pat:

-Tu cine ești, mă?

Știam cutumele de celulă din povestirile lui Liviu. Mi-am zis că e timpul pentru război, pot păstra discuțiile pentru mai târziu.

-Tu de ce întreb? Ești milițian cumva sau doar sifon?

-Ce, mă?! Futu-ți morții mă-tii, luați-aș gaura în pulă, te tai și te fut și-n plămâni, gâtu mă-tii! Ieși la interval, muistule!

I-am dat interval. L-am cocoșat cu un picior în ficat, apoi i-am retușat fața de nici mă-sa nu l-ar mai fi recunoscut. A mai sărit unul pentru el, i-am rupt și ăluia mâna și i-am spart arcada.

-Ia uite ce sare din ăștia, arteziană, bravo coite, buni băieți! Hai, cine mai vrea? De azi eu sunt șef aici, patul ăsta e doar al meu. Cine face curățenie în căcatul ăsta de cameră?

-Eu, bos, s-a ridicat un băiat subțirel, care dormea pe jos.

-Atunci curăță-i pe ăștia, morții tăi!

-Cine e de-al lui Bibi pe aici?

-Eu, șefule!

-Și noi doi!

Erau doi băieți ceva mai spălați.

-Sunteți cu mine sau o sugeți în cur?

-De unde te știi cu Bibi?

-Am făcut arest cu el acum vreo cinci ani.

-El ți-a zis să te folosești de numele lui?

-Da!

-Bine, șefule, noi oricum verificăm... Până una-alta, suntem brigada ta, gata!

-Mi-e foame!

-Cambuzier, adu haleală la șefu, hai!

-Conservă de carne sau pateu, șefule?

-Amândouă, hai că mi-e foame. Băieții mei să stea și ei la masă cu mine!

-Nouă nu ne e prea foame, șefule!

-Asta e! Mâncați de nevoie.

Le-am întins mâna.

-Eu sunt Martin Iliescu.

-Eu sunt Bebe Căpățână, dar în buletin sunt Grigore.

-Eu sunt Degețel, în buletin Gică Cerchez, și ăsta e frate-miu, Mutu, nu mai are limbă, i-a tăiat-o Bibi când l-a primit înapoi. I-a făcut educație și bine a făcut, avem și noi loc printre oameni. Cu mine a fost mare domn nea Bibi, mi-a tăiat doar un deget, pe ăsta mic, de tinere de minte pe viață, mânca-ți-aș!

Aveam noroc că zeghea pe care o promisem era curată. Mă înțepa nițel, mai ales că o purtam direct peste piele, dar eram obișnuit cu hainele militare de postav, nu aveam așa o mare apăsare.

-Șefule, ce mandat ai?

Țigănușul mititel era hoț de buzunare.

-De ce întrebi? Vrei să ne împrietenim?

-Nu, șefule, așa ne mai întrebăm noi p-acili-șa. Despre ce să vorbim?

-Despre cai și mașini.

-Am vorbit despre asta, ieri am povestit toată ziua despre gumă turbo.

Gică Degețel s-a scurs din pat și l-a trosnit.

-Morții mă-tii de şuț prost, pleacă dracu de-aci, treci în pat și nu te dai jos până nu zicem noi.

-Păi iar mă scap pe mine...

-Asta e! Te batem din nou, nu-i problemă.

Pirpiriul s-a râmuit până la ultimul pat, pe mijloc. Erau unite două picioare de pat și se îngrămădeau cinci, de-a latul, în două paturi la cucurigu.

-Așa! Stai, în morții mă-tii, la patul trei, n-ai ce să cauți printre noi. Șefule, ăsta e lăchit, bre, dă-l în gātu mă-sii de gunoi și de sifon ordinar!

Hm. O grămadă de jargon. Am dat din cap cu aer cunoscător. M-am hotărât să îmi găsesc un pârnăiaș dispus să mi le explice. Până atunci însă, era cazul să iau niște decizii de șef, altfel ciorile alea mă încălecau.

-Țigane, bă lache, ia treci la weceuri, hai marș! Ai trei ore să faci lună pe sub paturi, tragi și geamantanele, faci buda bec sau pun câinii pe tine! Acum, executarea!

-Șefule, ăsta nu e curățenie, e alții trei la curățenie, oamenii la cambuzier, bre, garantează el, pune curul la bătaie pentru ei, treaba lui.

-Păi și ce-are? Ce, el nu poate să spele pe jos?

-Da, ai dreptate, da să nu puie mâna pe alte lucruri să le spele, că ne lăchește și pe noi dacă el e deja lăchit.

La celula de lângă noi era mai curat ca într-a mea, văzusem când ne-au scos la curtea de aer. Ușa lor și grilajul erau deschise, pentru că și ei ieșeau odată cu noi. Șeful lor era un fost boxer, mare și plin de cicatrici. M-a abordat el.

-Fratele meu, mi-a zis băieții că ești omul lui Bibi.

-Noroc. Am zis că îl cunosc, el mi-a zis să nu uit că am făcut pârnaie împreună.

-Aha, deci îl știi dinăuntru. Ai făcut treabă cu el și pe-afară?

-Frățioare, ție îți place să tragi lumea de limbă?

Am folosit un ton jos, să auzim doar noi ce discutăm.

A băgat la cap, l-am surprins aruncând priviri stânga-dreapta să vadă dacă a auzit cineva.

-Mânca-ți-aș, nu ești de înțeles. Atunci o să te învăț eu. Ai o celulă proastă, cu multe răgălii, e puțini căutați la tine, adică nu vine lumea la ei cu pachete sau cu bani, pârlăiți rău. Băieții ăia doi ai lui Bibi stă acolo că îi e frică la lume de ei că a sifonat când era mici. Afară ei era lipiți de Bibi, da omu' se schimbă în pârnaie.

-Ce dracu să mai schimbe la ei?

-Destule. Am văzut unii șmecheri pe afară, da pe acilișa o dădea în gard, nu știa să se descurce deloc, stă palmați pe celulă de frică.

-Eu sunt Martin.

-Aha. Io Nicu Cazma. Ce faptă ai?

-Economică. Tu?

-Omor, da nu l-am omorât io, a mierlit-o în spital, tot eu l-am dus acolo, după ce l-am bătut.

-De ce l-ai bătut?

-A venit beat la mine în curte să zică că o fut pe gagică-sa.

-Așa, și?

-I-am zis că e urâtă amanta lui și curvă proastă, că eu o fut doar pe nevastă-sa și dacă vrea i-o bag și lui, unde vrea el, să-și aleagă, că e frumușel și merge chiar dacă nu-mi place prea tare cururile la bărbați. A sărit la mine cu o rangă de-o avea la el, mi-a spart umăru, aci lângă gât, am luat foc și dup-aia l-am luat eu la pumni. L-am înmuiat bine, căca-m-aș pe crucea lui, dup-aia l-am dus la spital în spinare. Pe drum s-a trezit fraieru, a fugit și s-a dus la ta-su să ia sabia, da l-a caftit și ăla, ca să stea potolit. S-a întors prostu la mine să mă taie, da era deja molicele, i-am mai dat o serie mică, m-am urcat nițel cu picioarele pe coastele lui și l-am dus la urgență. Acolo a stat trei ore întins pe jos până l-a primit ăia și a murit după zece zile.

-Păi bine, mă, tu nu ai omor, ai lovituri cauzatoare de moarte, LCM, e altă încadrare. Cât ai mandatul de mare?

-Nouășpe ani.

-Probabil că pentru LCM luai cinci sau pe acolo. N-ai avut avocat? Adică a propus cineva altă încadrare și reținerea de circumstanțe atenuante că ai fost atacat la tine în casă și te-ai apărat fără arme albe, așa cum a folosit el?

-Morții lui, era din oficiu, n-aveam lovele, că plecase sor-mea prin Ardeal, cu toți banii, după o combinație de-a noastră și n-am mai găsit-o să mă ajute. Bre, da matale ești foarte deștept... Și acu pot să mai întreb dacă mai pot face ceva să reduc mandatu'?

-Da, mai sunt căi... Mă gândesc și ți le zic mâine.

-Hai, să-ți trăiască! Ăăă, stai așa, omule. Vezi, dacă ești șef, orice om intră nou la tine în celulă trebuie luat de tine și ascultat, să spună tot. Ia-l cu binișoru', dup-aia dai drumu' la treabă. Dacă e căutat și are ceva biștari sau țigări, i le iei și îl pui în patu' doi, îi dai și pătură, dacă e necăutat și fraier îl bagi la cucurigu sus, morții lui.

Ne băgaseră în cameră noaptea târziu un prăpădit, bătut ca vai de sufletul lui.

Gardianul l-a împins și i-a mai ars două pulane, de prietenie.

-Morții mă-tii de bulangiu! Aici putrezești, scursură nenorocită!

M-am simțit responsabil să întreb ceva.

-Tovarășe major, ce fac cu ăsta?

-Bătaie, pulă și muie, ce poți să faci cu el? A futut doi copilași și l-au prins după două luni că mai alerga după altul.

Pe gardian iar l-au apucat spumele și s-a repezit cu pulanul la noul venit.

-Ia, morții mă-tii, ia de aici, că o să vezi ce iei de la băieți! Hai cu tata, șefule, ia două pachete de Mărășești de la mine și dă la băieți să-l omenească. Măine dimineață nu vă fac apel, dormiți cât vreți, nu ieșiți nici la muncă, aveți de treabă cu el!

A mai dat în sacul de carne câteva pulane.

-Ia să ai, scârnăvie, ăsta e stiloul meu, bă! Așa semnez eu.

Imediat ce s-a închis ușa celulei a început o foșgăială ca de gândaci, socoteam că așa trebuie să arate o baltă cu crocodili când le pică vreo ciută la înfulecat.

M-am ridicat în picioare.

-Toată lumea rămâne în pat!

S-a făcut o liniște de mormânt.

-Ia zi, mă, cum te cheamă.

-Gherase Stelian, tovarășe!

-Ce-ai făcut tu, mă băiatule, așa nasol?

-Am fost acuzat că sunt pedofil, da eu nu am făcut nimica, sunt predicator, aduc cuvântul lui Cristos și m-au arestat că au pus niște părinți să scrie de mine, copiii au spus cinstit că îi învățam cântece frumoase, creștine, la chitară. Nu aș face așa ceva în ruptul capului, domnule, am nevastă și copii.

-De unde ești?

-Din Neamț, tovarășe.

-Ehe, lumea zice altceva...

-Păi or zice, că toți doar m-au bătut, nu m-a ascultat nimeni.

-Eu o să las băieții să te facă bine, nu te cred, mi se pare că minți.

-Dumnezeu a hotărât să ispășesc așa, fratele meu. Adevăr îți spun, eu știu că domnul nostru Isus Cristos mi-e martor și mie mi-e de-ajuns. Am fost judecat strâmb de oameni și înțeleg că mă pregătesc de judecata Domnului nostru. Sunt pregătit de orice siluire și vă iert, că nu știți ce faceți, frații mei. Puteți începe.

M-am așezat la loc în pat. În paturile din celulă nu se auzea nicio mișcare. M-am prefăcut că mă culc și am stat cu urechile ciulite. După vreo jumătate de oră de stat în picioare, Stelian s-a chircit pe jos și cred că a adormit imediat, respira greu și lent.

M-am ridicat din nou, l-am sculat și pe el și am început să urlu:

-Tu crezi că eu bag botul la cardeala ta, mă, răgălie, preotul pulii?

-Nu sunt preot, frate, sunt predicator, luminez celor ce ascultă cuvântul Domnului, sunt mulți însetați de adevăr și mulți bâjbâie spre calea Lui.

I-am spart nasul cu un pumn mai ușurel, așezat bine, cât să îi umflu amândoi ochii. M-am uitat bine pe unde tai, cu șişul lui Degeţel, care stătea în patul de deasupra mea, ca locotenent. Am crestat perfect, pe turul pantalonilor, fără să îl rănesc, apoi l-am tăiat superficial, pe brațe, pe obraz și pe pulpe. Amărâtul deschisese mâinile, ca la percheziție. Era mirat că nu îl omor. L-am mângâiat ușor pe cap, iar el a înțeles.

-Să fiți binecuvântați, frații mei! Omorâți-mă, e eliberarea pe care o aștept, socotelile mele sunt făcute acum doar de Domnul.

Ultima scatoalcă a fost pe tot obrazul, cât să îi las o urmă bună, dar l-a adormit. L-am lăsat pe jos și m-am culcat, liniștit. Nimeni nu a scos vreun sunețel și nici nu au dat să coboare de pe unde erau. Da, așa face un mascul alfa. Eram împăcat.

Dimineața nu a fost apel, s-a ținut de cuvântul nea Vasi, gardianul, altminteri un om destul de milos, având în vedere situația. Era duminică.

Când au adus ghiumurile cu mâncare și l-au văzut pe predicator năclăit de sânge au fost bucuroși toți gardienii.

A doua zi de dimineață m-a chemat șeful de secție. Mi-era clar că cineva mă sifonase. Biroul lui era mare, luminos, cu o masă pentru el și una perpendicular pe ea, ca de ședințe, spre mirarea mea. Erau înăuntru, în picioare, patru băieți enormi, probabil de la intervenție.

-Ai venit aici de trei zile și am deja probleme cu tine.

Tăceam, mi s-a părut că un pun pic de umilință nu strică. A mai intrat un ins cu privire curioasă, între două vârste, îmbrăcat civil. Gardienii s-au repliat, eram convins că începe bătaia, mi-am relaxat corpul să pot apăra zonele delicate, în rest puteau să dea.

Tipul în civil le-a făcut semn să plece, printr-o fluturare de mână.

-Martin Iliescu...

-Să trăiți!

-Ai făcut armată interesantă, poziție bună, te-ai căcat în ea de viață...

Am tăcut, cu capul în jos.

-Tu crezi că țărișoara noastră e o curvă proastă să o fuți și să pleci cu banii, fără să plătești, nu?

-Îmi învăț greșeala, tovarășe. Vă rog să mă iertați.

-Ți se pare că arăt a popă de țară, în pula mea, să înghit harneală de-asta de căcat, bă?

-Nu, tovarășe.

-Aici eu sunt cel care vorbește.

-Să trăiți, vă rog să mă scuzați!

-Ce e pe la tine în celulă, mă?

Vocea comandantului de secție copia tonul celui în civil, am dedus că celălalt este mai mare în grad sau în funcție.

-Ne-a sosit un pedofil aseară. Nu înțeleg prea multe, abia m-am acomodat cu patul, nici nu îi țin minte pe toți.

-Vrei oameni mai avuți la tine?

-Nu știu, să trăiți, cum considerați dumneavoastră.

Civilul a preluat controlul.

-Cum mama dracului nu știi, te duce mintea prea bine, nu mai fă pe prostul. Ăla nu e pedofil, e un sectant bulangiu, pula mea, o zguduim aici de-a dura lelii, vreau să știu cât mai multe, ai băgat la cap, Martin?

-Da, să trăiți!

-Ce trebuie să fac?

-O să-ți aducem două colete noi, dar nu mai e loc. Ca să scot două ciori de la tine am nevoie de motiv. E unu acolo, Mereuță și alege tu altul, care nu mă interesează, un pielea pulii, un necăutat. În noaptea asta dă-i afară, înțelegi? Repede!

-Ce bube au?

-Unu e bulangiu mie în sută și ălălalt îl linge în cur. Sunt mai mulți care o sug acolo?

-Ăăă, nu știu, să trăiți! Cum ar trebui să procedez?

-Te descurci, habar n-am. Rezolvă și poimâine ai vorbitor cu nevastă-ta, garantat de mine. Ține minte, spun asta o singură dată: orice tiriplici de aici mă interesează! Ești deștept, contabilii au memorie bună. Iau eu legătura cu nevastă-ta. E bun numărul de telefon pe care l-ai scris în fișă sau e la mișto?

-E bun.

-Bine, o să-ți aducă și pachet.

-Pot să dau mai mulți afară?

-Maxim patru, doar necăutați. Sunteți 39 acum.

-Am înțeles, să trăiți!

-Liber la program.

Îmi crăpa țeasta. Am citit căcatul de regulament cu atenție. Nicio idee.

Prăpăditul de Stelian era ca la carmangerie, o halcă fără formă.

-Te-a mai caftit cineva?

-Nimeni, mulțumesc.

Vocea lui șoptită era destul de limpede.

Gardianul a deschis celula.

-Plimbare! Poponarul rămâne!

-Stau și eu, tovarășe major, că mai am o vorbă cu el!

-Aha, aha, bine, bine, hai, restul marș pas alergător, hoților! Hai, borfașilor, aliniați frumos, morții mării ei de treabă!

A închis ușa după el. L-am tras pe Stelian lângă mine și am lovit cu piciorul continuu grilajul interior.

-Ia, morții mă-tii de căcat, ia cu tata!

Stelian nu prea pricepea. I-am făcut semn că e de bine, doar să mai geamă și el. Puteam să șoptim.

-Stelian, lasă prostiile, trebuie să trăiești, ai familie, nebunule, ajută-mă să dăm afară doi-trei țigani de aici, ai încredere în mine.

-Am, frate!

-Nu-mi mai zi frate, zi și tu șefule, mama mă-sii, ăsta e jocul lor de proști!

Ne-am înțeles până la urmă.

Când au intrat restul de la curtea de plimbare era curat pe jos, un pic de sânge pe peretele din stânga ușii, să dea bine, iar Stelian era chircit sub patul meu.

N-a comentat niciunul, s-au urcat în paturi, mai puțin vreo patru, care făceau flotări și îmi ceruseră voie să ocupe intervalul dintre picioarele de pat.

După vreo oră ațipisem pe bune, m-a trezit ceva schelălăială de la paturile de sus și de lângă mine.

-Latră, mă!

-De ce?

-Ești câine, nu dormi sub pat?

-Nu, eu sunt, cu voia Domnului, om.

-Ia, hai, linge-mi șlapii, perversule, scursură ce ești!

-Nu ling nimic!

-Hai să-ți dăm pulă, morții tăi!

Mereuță era lângă patul meu, cu penisul scos din pantaloni. Mi se părea incredibil.

-Mereuță, futu-ți morții mă-tii, vii cu pula sculată la patul meu, lua-ți-aș tot neamul în mătărlângă!

Mutule, tăiați-i coaiele, mă, acum!

Mutu și Degețel l-au încălecat pe cioroi, alt necăutat a sărit pentru el și încă doi au sărit de la paturile de sus.

A fost o bătaie destul de scurtă, Mutu i-a zburat urechea unuia din ei cu șişul, apoi i-am luat eu la omor, organizat, i-am zburat căpăţâna lui Mereuță dintr-un pumn și m-am urcat pe celălalt. Pe cei doi care veneau să le fie întăriri i-am agăţat din zbor, mi-a fost mai ușor să mătur podeaua cu ei.

Am strigat la Degețel.

-Hai, tăticu, crestează-i coaiele ăstuia!

-Pizdă i-am făcut, șefule, lua-i-aș inima în carici!

Degețel îl castrase pe Continent, cioroiul care îl scărpina în cur pe Mereuță. A mai sărit un alt fraier pentru ei, direct din patul lui, ca o maimuță, drept peste Grigore al meu și i-a smuls cu dinții o parte din lobul urechii, dar eu abia așteptam. L-am tras de pe Grigore și l-am jucat în picioare. Au mai încercat să se ridice cei doi, dar Mutu le-a rupt fața de grilajul de la ușă. Grigore l-a găurit pe unul în spate și pe celălalt în burtă, i se vedeau mațele cum dau să-i iasă din prapore.

-Ia uite, ce pizdă i-am făcut ăstuia la buric!

Ușa s-a deschis, grilajul s-a dat de perete și au intrat mascații, la intervenție. Au dat un omor bun, mai toți ocnașii se ascundeau sub paturi, unde erau bumbăciți cu bulanele, printre grilajele de sub saltelele de paie. Toată secția răsună de urlete și bocete, tânguială și jale.

-Scoate-i la curte, dă-i afară, că e loc de smardoială tare de tot!

Glasul gardianului se auzea printre lovituri și oase pârâind.

Au pus furtunul pe noi, s-a mai făcut un pic de curățenie și a ieșit mirosul de magraon.

Malacii de la intervenție au pus cătușe brigăzii lui Mereuță, șase ciori nespălate.

*

-Băi, pretenaș, ești bun, băi, ai făcut curățenie ca la carte. Dar acum, ca băiat deștept, ce crezi tu că aș scrie eu în raport ca să punem batista pe țambal?

-Permiteți să vorbesc?

-Oho, te rog, luminează-mă și surprinde-mă, ilustre, ce pula mea!

Civilul lăsase costumul altundeva, era în trening de poliester, albastru cu dungi roșii.

-Mereuță era călare pe sectant, să-l fută, ălălalt al lui era gelos și a sărit să-l taie pe amant, strigând că nu mai vede pulă de la el. Mereuță i-a tăiat ouăle, înnebunise cu totul. Ceilalți au sărit unii pentru Mereuță, alții pentru Continent, s-au bătut între ei și au făcut prăpăd, erau de nestăpânit. Eu nu puteam interveni decât imobilizându-i, doar nu era să dau în ei...

-Of, of, of! Filmele americane sunt pielea cucului pe lângă celula asta! Oameni răi, greu de stăpânit și educat, bravo! Măine ai vizită și pachet.

-Vă mulțumesc mult!

-Îți bag oameni noi, colete din provincie. Vreau să scoți tot de la ei, clar?

-Clar, să trăiți.

-Băi, vezi că mă bazez pe tine. Fii băiat de comitet și o să ai viață ușoară, ai încredere în mine, mai ales că ai nevoie de mine.

-Am înțeles, să trăiți!

*

Vorbitor.

Eliza slăbise, era galbenă și trasă la față, cu siguranță plânsese mult.

-Mi-au zis că pot să-ți aduc un pachet...

-Mulțumesc, l-am primit.

-Te iubesc, noi suntem în regulă, la serviciu nu am nicio problemă.

-Dacă scârțâie ceva, te rog să ceri divorțul.

-Nu cer nimic, dă-i dracului, sap gropi să dau de mâncare copiilor, pe tine nu te las, Martin!

-Ai înțeles ce vreau să spun, nu are nicio legătură cu dragostea. Ce fac cei de acasă?

-Copiii foarte bine, oricum nu înțeleg prea multe sau nu se manifestă, ai mei bine, Firicel vrea să se însoare, Ruxandra la datorie, nedezlipită.

-Hm. Asta e foarte liniștitor.

-Cât de rău e acolo la tine?

-Merge, era mai rău în armată.

-Ce mănânci?

-Destule, e mâncare suficientă.

Eliza mă privea cu atenție, căutând urme de violență sau de tristețe pe fața mea. Cred că a fost destul de mulțumită de scurtul ei examen, s-a mai destins puțin. Mi-a povestit de copii, mi-a spus că mi-a scris, că a băgat și o fotografie cu ei în plic. Mi-a transmis salutările alor noștri.

Vizita a ars ora scursă și simțeam ca un urlet tristețea timpului incinerat.

*

Au băgat oameni noi în celulă, niște băieți aduși din Brașov, erau temători și foarte stingheri când i-au împins pe ușă.

-Hai că v-am adus revoluționari, să aveți de distracție, intelectuali adevărați, vai capul mamei lor!

Gardienii nu i-au mai lovit, cum făceau de obicei, doar i-au scuturat un pic.

Mi-am luat funcția de șef în primire imediat ce s-a închis ușa.

-Voi doi, cine sunteți?

-Sunt de la Brașov.

-Ne-au adus acum trei zile aici.

Vorbeau în același timp, erau terorizați.

-Băi! Aici eu sunt șef. Voi sunteți ocnași ca toată lumea, simple colete, așa ni se zice aici. Vorbiți pe rând, ce mama dracului e camera asta, discotecă?

I-am făcut semn celui mai înalt, un om subțirel, de vreo 35 de ani.

-Tu primul! Nume, prenume, frumos. Ați făcut armata?

-Da, am făcut!

-Hai, organizat, pe rând, că suntem aici să înțelegem, nu să facem gargară în piață!

-Mă numesc Mihail Dumitrescu, sunt, adică am fost inginer la Tohan, la fabrica de biciclete.

-Ce faptă ai?

-Instigare și agitație publică.

-Cât de mare ai mandatul?

-Zece ani.

-Așa. Tu, celălalt!

-Sunt Florian Cătuneanu, opt ani, tot instigare și agitație publică, eram profesor de desen tehnic la liceu.

-Tu ai făcut agitație mai mică sau ce?

-Nu știu, pe omul ăsta de aici l-am cunoscut abia în arest.

-Ați făcut prostii la școală sau pipi în pat?

-Nu, am fost la mișcările din Brașov, cu muncitorii.

-E, hai, ce puteați face voi acolo?

-Am ieșit la demonstrație, am plecat direct de la serviciu și m-am întâlnit cu un băiat care m-a tras după el.

-Și ce?

-M-a luat valul și pe mine, am început să strig cot la cot cu ei și să fac o lozincă pe un cearșaf, dar nu am apucat s-o termin, că m-au ridicat scutierii.

-De cât timp ești ridicat?

-De trei luni, ne-au judecat și am ajuns aici, că nu mai aveau locuri pe lângă Brașov.

-Aha. Tu la fel, Dumitrescule?

-Cam tot așa, eu am dat și cu pietre în milițieni.

Îmi venea să râd. Omul era pur și simplu pirpiriu. Cred că îmi ghicise gândul.

-Am dat jos ceva kilograme, eram mult mai solid, dar nu am mai avut unde să mă mișc, am făcut și eu vreo trei ani de box.

I se vedea nasul turtit și umerii aduși un pic spre în față. Avea dreptate.

-Se observă, așa e. Ai boxat bine?

-La Tractorul, am avut și niște meciuri bune...

-Bun.

M-am ridicat ca un arc și l-am trosnit direct în bărbie. Amărâțul a căzut ca un copac, s-a lipit de podea. Celălalt s-a pus în fund și s-a chircit cu palmele în jurul capului. Mi-am dat seama că luaseră bătaie prea multă, mi se rupea inima de ei, dar am rămas pe jocul meu.

-Ridicați-vă amândoi. Nu vă mai bate nimeni aici.

M-am așezat la loc pe pat. Dumitrescu era în limbo, nu își revenea, i-am făcut semn lui Cătuneanu să-l ridice.

-Știți regulile din pârnaie, bănuiesc. Aici nu prea agreăm nou-veniții. Cum plătiți liniștea?

-Cum putem plăti?

-Băi, sunteți băieți spălați, nu mai faceți pe proștii! Ai voștri au bani acasă să vă țină în viață aici sau vă băgăm la bulangii în celulă să vă facă pizdele lor?

-Eu am țigări și pot face rost și de ceva bani, câteva mii cred, a dat înapoi Cătuneanu.

-Eu sunt păduche, dar la bulangii nu vreau, mai bine mă omor decât să mă umilească ăia, se ținea tare Dumitrescu.

-Hai, scoateți țigările și toate acareturile, mai repede!

Scociorau după nimicurile lor, săracii. Au pus pe masă trei pachete de Arberia, patru de DS și două de Snagov. Dumitrescu a scos și juma de pachet de Carpați fără filtru.

-Poți să păstrezi pachetul de Carpați.

L-am tras aproape de mine pe Dumitrescu, cât am socotit că nu vede nimeni și i-am făcut cu ochiul.

A dat încet din cap, încă destul de confuz.

-Tănase și Scoveargă, eliberați patul doi și urcați la trei, în patul vostru trec ăștia doi. Au plătit!

Ciorile, ca orice necăutat, s-au executat.

-Luați fiecare câte trei țigări plată. Vă dau Arberia, să fiți și voi boieri o dată în viață.

-Pupăm mâna, șefule, mare boier!

-Cătuneanu și Dumitrescu, treceți în locul liber.

Cei doi s-au cuibărit în patul liber și cred că au adormit în câteva secunde. În mai puțin de un sfert de oră s-a deschis din nou ușa celulei.

-Ooo, domnișoarelor, dormim?

Am sărit toți din paturi. Nea Codiță, pe numele lui real habar n-am cum Milică, era un gardian pizdos rău, îi plăceau armata și frecușul de prisos, un soi de Moș Teacă de penitenciar.

-Șșș, ușurel, că îi treziți pe colegii cei noi.

Miștouri gratuite. Bineînțeles că noi râdeam, ce spirit, ha ha.

Cei doi aveau patul lipit de cel în care dormea Stelian, iar nea Codiță a intrat pe rândul greșit și, culmea mizeriei, l-a luat la omor pe predicator, crezând că dă în brașoveni.

-Uneltești împotriva orânduirii socialiste și clasei muncitoare, futu-ți morții mă-tii, mai și dormi când intră organele statului. Păi să mă iertați că vă deranjez, tovarășe, morții mă-tii de vagabond!

L-a tras pe Stelian și s-a urcat cu picioarele pe el, pe coaste, care pârlăiau ca dracu, pe gât, pe cap. Nu se săturase de păruială, a continuat să-i dea picioare în față, până l-a chircit pe nenorocit și a trecut la bocanci în spate.

-Futu-ți morții mă-tii de trădător, păi tu-mi strici viitorul copiilor mei, mă javră, căcat storcit ce ești, vierme!

Ceilalți doi gardieni l-au ținut pe dobitocul de Codiță și l-au tras afară, au reușit să fie destul de discreți. Hărmălaia de la noi din cameră se lărgise binișor, cei din celulele vecine începuseră să latre și să urle, să miaune și să îngâne măscări. Cei din celula de minori în tranzit au început să dea cu băncuța în ușă, de parcă și-o căutau.

Au venit iarăși mascații de la intervenție, bătaie din nou.

Când ne-au lăsat în plata domnului, după ce s-a închis ușa și ne reășezam paturile, am realizat că Stelian nu se ridicase de jos. L-am luat în brațe și l-am pus pe pat, cu niște pungi sub el. Țiganii din patul de deasupra lui au început să comenteze.

-Șefule, pula mea, ăsta s-a căcat pe el, miroase rău, să mor eu.

-Bravo, ce bine că mi-ai spus, ia jos în două picioare, maimuțe proaste, treceți și curățați-l acum. Hai, repede, executarea, că pierdem noaptea.

L-au curățat, cu două cârpe înmuiate în apă, l-au șters surprinzător de bine.

-Bre, șefule, să moară mama, n-am văzut în viețișoara mea atâta sânge și căcat pe un singur suflet de om!

Magnet, Țiganul care făcea pârnaie pentru furt de fier vechi, era mai impresionat decât credeam, reușise să mă impresioneze și pe mine. Frati-su, Motoraș, îl privea cu ochii mijiiți pe Stelian.

-Șefule, popa ăsta e pe ducă, îți zic eu. Miroase a mort deja, să mor. Eu zic să bați în ușă să-l ducă la infermerie, că se duce, zic eu.

-Bate tu, nu mă mai scol din pat, vorbesc eu când vine majorul.

A bătut.

-Ce vrei, mă, unde bați?

-Sunt eu, Motoraș, toarșu major, trage unu să moară acilișă, mi-e frică de morți de mă cac pe mine, bre, să moară mama, mă lovește pandaliile, te rog ca pe Dumnezeu cu ce-am mai sfânt, vino încoace și ia-l, bre, du-l la infermerie, că dacă moare acilea să face fantomă sau vreun strigoi și gata, ne-am dus pe pulă toți, să-ți trăiască matale, toarșu!

-Ce-are, mă, de ce moare?

-S-a căcat pe el și a dat sânge peste tot, îi curge sânge și din ochi.

-Bă, voi l-ai futut în cur prea tare și acu dați înapoi?

-Nu, toarșu major, știi că nu ne place cururile de bărbați, noi suntem cu pizda, suntem oameni așezați.

-Hai, gura, că vin la voi și iar vă dăm omor. Vedem mâine la apel, treci la somn că te ia mama dracu de magraon.

Motoraș a pus mâna pe fața lui Stelian.

-Șefule, mai trăiește, vai pula lui. Eu mă urc în pat, că nu vreau omor iar de la scutieri.

-Bine, hai treci la somn.

Nu dormea nimeni. Stelian respira printre bulbuci de sânge. Hârrrr, hârrrr, pfla, pflau, fâââs.

Cei de la paturile trei, cele mai de sus, se așezaseră cu fața spre el, nu știu de ce.

După vreun ceas sau mai bine de horcăială și sâsâieli, în celulă s-a instalat o liniște soră cu spaima de moarte. Frica asta de mierleală, care doarme în noi prea mult de-a lungul vieții, se trezește uneori în mod foarte surprinzător. Mirarea mea a venit din alt motiv, anume că toți am simțit-o atunci, toate sufletele nenorocite din celula 2.19, în același timp.

Liniștea aia era insuportabilă, ca o greutate atârnată de coaie în timp ce fugi de un leu să nu te sfârtece.

Celula s-a luminat odată cu tăcerea, iar din tavan a coborât un tip mărunțel, prin lumină, plin de lumină. Becul chior din fanta de aerisire era incandescent.

Omulețul a pășit spre Stelian, l-a luat în brațe, ca pe mireasă și ne-a zâmbit. Noi, toți prăpădiții de acolo, eram holbați ca melcii.

-Am venit să-l iau pe fratele vostru Stelian Gherase, a obosit după toată truda lui, și-a depășit încercările și mi-a ascultat povața. Da, știu că vă așteptați să fiu mai mare, vreun zeu al războiului. Am avut o viață normală, ca oricare altul de-al meu, pe atunci. Am crescut taman cât era nevoie. Liniște, Spaimă, Atenție. Toți erau smirnă.

-Sunt fiul lui Dumnezeu, ca și voi, sunt începutul și sfârșitul. Dacă nu vă amintiți prea bine începutul, vă sfătuiesc să vă gândiți la sfârșit. Eu voi fi acolo. Îl voi lua acum pe Stelian, a fost judecat și sufletul lui chiar este mai ușor decât puful de pui de rață sau decât un fulg de început de iarnă.

Stelian s-a ridicat. Omulețul luminos l-a lăsat din brațe, iar fostul nostru coleg a pășit cu el de mână spre gaura din tavan.

-Rămâneți cu bine, fraților, fiți pregătiți pentru sfârșit, bucurați-vă de voi. Dumnezeu este cu voi! Ne-a făcut o cruce pe care nu o mai ținea minte nimeni, dar l-am văzut prin lumina aia pe tata, spăla cârpele cu care îl curățase Magnet pe Stelian. L-am strigat și el m-a auzit, l-am văzut întorcându-se spre mine. Nu m-a recunoscut, de bună seamă că mintea lui era deja ceva mai bună.

-E alt om acum, am fost iertător, a rostit ridicătorul lui Stelian.

-Ești Isus?

Întrebarea a ieșit natural, nu era o curiozitate, doar îmi trasam un drum.

-Da, Martin, bunule, binecuvântatule, eu sunt Isus.

-Iartă-mă, nu sunt prea bun la cheștiile astea, vreau doar să-ți spun că am greșit destul, dar nu sunt un om rău.

-Nu, dimpotrivă. Am nevoie de tine. Până acum mi-ai făcut lucrarea lesne, fii binecuvântat.

S-a dus lumina și cu ea s-a închis gaura din tavan. Celula rămăsese ceea ce evident era, o groapă de gunoi, scursura sufletelor seci.

Oare?

*

26 decembrie 1988.

Apelul de dimineață a fost simplu: efectiv control 34, efectiv prezent 33.

S-a închis totul, s-au sistat plimbările, vizitele, tot.

Percheziția a fost prelungită două ore, în toată secția. Nu l-au găsit, prin urmare se vorbea doar de evadare.

-Băi șefule de celulă, unde pula mea a dispărut, mă, pedofilul? Cum morții mă-sii îmi zici că nu știi, erai beat, drogat, futeai în cur pe vreunul și n-ai fost pe fază?

-Vă rog să mă credeți că habar n-am, pur și simplu dimineața la apel nu mai era...

-Uite ce e, nu aveți unde să-l ascundeți, am văzut asta bine. Sigur l-ați tăiat, era prea mult sânge, ce dracu mă tot cardești tu aici...

-Noi nu i-am mișcat niciun fir de păr, nu l-a atins nimeni din celulă, să trăiți.

Civilul a închis ușa biroului șefului de secție, care oricum se holba de trei ore la tavanul din celulă.

-Ce vrei să zici și nu-mi spui, Martin? Te rog să-mi spui cine l-a bătut, sunt sigur că știi.

-Da, nea Codiță, l-a încurcat cu unul dintre brașoveni și s-a repezit la el, l-a zdrobit.

-Aha, dup-aia te-a aburit pe tine să-l mătrășești, nu?

-Nu, a plecat din celula noastră și l-a lăsat pe Gherase pe jos, aproape mort. L-au spălat Magnet și Matoraș de sânge și de căcat și atât. Dimineață nu mai era.

-Îhî, bănuiam eu că gardienii l-au mierlit. Ce mama dracului e semnul ăla de pe tavanul vostru? E ditamai dihania, are mai mult de doi metri, cum pielea mea ați ajuns până acolo nu pot să îmi închipuiesc!

-Crucea aia de fum? Am observat-o abia de dimineață, răgăliile de sub ea nu știau nimic, i-am scuturat nițel mai bine.

-Bine, bă, nu scot nimic de la tine. Mă dezamăgești.

*

A trecut o lună întreagă de zile întregi și scurte. Nimeni nu a mai întrebat unde s-a evaporat Stelian. Nu, nu fusese un vis, fusesem toți acolo.

*

A mai trecut o lună.

Cătuneanu și Dumitrescu îi învățau pe răgălii să citească. Avea Scânteia, altceva nu primeam.

-To-vă-șul Ceapu... Nu e bine, nu, sefule?

-Nu e bine, bagă la cap literele, zi pe litere!

-T-o-v-a-r-ă-ș-u. Tovarășu!

-Bravo, asta e, tovarășu.

-Aha, deci e despre pârnaie!

-De ce crezi asta?

-Păi dacă e tovarăș cu noi sigur e de printr-o brigadă de șmecheri...

*

-Ce-are, taicule, pușcăria, nu e tot pentru oameni?

Nea PISOI, tatuat pe spate, pe piept, pe degete și pe brațele fusiforme și bătrâne trăgea cu atenție din țigara fără filtru.

-Bună mahoarcă, Martine, să-ți dea Dumnezeu sănătate.

-Auzi, nene, la început nu fumam aici, dar erau țigări din belșug și mi-era bine, mă amețeau.

-Te-ai luat de țigări că te amețeau?

-Ăăă, nu tocmai, mă adormeau direct, de-aia.

-Pă bune? Eu nu pot să respir fără ele, mama lor a dracu.

-Tutunul crește în pământ, nu? Tot Dumnezeu a făcut și pământul.

-Toate drăciile le-a făcut Dumnezeu, crede-mă, am văzut prea multe la viața mea. Am 41 de ani doar de pârnaie.

-Ești martalog rău, nu se vede.

-Aha. Din toți anii ăștia, atâta amar de timp, să știi că am dormit cel puțin jumate.

-Ha ha. Păi, pentru matale, pușcăria a fost ca o conservă, bre.

-A fost conservă de fasole fără cârniță, Martine, tată.

-Adică?

-Multe bășini scociorând după cârnați.

*

Dragostea durează trei ani, fiecare numără anii cum știe.

Tăcerea durează tot trei, Dumnezeu știe bine ce fel de trei.

La noi în celulă tăcerea a durat trei luni. Primul care a deschis iar tavanul a fost Grigore.

S-a scurs din patul de sus, i s-au auzit genunchii trosnind pe întuneric și a urmat o voce limpede care lumina încăperea:

-Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, toate facă-se în voia Ta, pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă greșelile noastre, precum...

Ușa celei s-a dat de perete.

Nea Codiță a deschis gâfâind. Uniforma crăpa pe el, burta și curul lui parcă țipau că vor afară.

Mi-am dat seama că se îngrășa ca din apă, băga tot timpul în el, de toate: parizer, chiftele, multă pâine, franzele, japoneze, eugenii, iaurt, piure de cartofi, fasole bătută, mazăre, fasole verde, conserve de pește, creveți vietnamezi prăjiți, ciocolată Brăduț, țigări fumate cu două mâini, ouă fierte, multă șuncă și salam cât cuprinde.

Foamea lui era goală și săracă. Foamea lui tremura. Codiță se căca pe el de frică.

Pot zice că-l înțelegeam, nu doar eu, toată celula mea.

-Bă, v-am adus băiat nou, bulangiilor.

S-a holbat la patul în care dormise Stelian și, pe măsură ce întârzia cu privirea spre locul crimei lui, ochii i se beleau de stăteau să-i sară din cap, învârtindu-se ca la jocuri mecanice. S-a scuturat și a tras ușa după el. Nici nu l-a băgat de seamă pe Grigore, trântit în genunchi, murmurându-și rugăciunea.

Nou venitul stătea smirnă, încercând să se acomodeze cu întunericul.

Nu m-am mai ridicat din pat, doar l-am salutat.

-Noroc, omule.

-Noroc.

-Cum te cheamă?

-Gherase Stelian.

M-am cutremurat și odată cu mine toată celula. Până și paturile pârlăiau sub noi, deși jur că niciunul nu mișcase vreun deget, cred că cei mai mulți își țineau și respirația.

Grigore, cum stătea în genunchi, părea că plutește.

Am închis gura, care îmi rămăsese căscată, am înghițit restul de curaj de pe limbă și am încercat să termin boscorodeala obișnuită a nou-veniților.

-Ce meserie aveai?

-Fac de toate, ce e nevoie. Am învățat tâmplărie de la tătuța, mai zugrăvesc pe la lume, știu și dulgherie.

Mutu nu s-a abținut. A aprins o țigare în fața lui Gherase, dar mai bine nu o făcea. Omul din fața noastră era bucățică ruptă din Stelian predicatorul, doar că un pic mai bine făcut și evident mai bine hrănit.

Celula mea avea pârnăiași vechi, cu excepția celor doi din Brașov. Vederea sau vedenia din fața noastră îi blocase pe toți, îi lipise de ei înșiși, era ca o scatoalcă de copilărie, deși îi ridica din pat unul după altul.

Am încercat cu toată puterea să-mi păstrez cumpătul.

-Ce faptă ai și câtă pârnaie ai de făcut?

-Conducere fără permis, trei ani jumate, că băusem și-o bere.

-Pe unde conduceai?

-Păi eram cu tractorul lui tătuțu printre dealuri și m-a prins milițianul de la postul nostru când am traversat un drumeag, care cică era județean, dar de fapt era doar o dungă de țărână. La noi nimeni n-are permis să conducă tractorul pe câmp, dar tătuțu era sfădit cu tata-l milițianului pe o bucată de lucernă doar pentru oi, că vacile pasc pe dealuri.

-Aha.

-Am conserve și țigări, vreți să vă dau?

Eram muți cu toții.

-Pot să-mi aprind și eu o țigare, că am făcut mult cu duba aia mare...

Când și-a luminat din nou fața, s-a auzit un murmur printre paturi, iar Mutu a scăpat o bășină. Aha, era leit predicatorul.

-Auzi, Steliane, ai vreo rudă cu același nume ca tine?

-Adică Gherase?

-Nu, cu totul, nume și prenume.

-Gherase Stelian?

-Da.

-Nu, în niciun caz.

-Ești sigur?

-Absolut sigur, domnule. Mie mi-e foame, vă invit la masă!

Nimeni nu s-a dus să mănânce cu el, nici chiar necăutații, care erau veșnic înfometați. Ne zgâiam ca tâmpiții la el.

Degețel s-a apropiat tăcut de noul Stelian.

-Bă, ăsta ori e un mișto, ori m-am prostit de tot! Cum mama dracului să te cheme fix ca pe ălălalt și să mai și arăți ca el, bine, hai, un picuț mai sănătos la față. Bă, eu nu halesc asta, știi ce zic? Nu halesc abureli de-ăstea sau ce-or fi!

S-a apucat să-l tragă pe țărănuș de față, de păr, l-a măsurat cu brațele, apoi s-a rezemat de paturile de pe partea noastră, înecat în confuzie.

-E pe bune, frate, nu e șmecherie. E chiar el. Asta-i ori minune dumnezeiască, ori și-a înfipt dracul coada...

*

La sfârșitul lui februarie frigul ne cocoșase, ne îngheța respirația pe pereți. Spre înserare ni se oprea inima de frig.

Cârpele puse în fereastră nu făceau prea mare treabă. Un springar bătrân înjghebase niște lițe pe podea, cu care ne mai dezmorțeam.

Mutu dormea cu frati-su în brațe. Degețel îl mai privea din când în când și îi punea mâna pe frunte.

-Arde, rău, fir-ar a dracului de treabă, șefule, a fost mai pricăjit dintotdeauna și n-a ținut la frig, seamănă cu mă-sa.

-N-aveți aceeași mamă, de ce îi zici așa?

-Nu, șefule, am crescut la casa de copii, eu l-am luat și am zis că e frate-miu, ca să-l scap de teroriști, îl tot alerga ăia cu pula sculată și prea era firav, zău, avea doar zece ani. Eu mă săturasem de pulă-n cur și mi-era târșă de asta.

-De unde-o știi pe mă-sa?

-O știa toți bagabonții, era prăjită rău și nu ținea la băutură, o aruncase ta-su de-acasă că venise ruptă-n ghiveci pe la doispe ani, știi ce zic, cam devreme... Habar n-are cu cine l-a făcut pe Mutu, ea o lua în toate găurile imediat ce trecea la al doilea gât de glojdeală, morții ei de panaramă proastă, a fost a mai distrusă curvă din Ferentari, mânca-ți-aș.

-Era ceva de capul ei?

-Da, șefule, era frumoasă ca o zână la început, eu așa o știu, că am apucat-o de când a luat-o baba mea, mamaie-mea, a ținut-o la noi o iarnă. A dat-o mama afară pe la Paște, că se dilise taica, toată ziua bună ziua nu visa decât pizda ei, de parcă avea miere, să mor eu.

-Și tu?

-A, eram prea crud, eu doar băleam ca după ciocolată. După ce l-a mierlit alde Cuza pe taica am ajuns la școala de corecție, m-a băgat directoarea de la școală, că îi chiuretasem geanta și o lăsasem fără salar pe luna aia.

-Cuza nu e acum pe secția trei, la viețași?

-Ba da, fute-m-aș în inima lui, n-am cum să ajung la el.

-Vrei să-l mierlești?

-Aș vrea, cum să nu...

Am dat două cartoane de țigări și l-am băgat la curățenie pe etaje, dar tot n-a ajuns la Cuza.

-Bre, șefule, bagă-mă la deservire, doar așa îl prind.

Două zile a ascuțit coada polonicului, pe o singură parte, să nu se vadă.

-Gaborii nu te caută la ghium, te pipăie bine la buzunare și la ascunzători, nu se ginesc bine la polonic, m-am uitat eu. Îl creștez oricum.

-Băi Degețel, dacă vrei să scapi de ăla taie-l repede, la gât, aici, la jugulară, sau uite aici, pe sub pulpă, sunt vene mari, n-are nicio șansă, îl rezolvi sigur. Dacă scoate mâna pe vizetă, taie-l aici, aproape de subțioară, pe braț, e altă venă mare.

Deservirea lua toate flegmele și înjurăturile posibile, dar omul meu a rezistat. L-a creștat pe Cuza și pe încă unul de-al lui ca un chirurg, au mierlit la câteva minute bune după ce a plecat el de la vizeta lor. Nici dracu nu a verificat polonicul, dementul de Degețel le-a folosit chiar lingura lor cu coada făcută brici și a apucat-o cu mâneca de la zeghe, n-a lăsat pic de urmă.

*

-Băi, Martin, cum pielea mea l-ați mierlit, mă, pe Cuza și pe fetița lui?

Civilul era obosit, de bună seamă că venise de pe la vreun chef.

-Am lucrat cu răbdare.

-Cine l-a făcut?

-Cred că s-au făcut unul pe altul, am băgat o caleașcă la tovarășu de faptă a pizdei lui Cuza și i-am zis că s-a săturat de el și își caută cur nou la noi pe secție.

-Ești dat dracu, mă, respect, îmi făcea doar probleme bulangiul ăla. Am văzut și eu că s-au chiuretat ca proștii unul pe celălalt, dar nu-mi puteam închipui cum au ajuns la asta.

Vizită și pachet. Noroc chior. Am ajuns la concluzia că norocul chior are cel mai bun ochi posibil, o fi vreun soi de ciclop. Oricum ar fi, a picat bine, foarte bine.

Mă gândeam că Eliza nu a mai venit. Zărisem o femeie masivă, din spate, care avea părul cam ca al ei. Femeia s-a întors cu greu. Ea era, femeia mea.

-În câte luni ești?

-Șase, tu ești aici de cinci luni.

-A, da, chiar vorbeam că îți întârziase ciclul, iartă-mă că mi-a ieșit din minte. De ce nu mi-ai spus?

-M-am gândit că doar te întristează dacă îți scriu asta.

-Ai dreptate, m-ar fi mâhnit un pic, doar un pic.

Pluteam din nou, parcă se făcuse mult mai cald între pereții celulei.

*

La începutul lui martie l-au mutat pe Mutu la infirmerie, avea TBC. Ni l-au adus înapoi, plocon, după mai puțin de-o săptămână.

-Trage să moară, amărâtu'!

-N-avem ce face, Degețel, doar să mă mai milogesc mâine la apel să-l ducă înapoi.

-Nu, șefule, că-l dă pe spital și acolo îl face ăia cu hepatită de comandă, lasă-l să moară aci, la noi, îl păzesc eu să nu dea și la alții, îl mut în patu' de la colț, că nu e corect.

Două zile a mers planul. A treia zi, Mutu a început să scuie sânge și s-au răsculat ursarii și spoitorii.

-Bre, șefule, noi îi punem pătura în cap, să moară ce-am mai sfânt!

Tataia era respectat de toți.

-Bine, tataie, mâine îl mutăm. Degețel, ne îmbolnăvim toți, tăticule, n-am ce-i face...

-Da, șefule, cum zici, da' te rog io să mă dea și pe mine tot lângă el.

-Încerc, eu o să cer.

Seara, după apel, Mutu horcăia. I-au găsit un cap de lumânare, un muc nițel mai mare. Frati-su îl mângâia pe frunte și pe părul slinos. Îl vedeam prin urmele de lumină cum plânge fără zgomot, doar șiroaie-șiroaie de lacrimi.

Spre miezul nopții ne-a trezit un fulger afară, care scutura gratiile. Câțiva s-au ridicat în fund, dar cei mulți doar s-au rotit în pat. Al doilea fulger a lovit și mai aproape, semn că funcționaseră paratrăsnetele. Au vibrat și paturile. Ne treziserăm cu toții.

Tavanul se luminase din nou, de data asta deasupra lui Mutu, iar frigul devenise insuportabil. Stelian Gherase cel nou a coborât din pat, ca un robot, cu pătura pe el și cu brațele deschise spre cerul care parcă se căsca mereu mai mult, gata de naștere.

Grigore a căzut primul în genunchi. Degețel l-a urmat, dar mereu cu o mână pe tovarășul lui. Oamenii coborau unul după altul și am îngenuncheat cu toții, claie peste grămadă.

-Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, toate facă-se în voia Ta, pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile greșiților noștri și nu ne aduce pe noi în ispită și ne ferește de cel viclean...

Pătura din spatele lui Stelian sclipea, iar din față vedeam bine patrafirul lui popa Marcel, preotul din sat.

-Căci a Ta este împărăția și puterea și slava, în veci, a conchis vocea care răzbătea de dincolo de trupul noului Gherase.

La căpătâiul patului lui Mutu stătea femeia aia pe care o descrisese așa de bine Degețel, era chiar mă-sa, tânără și frumoasă, incredibil de frumoasă, într-o lumină cum mai văzusem doar la răsăriturile de soare de toamnă, cu miros de viață și fructe.

Mutu plutea sau înota prin părul ei despletit, din care ieșeau aburi groși de ceață lăptoasă.

-Mergi cu mine?

Vocea ei parcă era cântată de un pictor de biserici lovit de revelații.

-Nu, mamă, stau acilea cu Degețel, chiar dacă e greu. Rămâne prea singurel, mămică.

-Mai e puțin, puțin de tot, băiatul mamei, să vă lăsați de drăcii și să vă băgați la o meserie, mă auzi?

-Ce meserie, mamă?

-Una liniștită, să aveți și voi un rost.

-Mămică, să mă ierți, mămică, te rog mult de tot!

-Te-am iertat demult, băiatul mamei, iartă-mă tu pe mine și iartă-te tu, ești un om bun.

Femeia și-a petrecut răsuflarea peste pereți și tot căutând noi cu privirea aburii calzi, ea dusă a fost. A rămas în urmă doar un fel de batic, cu care îl ștersese pe Mutu de sudoare.

Se făcuse cald, era bine. Ne-am urcat toți în pat, ca la un ordin, mai ceva ca-n grădiniță și am adormit ca nicicând.

Abia dimineța, la apel, am văzut crucea aia mare de pe tavan, de deasupra lui Mutu și pereții zugrăviți, fără pic de mucegai pe ei.

*

-Băi pretenaș, păi ce facem noi aici, băiatule? Zugrăviți noaptea? Dă-o-n morții mă-sii de treabă, cum de v-a găsit hărnicia tocmai așa tam-nesam și de unde ați ciordit materialele?

-Să trăiți, nu știu! Nici unul din celulă nu știe.

-Băi, tu mă crezi tâmpit? Bagă repede o poveste, altfel e foarte groasă, nici eu nu te mai pot ajuta. Șeful de secție a intrat, însoțit de patru băieți de la intervenție.

-Băi, Martin, tu știi, mă, cântecul cu canalul?

-Canalul Dunăre-Marea Neagră?

-Ia uite cine știe geografie! Nu, bă, e altul: mămică, dragă mămică, draga mea, de ce m-ai fătat așa, draga mea și de ce pula mea nu m-ai aruncat tu, mămică, la canal, imediat ce m-am născut? Ă, îl știi sau nu?

-Să trăiți, vă rog să mă iertați, nu vreau să ascund ceva, dar pe cuvânt că nu știe nimeni cum s-au zugrăvit pereții ăia!

-Cine pula mea crezi că ascultă cuvântul unui hoț, mă, ă, zi și mie, cine? Bă pulă, de aici pleci când vreau eu și cum vreau eu, ți-am zis mai demult ceva și tu te-ai văzut cu săcuții în căruță și ți se rupe pula de mine, așa-i?

-Nu, să trăiți, jur că nu!

-Hai la tine în celulă acum, nu cred că aveai timp să vă înțelegeți la minciună, futu-vă-n gura de hoți și de borfași!

*

În celulă era mormânt de liniște. Nu ieșise nimeni la plimbător.

-Futu-vă specia în cur de borfași ordinari, ce morții mamii voastre e aici, mă, faceți cursuri de recalificare și eu nu știu? Vă faceți zugravi?

Comandantul secției făcea spume, era roșu ca o pulă stoarsă.

S-a oprit din înjurături, ca lovit de trăznet.

-Bă, cum dracu e așa cald aici? Percheziție, acum! Toată lumea afară, rămâne unul singur.

Am întrebat dacă rămân eu.

-Nu, să asiste țăranul cu brânza la sacoșă, că a terminat-o pe aia de la pulă! Cum te cheamă, mă?

-Gherase Stelian, tovarășe general!

-BĂĂ, faci mișto de mine, bă, morții mă-tii?

-Vă rog să mă scuzați, nu am făcut armata, tovarășe ce sunteți!

Comandantul secției era blocat. Avea mai totdeauna o privire rea, dar atunci mă îngrozise, mă temeam pentru viața multora dintre noi, pe care îi vedeam din ce în ce mai firavi.

-Bine-bine, hai afară toți, asistă ăsta, pula mea, hai alinierea și marș că n-avem toată ziua! Vă joc în picioare când vă întoarceți, morții mării voastre!

Ne-au împins la curtea de aer. Tataia fuma la poștă cu Degețel și Mutu, țigările erau numărate, cele mai multe erau în geanta lui Grigore, el era administratorul meu și șeful cambuzierului, care ne îngrijea masa.

-Bre, să vezi circ pe fața ăstuia când ne-o găsi rezistențele...

-Nu le găsește, dă-l în pizda mă-sii, le-am dosit bine, l-a asigurat Degețel. Oricum nu mai era nevoie de ele, e cald ca la balamuc.

Mutu dădea din cap și făcea rotocoale de fum.

Am simțit cutremurul, dar am crezut că e vreun picior de pat răsturnat. A doua scuturătură ne-a dat semn că e, totuși, o frământare de pământ. Pe gemulețul celulei s-a strecurat o lumină orbitoare, care a însoțit a treia scuturătură.

Trei ore am stat afară, ora de întoarcere la cameră se dusesse de mult, ne-au adus ghiurmurile cu mâncare afară, era friptură cu piure, desert, ciocolată, apa era vin toată ziua.

Ne-au aliniat să intrăm. Celula era luminoasă, nu înțelegeam niciunul de unde vine lumina. Gardienii nu scoteau niciun pâs, parcă era un film mut cu un colegiu pentru domnișoare.

Am intrat, s-a închis ușa după noi, fără bătaie, fără scandal, doar scârțâitul bocancilor gardienilor, care se auzea pe hol.

În patul lui Gherase Stelian cel nou era un ins abia adus, l-am chemat la descusut, cum se cădea funcției mele.

-Cine ești?

-Cum cine sunt, domn șef, m-ai mai întrebat când m-au adus aici, de ce șuguiala asta?

-Băi, ești nebun?

Băieții erau încă în picioare, curioși de tupeul proaspătului coleg. Grigore l-a plesnit din principiu.

-Băi, pulică, cu cine morții tăi ești tu obraznic, mă? Lua-ți-aș ochii în pulă de țaran, tu ne iei la mișto, păi te încingem acușica și te scărpinăm nițel dacă te mănâncă în cur!

-Sunt eu, cum vă zic, ce aveți cu mine, sunt aici de săptămâni întregi, dacă vreți să mă bateți eu socot că n-aveți nevoie de motiv, nu?

-Nea Grigore, eu nu mai știu ce e pe bune pe aici și ce e fantasmă, bre!

Vorbise Mutu.

-Tu cum de vorbești, mă? Ia deschide gura!

Degețel era palid.

-Șefule, ăstuia i-a crescut limba la loc, să-ți trăiască! Eu cred că mă ținesc aici, pe ce-am mai sfânt, nu e vorba de frică sau alte alea, doar că nu mai înțeleg nimic.

-Treci în pat, vorbim mâine. Băieți, hai la culcare, prea multe pentru azi.

Am dormit ca un prunc, nu a venit decât nea Codiță la apelul de seară și tot ce a fost în stare să îngaime a fost un îhî bleg. Gușa i se umflase, se colorase violet și burta nu îi mai era cuprinsă de nasturii vestonului, pe care îl descheiase. Respira ca un porc înjunghiat, un horcăit foarte nesănătos.

La apelul de dimineață au intrat doisprezece malaci de la intervenție și tipul în civil, însoțit de un maior, un ofițer destul de tânăr, alături de comandantul închisorii.

-Noul vostru șef de secție, băieți, ne-a lămurit comandantul, pe un ton de profesor de muzică de școală generală.

-Sunt maior Naumescu Cosmin, de astăzi sunt șeful vostru de secție.

Civilul se holba la a treia cruce, care se căsca fix deasupra ușii noastre. Am înțeles atunci de unde vine expresia despre un om mirat, cum că se uită ca vițelul la poarta nouă. De data asta însă, crucea strălucea fosforescent, luminând încăperea și noaptea, ca cifrele de la ceasurile deșteptătoare chinezești.

Fără cuvinte, fără gânduri, fără răutăți. Nu mai era nimic de spus.

*

Au mai trecut trei săptămâni.

Primisem în sfârșit o scrisoare de la Eliza. Era întreg tot conținutul, trecuse de control și poza cu ea și copiii. Miruna îmi făcuse un desen și mă chioram la el cu atenție, căutându-i sensuri pe care, de bună seamă, doar mi le imaginam.

Mă liniștea să știu că erau bine toți, ai ei, ai mei, ai noștri.

O, da, ai noștri, mi-era foarte dor de copii și Eliza. Mi-am pus fotografia sub pernă și i-am visat frumos, ne țineam în brațe, mângâiam burtica Elizei, bucuros că simțeam piciorușele copilului cum loveau pânțelele mamei lui, bucuros că mă aude și mă știe acolo, lângă el.

Comandantul tăiase tuturor celor din celulă dreptul la vizită, până se elucidează misterul semnelor de pe tavan. Naumescu, noul șef de secție, vorbea pe limba noastră, a tuturor. Rar mi-a fost dat să văd pe unul într-o asemenea poziție și să nu-l înjure nimeni, nici noi, nici gardienii. Nu-mi dădeam seama care era magia lui.

Nu ne-a suflat nimeni în ciorbă. Ne trezeam la cinci dimineața ca împinși de o mamă grijulie, ne așezam în genunchi și ne rugam cu toții, în cor șoptit.

Ne aduseseră un colet nou, adică un deținut, în jargonul gardienilor, cred că venise de mai bine de vreo săptămână jumate. Îl aduseseră de pe la Gherla, fusese mare golan prin Germania și Austria, le vorbea și limba, dar îl mâncase pe undeva să se întoarcă în țară cu un pașaport fals, s-o vadă pe maică-sa și cam asta i-a fost.

Se mira continuu de liniștea noastră, mai ales că în celelalte celule era o harababură neturburată de nimic, nici chiar de intervențiile cu bulane.

-Parcă aș fi la sanatoriu, unul de-ăla cu drogați, pe iarbă și pastile de somn, n-am mai pomenit așa ceva.

Seara ne povestea despre străinătate, despre magazinele lor pline, de tot felul de dulciuri și de multe canale la televizor, despre cât sunt de proști nemții și mai ales austriecii, că îi poți îmbrobodi în toate pozițiile.

-Ia mai lasă-ne, băi, nene, cu poveștile astea nemuritoare, unde crezi că ești? Păi ăia n-au cartele la haleală?

-Nu, nea Grigore, n-au nevoie, la ei mâncarea e mereu în magazin, nu stau rafturi goale ca la noi.

-E, hai, păi ce fac ăia cu rafturile pline, cine înghite toată mâncarea aia? N-ai văzut la noi, când e prea mult belșug, la o masă de sărbătoare să zic, rămâne prea mult și ne cam chinuim s-o biruim, n-are rost ce zici acolo.

-Da, așa e, ei o aruncă sau o dau la amărâți.

-Cum să arunci mâncarea?

-Dacă-ți zic, nu doar mâncare, multe haine abia purtate, televizoare color, video, casetofoane, de magnetofone nu mai zic...

-Gata, bre, hai că te văd glumeț, am înțeles.

Știam cu toții că așa ceva e imposibil și nici nu ne-am mai omorât să-l ascultăm.

*

Când m-a chemat șeful de secție am intrat la el în birou pregătit pentru orice, în primul rând pentru că, la urma urmei, eram în închisoare și nimic nu era imposibil.

-Care se pricepe la zugrăveală dintre voi?

-Cel puțin cinci, să trăiți, dar pot găsi mai mulți voluntari, le place să mai iasă.

-Nu, Martin, nu e vorba de ieșit.

-A, am înțeles, să zugrăvim tavanul, despre asta era...

-Da, mulțumesc. Primiți materialele mâine dimineață, humă și amorsă, niște bidinele și o scară dublă. Vreau să terminați într-o singură zi, avem un control poimâine și e posibil să intre pe la voi și niște șefi mai mari.

-Am făcut ceva nepotrivit?

-Nu e vorba despre asta, doar că predecesorul meu, fostul șef de secție a povestit niște chestii pe la spitalul militar, unde este internat și C.I.-stul de acolo a dat informația mai departe.

-Vă pot întreba despre ce e vorba?

-Da, mă bucur că întrebi așa delicat, am o mare rugămintă la tine și îți voi explica. Eu sunt un copil de la țară, am crescut pe lângă tradițiile pe care le respect și îmi lipsesc. Fostul vostru șef de secție este internat la psihiatrie, a dat în patima bisericii și a povestit despre tot felul de minuni și schimbări la față din celula voastră. Orice a fost, eu cred că n-are rost să stric ordinea și liniștea de aici pentru un tavan care se poate zugrăvi rapid. În regulă?

-Da, să trăiți, le explic eu băieților, nu vă faceți probleme. Mâine facem totul bec, bazați-vă pe noi. Dăm jos tot tavanul sau băgăm humă cu amorsă peste ce e acolo?

-Nu-l da jos, că nu mai terminați, doar acoperiți semnele, te rog.

-Am înțeles, rezolvăm.

-Bine, Martin, mă bazez pe tine, nu pe ceilalți, de aceea te-am chemat aici și nu am venit la voi în celulă să dau cu biciul și cu cuvinte nepotrivite.

-Vă mulțumesc mult, tovarășe maior!

-Liber la program, domnule.

Tipul ăla știa să apese butoanele fiecăruia.

*

Dimineața ne-au scos pe șase dintre noi să aducem materialele.

Nea Emil Văduva, gardianul care era de obicei în tura dinainte a lui nea Codiță, a mers cu noi și ne-am întors repede. Primisem și niște glet, să mai îndreptăm una-alta, dar ăia care erau zugrăvi de meserie ziceau că dacă mai și stăm să aducem totul la nivel nu prinde huma, că n-are timp să tragă gletul și să se usuce.

Am tras picioarele de paturi, le-am învărtit dintr-o parte în alta și am terminat pe seară. Era impecabil.

Înainte de apelul de seară, pe la ora șase, când a venit Naumescu să vadă, toată lumea era liniștită.

-Vă mulțumesc, băieți, bună treabă.

A urmat apelul, la o oră după inspecție.

Nea Codiță a intrat, gâfâind îngrozitor. A început să numere, a pus un gardian mai tânăr să verifice gratiile cu ciocanul de lemn și s-a uitat în sus.

Ei, bine, atunci am înghețat. Crucile erau la loc, dar toate trei străluceau de parcă erau dată cu mică sau cu sticlă pisată, cum se face la globulețele de pom.

-Toarșu maioooooor, ăștia ne-a tras-o la muie, veniți încoaaaa!

Naumescu a intrat, s-a uitat liniștit la cruci și a ridicat din umeri.

-Tovarășe plutonier major, nu ne putem pune noi cu fenomenele atmosferice, nu-i așa?

Codiță a început să șuiere, a ridicat pulanul să dea în noi și parcă ar fi vrut să înjure, dar tot ce scotea era un guițat, întocmai ca la înjunghierea porcului. Ochii i se alungiseră și nasul era un râț de toată perfecțiunea.

Maiorul Naumescu a făcut doi pași în lateral și a ridicat o pătură de pe un pat, ca pe scut. Codiță se umfla tot mai mult, până a pocnit ca un balon, de i-au sărit nasturii și hainele, iar pielea odată cu vestonul, cămașa și pantalonii, iar interiorul lui s-a scurs peste tot. Duhnea a carne stricată și gunoi. Bucăți din el atârnavu peste tot, iar toată carnea care i se împrăștiase era plină de viermi mari și albi.

Aproape toți băieții au început să vomite, Naumescu la fel.

-Martin, la mine în birou, acum! Ceilalți faceți curat aici, vă aducem niște pastile de clor să nu vă îmbolnăviți.

S-a uitat liniștit la gardienii înspăimântați.

-Ușa celulei rămâne deschisă, închideți doar grilajul, supravegheați până se termină curățenia.

M-a împins delicat în fața lui.

-Mergi spre birou, hai cu mine.

A închis ușa după ce s-a asigurat că nu e nimeni în jur, apoi și-a verificat fereastra.

-M-am speriat, tipule, cred că și tu.

-Destul de mult, să trăiți!

-Aha, destul de mult. Cât de mult este destul?

Am tăcut. I-aș fi putut spune multe. În primul rând, i-aș fi mărturisit că îmi doream să fi fost tatăl meu, chiar dacă vârsta nu îi prea permitea, apoi aș fi plâns cu el în brațe. Ceva mai târziu, m-aș fi

culcat, după ce mi-ar fi citit o poveste, sperând că toată mizeria asta a fost doar un vis, nici nu mai contează ce fel de vis.

*

Naumescu a cerut să vină trupa de intervenție și ofițerul de serviciu. Ofițerul de serviciu a chemat ofițerul de la protecție informativă, contrainformații sau cam așa ceva. Ăla l-a chemat pe șeful lui, pe civilul binecunoscut, care a raportat pe firul scurt. A venit șeful lui, care s-a cutremurat. A ajuns și comandantul închisorii. Au sosit cei de la securitate, cu aer de cunoscători.

-Zugrăviți dracu tavanul ăla!

-De-abia l-au zugrăvit azi, crucile au reapărut de față cu noi, nu le-a mai desenat nimeni!

-Hai, la treabă. Stăm aici.

-Rămân șase zugravi și șeful de celulă, ceilalți trec în alte camere, nu mă interesează cum faceți!

-Domnule general, chiar nu avem spații...

-Acum, executarea!

Am zugrăvit din nou. Uh! Tavanul era gol, ca o tablă albă, bine curățată.

S-a făcut cald. Din patul în care dormise Stelian s-a ridicat aceeași umbră, care s-a conturat repede.

-Timpul este aproape.

-Ce timp, cine ești dumneata?

Generalul vorbea cu un abur de lumină.

-Eu sunt cel care este. Tu te-ai pierdut.

Generalul cu petlițe albastre, vreun mahăr de securitate, era sufocat de nasturii de la cămașă.

-Mi-ai omorât frații, prin păduri, sau, cum ziceai tu, prin găuri de șarpe și șobolan. Eu te iert. Tu poți?

-Normal că pooohot, ăăă, ce vorbă-i aahaastaa?

-Vezi, nu poți.

Securistul din fața noastră a căzut ca un copac retezat de fulger.

-A murit?

-Tovarășe general, aveți nevoie de medicamente?

-A murit, nu mai are puls.

Crucile se făcuseră cât tot tavanul, străluceau ca soarele după o ploaie de vară.

Civilul a zâmbit.

-Evacuăm celula. Închideți și sigilați, pula mea! Acum, executarea!

Tavanul holului se colora cu flori agățătoare, rochița rândunicii, mâna maicii domnului, iederă, se distingeau și flori de trandafir cățărător.

-Ăsta e atac chimic! Substanțe toxice de luptă, necunoscute, suntem asaltați de agenturi străine.

Ăsta era un alt civil, mai zelos.

-Dă-te-n pula mea de prost cu filmele tale!

Civilul nostru era mai limpede decât ai lor.

-Asta e, izolăm zona, conform procedurii și facem raport intern, doar intern, pielea mea!

*

Ne-au mutat care pe unde am prins, ca la tâmpiți.

Mai mult de jumătate au rămas în pușcărie, restul au fost împrăștiați pe secțiile de poliție. Mare greșală.

-Dragul meu domnule tovarăș, așa îmi spunea Liviu, poți rezolva aproape orice căcat sau mizerie, dar cel mai greu este s-o scoți după-ăia din capul omului, nu uita ce-ți spun acum, pentru că vei fi comandant într-o zi, unul mare. Șmecheria este să fii comandantul care trebuie.

Așa a fost. Liviu știa regulile tuturor jocurilor și numai cel care cunoaște regulile poate trage concluzii adevărate și are voie să compună reguli de îmbinare a jocurilor.

*

Eu și Grigore ne-am trezit aruncați în arestul secției treispe de Miliție.

-Aha, deci avem aici condamnați definitiv, în tranzit. Poimâine plecați la Gherla, atunci e cursă.

Milițianul era plictisit, iar tablele de pe umerii lui, toată zebra, cum ziceau ei, erau dovada unei vieți de om îngropate prin pușcării.

Grigore se gândea și el la același lucru.

-Șefule, noi mai plecăm din pârnaie, da să știi că ăștia aici rămâne, orice ar face.

-Da, e ca la armată, cine a făcut, mai face din nou, e semn că a învățat.

-Bre, bos, eu nu l-am citit pe omul ăla, Naumescu, maiorul. Nu zici că a făcut intenționat să iasă așa?

-Adică el a făcut căcatul mare?

-Nu, Doamne ferește, nu l-a făcut el, doar a deschis poarta și geamurile și l-a mutat în potecă, să-l vadă toți. Eu nu-l văd bine, îți zic, nu-l văd bine deloc.

-Când au reapărut crucile a mai fost cum a fost, dar când a pocnit Codiță, e, asta m-a scuturat bine, nu neapărat de frică, adică nu numai de frică. A, a mai mierlit-o și generalul ăla de parcă l-a strâns vreunul de beregată.

Îl priveam pe Grigore și parcă l-aș fi întrebat ce mă apăsa de prea mult timp. Nu prea reușeam să mă hotărâsc dacă să-l atac direct sau prin învăluire, mi-era un pic rușine de curiozitatea mea.

-Grigore, ce mandat avea Mutu?

-Ar fi avut pe viață, da era minor și i-a comutat-o pă douășcinci sau pă douăzeci de ani.

-Deci nu era nici şuț, nici șpringar...

-A, ba da, dar era slăbuț la de-astea. Lui îi mergea mintea la alte rele, chinuia femeile mai purii, găinile bune de supă, nici prea coapte, nici puicuțe, la vreo treieșcinci, maxim patruzăci de anișori.

-Deci viol?

-Nuuu, le împacheta și le tapa de bani, dup-aia le bătea un pic cu pula în cap, doar le-o mai dădea pe la nas...

-Grigore, nu te înțeleg, ce le făcea?

-Le îndrăgostea, șefule, le lăsa lulea de terminate după ciocanul lui, că are și papagal, are și vrăjeală fraieru', a învățat de la curve, o fi moștenit și de la panarama de mă-sa, habar n-am.

-E, și dup-aia?

-Păi le zicea că nu mai poate să stea cu ele, că are probleme, proastele sărea cu banu', ăsta le tapa maxim și tot așa, cu câte vreo trei deodată.

-Limba cine i-a tăiat-o?

-Bibi, doar ți-a zis. Plantă proastă Mutu, nu știa cu cine se pune.

-L-a turnat pe Bibi?

-Nu, nici nu-l cunoștea, normal că auzise de el, ca ăi mai mulți din partea asta de țară, da nu-l știa personal.

-Așa, bun. Și ce-a făcut?

-S-a cuplat cu sor-sa lu nea Bibi, capu' lui de prost, a văzut că are muuult cașcaval, a băgat mâna de s-a plictisit. Degețel a aflat și i-a zis să se oprească și să plece rapid, că îl termină nașu, adică nea Bibi, că noi așa îi ziceam. Bibi a aflat și a pus mâna pe el, a vorbit cu amândoi, fără nicio nasuleală, doar vorbe frumoase, cum știe el să dea cu gura, mânca-i-aș ciocul lui. I-a zis să se care sau îi taie cucu. Degețel a trebuit să garanteze pentru Mutu, că se știa de prea multă vreme între ei, e ca frații, de la școala de copii.

-Înțeleg. Probabil că Mutu nu s-a potolit.

-Nu, în ruptul capului. Vezi, bos, muierea aia îi pusese capac, era fraieru' ca musca după zahăr, că tot ce zicea pe-atunci era doar că a dat și el de o pizdă plină de miere. A aflat și mă-sa lu' Mutu și i-a zis că îl toarnă la Bibi dacă nu pleacă, i-a dat și niște bani să aibă la el, da s-au certat, s-au împins, au fumat amândoi niște maricioacă amestecată cu praf d-ăla de miroase a motorină...

-Heroină?

-Așa, mama ei de nenorocire, că e durere cu ea, mai încales la ăștia de și-o dă în venă.

-Și ce s-a întâmplat?

-Așa, că mă strică vorba, păi Mutu a mierlit-o pe mă-sa, el zice că o vedea cum se făcea când drac, când sor-sa lui Bibi, când maica Domnului, să-mi fie cu iertare. A fost grea de tot șmecheria acolo, cât s-au drogat ei și s-au certat, că la autopsie au zis că femeia avea urme de mermeleală, eu zic că el i-a tras-o mă-sii mai întâi și abia dup-aia a mierlit-o.

-Bă, dă-o-n pizda mă-sii, prea e gogonată!

-Bre, șefule, eu îți zic ce scrie în hârtiile lui cu sentința de la tribunal.

-Și cum l-au prins? S-a predat el?

-A, nici gând, nu face el de-astea. S-a dus țintă la sor-sa lui Bibi, că-l ardea după aia rău, da nici nașu nu e fraier, avea băieți în față la casă, i-a dat de știre și a căzut peste ei. Mutu era pe treabă, îi dădea limbi lu' aia și ea îl suga de măciucă.

-De unde știi?

-Ne-am dus trei inși înăuntru și nea Bibi în spatele nostru, noi cu cuțite, el cu sabia lui aia scurtuță, șmecheră, de taie și feare vechi cu ea. Doi băieți l-a ținut pe Mutu și nașu a zis să aleagă ce-i taie, pula sau limba. A ales, ai văzut bine ce.

-Și Degețel?

-El nu a avut de ales, a întins singur mâna la tăiat, că garantase pentru frati-su. Bibi a fost milos, cum nu-i prea stă în fire, i-a tăiat doar un deget și l-a pupat pe frunte. Din Mutu curgea cum n-am mai văzut, nașu i-a băgat chiloții sor-sii în gură să-i aibă amintire și l-a trimis în pula goală afară, să se ducă singur la spital.

-S-a dus la spital?

-Nu, direct la miliție, unde a scris declarația.

-L-a dat în gât pe Bibi?

-Nu, a scris cum a mierlit-o pe mă-sa. S-a predat.

*

Eram doar opt în cameră în arest, doar că era mare înghesuială. Era bine că venise ca lumea primăvara, altfel ar fi fost destul de greu acolo, nu aveam cu ce să ne acoperim și nici ferestre, doar gratii.

În afară de mine și de Grigore erau mulți arestați preventiv. Preventivii sunt cei mai dezorientați pârnaiași, de fapt nici nu sunt propriu-zis pârnaiași, sunt un fel de catâr, nici cal, nici măgar. Ei erau reținuți, eu și Grigore eram deținuți, adică aveam deja o condamnare definitivă pusă în executare. Oamenii ăia, preventivii, speră continuu că în curând pleacă acasă, dar pe toți îi sperie încadrările preliminare de pedeapsă. Din experiența mea, până la urmă cei mai mulți erau condamnați la închisoare, rare sunt cazurile de achitare, dar se mai putea întâmpla să primească o condamnare cu suspendare, mai ales cei la prima abatere, așa-numiții *primari*.

Procurorii îi mai chemau și le turnau miere sau căcat în cap, după cum îi miroseau, doar-doar se aleg cu denunțuri noi sau se mai prindeau de alte fapte, dacă se scăpau fraierii mai neatenți sau speriați.

Aveam în cameră toate culorile de reținuți. După o zi ne cunoscusem destul de bine cu toți.

Fane Geolgău era un pește bătrân, știa curvele din București și toți peștii mari și mici ca pe apă. Pe el îl tot chemau la discuții, se întorcea de fiecare dată cu vânătași noi.

-Iar m-a luat ăștia, mă, nene, să vomit ce știu. Păi ce să știu, eu, vai de pula mea, că am făcut amnezie de la bătaie, ce să le spun eu?

Stătea rezemat de pat și râdea. Părea băiat de încredere.

-Le tot zic să-mi dea odată condamnarea aia, ce dracu, că mă așteaptă pretenarii mei la pârnaie, mai băgăm și noi un joc, mai spargem o sămânță, mai facem nește planuri. Așa le-am zis, hai cu condamnarea că mă grăbesc de n-am apă, știi ce zic. La voi cum e la pârnaie, băieți?

-Bine, Fane, bine, răspundea Grigore.

-Voi sunteți oamenii lui Bibi, nu? Așa am auzit o vorbă p-aci.

-Da, băieții lui.

-Bravo, bre, bravo, mare om nea Bibi, mânca-i-aș pulica lui de domn și de boier! Cele mai bune păsărici le duceam când era cerere de la el. Am avut, tăticule, de toate, chinezoaice, rusoaice, negrese, de toate.

-Auzi, Fane, e adevărat că la chinezoaice păsărica e ca ochii, adică mai strâmtă, așa?

-Bă, Grigore, de-aia îți zice ție, bre, Căpățână, că bagi tot la cap. Nu e așa, gluma era alta, că dacă la ale noastre pizda are buzele în sus, la chinezoaice și japoneze e culcată, așa.

Fane făcea semne foarte vizuale.

-Adică zici că la ale noastre labiile sunt verticale și la ele sunt orizontale?

-Ăăă, da, așa, așa, se vede că ai carte, șefule. Așa e gluma, adevărat.

-De unde aveai matală chinezoaice?

-E, pula, nu era chinezoaice, era nește vietnameze corcite, tot de-ale noastre, la fel și la rusoaice, erau din Moldova, dă-le în carici de curve!

-Și negresele tot române?

-Da, erau corcite, de-alea făcute de negri care veniseră pi la noi la școală, la facultate și a făcut copii prin țigănie. Le îmbrobodea pe țigănci că sunt prinți sau pula lor și o să le ia cu ei. Era nește sărăcii, nește amărășteni, n-avea după ce bea apă și să știți de la Fane, că io cunosc bine femeile, toate mi-a zis dup-aia că e basme cu negrii că cică are pula mare. N-are, tăticule, e ca a noastră, sau mai mică.

-Poate o ai matală mare și așa ți se pare, s-a băgat Iulică zis Martalogu.

-Nu, bre, Martalogule, uite-o!

I-am dat cu toții dreptate.

-Bă, băieți, eu miros curvele ca un câine de vânătoare, sunt dat cu multă unsoare ca să trec bine prin viață, vă zic să băgați la cap, ca la băieții mei, că degeaba pui salamul la cuptor dacă nu știi cum să-l întorci! M-a învățat toate drăciile curvele meli, știu ce zic!

Iulică Martalogu dădea din cap. Nu cred că avea mai mult de patruzeci de ani, dar îl strica fața căzută, îi ghiceai vârsta doar după corp și mișcări.

-Am dat și eu niște cantaridă la fetele lui Mielu Chibrit, îl știi matală, nea Fane, o luase alea rău la vale, nu mai pridideam să le futem, bre, avea toate mâncărici în toate găurile.

-Ete, pula, mama mare! Curvile lu Mielu are bătăături în pizdă de la futut, taică, e bătrâne și drogate, dă-le dracu, lasă-mă cu ele, că le știu. Alea uită să bea și apă dacă nu le amintește careva, e pline de boli peste tot, nu e bune de scos la produs în oraș.

-Da, așa e, rar are vreuna mai bună.

-L-am tăiat pe față pe Mielu, că mi-a luat două fete d-ale mele bune, cu japca le-a luat, m-am dus peste el cu nește băieți de la nea Bibi și chițăia fraieru ca șoaricele ăla din desene animate, gunoiu' morților lui de sărac, răgălia dracu!

Nelu Vagon, tâlhar la al patrulea dosar de pârnaie, s-a băgat și el.

-Știu, nea Fane, ai fost cu frate-miu, Stinghie îi zice, cu Marean.

-E frati-tu Stinghie?

Grigore devenise circumspect.

-Da, după tată, nu ne prea vorbim, că m-a dat în gât la fapta de data trecută și i-am zis că mai bine se dă la o parte din fața mea și nu ne mai cunoaștem. Are noroc că seamănă prea bine cu tata, săracul, altfel ne socoteam cum știu eu.

Grigore a respirat ușurat.

-Da, nu mai e în brigada noastră, vomita prea mult, nea Bibi ne-a zis de la început că nu e băiat de încredere. Făcea prostii și la băutură, mai și fuma mizerii. Nu era chiar sifon, doar că vorbea gura fără el. Mai bine te duci singur la o treabă decât să iei un prost cu tine, fără supărare, frate.

-Aha, așa e, gură proastă.

Nelu a scuturat patul lui mai sănătos.

-Mimi, auzi, bre, că avem acilișă un băiat de l-a cunoscut bine pe Stinghie!

-Să-l fut în bot pe muistu' de frati-tu, bă, Neluțule, parcă a fost scăpat din scuturătura de pe coaie, nu știu cum a ieșit așa prostănac. Păcat de el, că aveam alte așteptări, băiat zdravăn și avea garanție bună de la tine, frățică. Ți-am zis că mi-a stricat acu vreo patru lui o maradona mișto cu niște mărci nemțești, era șmecherie mare de tot, m-a futut ca cel mai găgă.

-Mie mi-a prăpădit un sfert de camion de nes și cartoane de BT, făcusem o combinație în patru cu băieții lu nea Costică Olaru, ei și-a tras partea și dup-aia l-a făcut și pe frati-miu, cu două sticle de whisky d-ăla prost...

-Dă-l dracu, hai că poate mai dă ăștia vreo amnistie și ne punem iar pe treabă, suntem în putere, am mai băgat și noi la cap, avem alți mușchi.

-Hai Doamne ajută, așa e, deocamdată bine că avem haleală, țigări, avem băieți buni pe-acilea, se vede bine, știi ce zic.

-Bre, tăticule, a început un băiat care abia se ridica din pat, abia aștept să ies de-aci! Am intrat în toiul combinației și n-am fost niciodată așa pârlit, mi-a rămas tot la mijloc, tot cașcavalul s-a dus pulii de suflet. Când ies, să moară ce-am mai sfânt, iau tot ce prind, mai ales de la șmecheri de partid sau de la milițieni, le iau și zahărul din ceai, mă ajută bunul Dumnezeu.

Ceilalți tăceau. Mihăiță Nebunu ieșea prea des la vizită la comandant sau dracu știe unde, se săturaseră băieții tot auzindu-l cum bătea în vizetă când își amintea că mai are ceva de sifonat.

Fane Geolgău și-a aprins o țigare și a spus liniștit:

-Mihăiță tată, te cam mănâncă limba, bă puștiule, păstrează-te pentru alții, nouă poți doar să ne sugi pula. Zi mersi că nu ne-am pus mintea cu tine până acum.

Mihăiță s-a ridicat în capul oaselor, apoi în fund și m-a țintit cu privirea.

-Te știi, te știi, tu ești ăla cu milițienii, care ne dădea iarbă și prafuri, te știi, mânca-ți-aș!

Fane a început să râdă.

-Ăsta e băiatul lui Bibi, coaie, stai dracu la locu' tău, că dacă tot te mănâncă pielea, poate te scărpinăm în cur!

Mihăiță o ținea langa.

-Ba nu, chiar te știi!

-Lasă-l, Martine, șefule, în pace, s-a băgat Mimi, ăsta e drogangiu mare, minte și când bea apă, morții lui, lasă-l că ne facem belele cu el, te rog eu frumos.

Creierul îmi lucra la turație maximă. Dobitocul a coborât ca un vierme din pat și s-a apropiat de mine, privindu-mă fix.

-Coițe, nu știi că în pârnaie nu e bine să te holbezi la oameni? Te-ai îndrăgostit de mine sau ce?

-Ăsta e, vă zic, acu sunt sigur, ăsta e!

-Cine, mă, idiotule, iar începi cu laboratorul secret unde vă dădeau pe alese, nu mă enerva iar, nici milițienii nu te-au crezut când te-ai dus să sifonezi, lache ce ești!

Mimi era nervos, se vede că simpla apropiere a lui Mihăiță îl irita profund.

-De-acuma să dormi pe jos, în colț, morții mă-tii, că puți ca dracu, futu-ți gura mă-tii de lache, mi s-a tăiat să mai înghit duhoarea ta!

S-a dus la vizetă și a început să bată. Mimi striga din spatele lui, îi imita vocea.

-Toarș major, șef, hai încoace că are Mihăiță prăjitu ceva nou de vomitat, hai repede, că e băiatu în formă!

Mihăiță a început și el să bată, disperat, cu urlate victorioase:

-Milițiiiiiaaaa, să vină, l-am prins, l-am prins pe dușmanul poporului, cel care otrăvește oameni nevinovați!

-Cât de nevinovați, bă triste!

Întrebarea venise de pe hol. S-a deschis vizeta.

-Uite ce e, dacă aude scandalul ofițerul de serviciu v-ați lins pe bot de boierie, oricât de șmecheri oți fi fiind voi pe afară! Aici e altceva, sunteți arestați, e altă lume, ce dracu, nu vă faceți probleme ca proștii, puneți-i perna pe bot ăluia.

-Nicio grijă, nea Mitel, îl adormim noi să tacă, da te rog mult, mută-l de mâine de la noi, ne omoară și cu dileala și cu duhoarea, tăticle bun care ne ești!

-Bine, Fane, mâine zboară.

Nu îmi venea să respir ușurat, aveam impresia că totuși eram studiat, ăia nu erau fraieri.

Drogangiul s-a pus pe urlat și mi-a sărit la gât:

-Tati, tu ești tati al meu, dă-mi bobo, tati!

A dat să mă pupe și asta văzuseră toți. L-am ridicat spre patul lui, ținut doar de subțiori, ca și cum aș fi vrut să-l așez și i-am zis:

-Hai cu tata, că are tati grijă de tine, dormi.

L-am tras cu repeziciune în jos, i-am lovit ceafa fix unde se rupe coloana. Am lovit perfect. S-a înmuiat tot și asta a fost, l-am lăsat să cadă moale.

Fane, Mimi, Nelu, Iulică și Grigore au văzut tot. Le-am simțit privirile pline de respect.

-S-a dus, șefule, a zis Grigore.

-Săracu, cum a putut să cadă, bre, se vede că era prăjit rău, vai capul lui și sufletul lui.

Fane rânjea.

-Să-i fie țărâna ușoară, ha ha, a râs Mimi.

-Slavă Domnului sau cine o mai fi pe aici, slavă ție, Martine, ești belea, frate.

-Cine anunță?

Fane nu a stat prea mult pe gânduri.

-Nu bate nimeni, ne strică milițienii somnul și ofițerul din noaptea asta e tipicar, o să ne ia declarații de ne plictisim. Eu zic să trecem la nani și la apelu' de dimineață, hopa, ce avem noi aici? Nu e vina noastră că s-a tot fâțâit și dracul știe cum de a căzut așa din pat, oricum el era mereu ca maimuța pe bec.

Am adormit liniștit.

Apelul ne-a găsit somnoroși, declarațiile au fost luate în glumă, toate lumea se bucura că scapă de Mihăiță, mai ales milițienii, care erau terorizați de reclamațiile lui la partid, unde avea un fel de unchi după mă-sa.

La vreo oră după apel a venit un gardian care îi știa bine pe băieți și a deschis vizeta:

-Martin Iliescu!

-Da, prezent.

-Perfect, nu e motiv de bucurie că ești prezent aici, dar sigur te bucuri dacă îți dau o veste bună.

Ți-a transmis Bibi că a născut nevastă-ta.

-E fetiță, nu-i așa?

-Habar n-am. Mă duc să întreb, stai așa.

Băieții erau mai bucuroși ca mine.

-Bine, tăticu, bravo ție, te ține tânăr o fată, fratele nostru!

Gardianul s-a întors.

-Felicitări, e băiat. Trei kile două sute. Mai ai copii, nu-i așa?

-Da, încă trei, doi băieți și o fată.

-Hăhă, nevastă-ta o să fie soacra cu trei nurori! Bravo, tati, să-ți trăiască!

Fane Geolgău, cu strungăreața lui de golănaș încă în putere, radia bucurie și asta nu mă mai surprindea. Înăuntrul zăbrelelor găseai semne de umanitate speciale, unice, duse uneori la extaz, un apogeu al trăirilor. A început să fredoneze, cu o voce care înfiora, frumoasă ca o seară la țară, la masa tihnită după recoltă:

-C-așaaa-i lumea, treeeecătoareee, așaaa-i lumeaaa, trecătoareee, unul nașteeee, altul moaree, unul nașteee și-altul moareee, lumeeeee, sooooo, lumeee! Azi bem, ce pula mea, fratele meu.

A bătut în vizetă.

Gardianul a deschis în zece secunde.

-Da, nea Fane!

-Tăticule, să-ți trăiască fata și băiatul, să-ți înflorească Marioara, nevastica ta, care e o sfântă, te roagă Fane, adică eu, adu-ne și nouă niște apă și două-trei colțuri de pâine moale, plătește mandea!

-Dă-mi o oră, nea Fane.

S-a întors în zece minute. A deschis ușa și a băgat sacoșele.

-Să ai poftă, nea Fane, dar nu ești dator cu nimic, e din partea lui nea Bibi. Toți băieții sunt mulțumiți și la noi, mâine dimineată fără apel.

-Oho, dar nu ne poți aranja și o grefă cu avocații? E afară, ne așteaptă, doarme în mașină.

-Sigur, sunt înapoi în cinci minute.

Așa a fost.

-Băieți, grefă, vizită de avocați. Nu e bai dacă îi bag în celulă, nu? N-are rost să vă mai duc la vorbitor...

A împins în celulă trei piese de femei ca niște soliste nemțoaice de șlagăre.

A închis ușa celulei.

-Trei ore maxim, nea Fane, te rog eu, că avem și noi niște întrebări orale dup-aia, dacă ne e permis...

-Cu cea mai mare plăcere, frățicule, știința trebe plimbată.

Nu s-a supărat nimeni că eu nu am participat decât ca spectator. Dat în pizda mă-sii nea Fane, hotărâtă chestie.

*

Nu m-a mai mutat nimeni la Gherla, lucru ușor de ghicit.

După două luni l-au mutat pe Mimi Batistă, primise definitivă de cinci ani.

-Hai că-i bine, mai am maxim doi ani de făcut, îi iau pe pulă!

După alte două săptămâni s-au mutat la închisoare și Nelu Vagon cu Iulică Martalogu, unul patru ani, altul cinci.

-Gata, tăticule, hai că mă așteaptă băieții.

Nelu era nerăbdător, avea prea mulți din fosta lui brigadă care îi făcuseră deja patul de șef.

-Cucu bau, m-am tirat, mi-a făcut plăcere cu voi, aici, să fiți bine și să ne vedem afară mai repede!

Iulică nu avea prea mulți prieteni prin pușcărie, avea alt mediu, era ușor de mirosit.

Ușa celulei s-a închis încet. S-a auzit zăvorul pe dinafară.

Fane s-a așezat lângă mine, l-a tras și pe Grigore.

-Aprinde și tu o țigare, de băut bei puțin, păsăricile nu te atrag, ești prea cuminte, Martine, frate.

Se sperie lumea cu tine.

-Da, așa e, nea Fane, viața.

-Ai și mulți copii, mânca-ți-aș, ai dreptate, rău e că e toți mici.

-E bine, copii mici, griji mici.

-Tăticule, Bibi zice că după ce ieși o să ne fii de mare folos. Ești contabil, ă?

-Da, am fost, la ministerul industriilor.

-La import-export?

-Da.

-Martin, brigăzile de borfași s-au rărit, s-a dus dracu vremea lor, acum se fură cu stil, cu băieții din partid, da acolo trebe acte, noi nu știm, de, proști fără carte. Tu știi de toate și ai și coaie, înțelegi?

-Da, am înțeles demult.

-Bine, mai avem puțin. Ne mai sfătuim pe-afară.

Vara a venit destul de devreme, era cald ca într-un cuptor în celulă. Mai veniseră băieți noi, dar erau fără garanții, nu prezentau încredere.

Toamna ne-a găsit la despărțire. Fane primise definitivă, eu și Grigore ne-am dus în altă închisoare. Altă celulă, apoi alta, muncă la porumb, muncă la metrou. Pe la sfârșitul lui noiembrie era frig bine. Ultimul vorbitor îl avusesem la începutul lunii, venise mama să-mi povestească de ai mei. A fost bine. Mi-am făcut pentru prima dată socoteala și cu ceva noroc, puteam fi acasă în maxim doi ani.

Eram planton pe secție, seara spălam după apel și mai băgam câte-o țigare, sub privirea gardienilor mai de comitet.

Petrică era un gardian tânăr, îl angajase ta-su, într-un final, ca să îi dea un rost, să aibă bănuții lui și să mai astupe din gurile din casă, avea omulețul șase copii. Ta-su era și el tot gardian, aștepta pensia.

-Nea Martin, nu poți să mă înveți și pe mine matematică, ca să mă fac inginer?

-Păi crezi dumneata că putem?

-Vorbesc eu cu tata și poate rezolvăm. Ce îți trebuie?

-O masă și de rest ai nevoie tu de voință. Un creion și culegeri găsim.

-Am culegerea la mine, nu poți să începi acum?

-Nu știu, m-am cam uzat pe aici. Părerea mea e să începem cu un test, să te evaluez.

-Bine.

-Unde scârțâie mai rău. Algebră sau geometrie?

-Păi, toate, așa zic eu, dar mai ales la trigonometrie.

-Taică-tu nu te-a dat la meditații?

-Nu, că nu avea bani.

-Da, așa e, e un om bun. Hai să vedem puterile, e bine?

Două ore și apoi încă două. Băiatul avea ambiție și nu era prost deloc.

-De ce nu ai intrat la un liceu mai bun?

-Am fost la țară, la solar, n-am avut timp atunci să învăț.

-Bine. Măine trigonometrie. Lasă-mi culegerea, aleg eu problemele.

-Ne vedem poimâine, că fac 12 ore cu pauză 48 de ore.

-Bine, Petrică, așa facem.

În două săptămâni era deja prea greu, se uitau toți la noi când plecam cu culegerile la subțioară. Taică-su m-a mutat pe mine și inevitabil, pe Grigore, pe care-l luasem de suflet, la niște preventivi, o celulă sărăcăcioasă, îngrozitoare. La mijlocul lui decembrie era un frig cumplit. Minune mare, ne-au pus geamuri la ferestre și au dat tuturor păături.

Băiatul mergea bine, făceam cam patru ore la două zile și era așezat pe treaba lui, îmi câștigase respectul și mă străduiam să nu-l fac de râs.

Cu vreo săptămână înainte de Crăciun, Petrică a venit bucuros nevoie mare. Se dusesse la un profesor de pe la Politehnică și obținuse nota opt la testul pe care îl dăduse. Sunt convins că fusese emoționat, putea mai mult. Mi-au aranjat vorbitor și pachet.

*

Eliza. În sfârșit, Eliza.

Slăbise mult.

-Ești bolnăvicioară?

-Nu m-ai mai văzut demult. Nu știu, alăptez, cred că e normal.

Am fost foarte norocoși că fusese gravidă și născuse, s-a mai relaxat și tensiunea de la serviciul ei.

-Ți-am făcut probleme?

-Nu tu, Martin, în nici un caz, știi bine cum se interpretează situațiile astea cretine în orânduirea socialistă...

-Șșșș, mai încet, se aude la gardieni.

-Scuze, am obosit să îmi tot socotesc fiecare firimitură.

-Te urmărește cineva?

-Au renunțat, probabil că avem o viață prea banală. Au stat la început după mine, foarte vizibil, ca și cum își doreau să știu că nu sunt singură pe lume.

Zâmbea.

-Te așteptăm acasă, trece, suntem foarte tineri, ai încredere. Stai liniștit, ne descurcăm, Ruxandra e hitlerista familiei, drămuiește și ordonează.

-E greu?

-Nu, copiii sunt incredibili, sunt foarte înțelegători, noi două avem răbdare cu ei, se simt iubiți.

-Ruxandra și-a găsit pe cineva?

-Da, a avut un bărbat câteva luni, un om foarte de treabă, o ajuta și să plimbe copiii, dar a dispărut de câteva săptămâni, cred că dispărut de tot. Era prea amabil, la început am fost foarte circumspectă și ea la fel, dar chiar era un om bun pentru ea.

-Ce meserie avea?

-Avocat, îl vedeam uneori cu roba după el. Înainte să dispară l-am văzut foarte trist. Îi spusese Ruxandrei că are o problemă cu un client.

-Cum îl cheamă?

-Mihnea Stănescu.

-N-am auzit de el.

-Mama și Smaranda cum se comportă?

-Sunt bine, mai vin pe la noi, cu Firicel, ne aduc mâncare și pleacă înapoi cu pâine. Ne încurajează, nu se plâng, sunt vesele cu copiii. Smărăndița are și ea prieten, sunt drăguți împreună, e un băiat cuminte, cam ca tine. Maică-ta îi poartă de grijă, îi pune lui de mâncare imediat ce așează masa copiilor, abia apoi ne întreabă pe noi ce ne dorim. E foarte bine, când o să-i vezi te vei amuza.

-La tine la serviciu ce se mai întâmplă?

-Nu-mi bat capul, încep abia peste șase săptămâni lucrul și am program scurt primele luni, ca să mai pot alăpta. Se așează, directorul general este de treabă, fiiică-sa abia a născut și ea, ne înțelegem.

-Of. Mai am de stat vreo doi ani pe aici.

-Nu cred. Simt asta. Ai încredere. Dumnezeu îi iubește pe băieții buni.

-Ha! Eliza, dacă te uiți bine, mai ales la fiul Lui, cred că îi cam place să-i chinuie pe cei pe care-i iubește.

*

M-au mutat din nou, în altă celulă de preventivi, în toiul nopții. La șeful secției în birou eram trei deținuți și un singur gardian. Ne adusese pe mine, pe Grigore și pe un băiat din brigada lui Nicu Cazma.

-Am trei celule noi de preventivi, unii care s-au apucat să bată lumea pe stradă, să facă tămbălău și să strige tot felul de instigări subversive, periculoși rău. Vă bag șefi pe celulele astea, mă gândesc

că pe voi nu au cum să vă spele pe creier și să vă prostească. Mâine dimineață vă vreau la raport, apoi în fiecare zi, clar?

-Am înțeles, să trăiți!

Jale mare cu băieții noi. Cei mai mulți erau năclăiți de sânge, aproape toți erau foarte loviți. Tremurau de spaimă și se speriau la fiecare gest brusc. N-aveau nici o urmă de golăneală.

Îmi făcusem planul să-i iau pe rând, cu răbdare.

-Noroc, băieți, mă numesc Martin Iliescu, sunt șeful vostru de celulă. Sunt pușcăriaș mai vechi și probabil de-asta am fost trimis aici, să nu faceți probleme. Cred că oricum aveți voi destule.

-Normal că avem, tocmai ne-au dus pe câmp să ne împuște, nu știm de ce s-au răzgândit...

-Buuun, hai veniți în jurul meu și să ne organizăm. Aveți toți paturi?

-Nu, de-aia stăm în picioare, a răspuns unul mai tinerel, nu cred că era major.

-Foarte rău, dar așa e la închisoare, dorm mai mulți în pat. Uite ce e, avem niște reguli, unele reguli sunt ale gardienilor, altele ale noastre. Prima e că nu aveți voie să vă certați, cu atât mai mult să vă bateți, Doamne ferește. A, chestia cu violul nu e o legendă, dar nu e cazul nostru.

-Cine ne violează?

-Colegii de celulă, bineînțeles.

Bietul copil era terminat.

-Hei, copilaș, te rog să respiri, ține cont că aici, în închisoare, orice slăbiciune este mirosită imediat de ceilalți și îți sar în cap de nu mai scapi de ei.

-Adică ce?

-Adică se face din țânțar armăsar, nu aveți deocamdată ce discuta cu ceilalți, vă vedeți de treaba voastră. Nu aveți voie să transportați lucruri pentru alții sau să primiți ceva. La plimbător sunteți supravegheați și se raportează totul.

-Noi unde ne spălăm?

-La dușurile comune. Veți afla abia poimâine, mâine nu e rândul nostru. Avem și acolo reguli.

-Și la toaletă?

-Uite acolo, e foarte mizerie, pentru că de regulă în celula asta stau cei de pe tranzit, adică se stă puțin și nu-i interesează curățenia. Am aici pastile de clor și e cazul să faceți curat. Mâncarea o primim de dimineață, vom numi un cambuzier, adică un băiat sau doi care se ocupă de primirea alimentelor și păstrarea lor. Fumați?

-Da.

-E vreun nefumător?

-Da, eu.

-Și eu.

-Deci doi nefumători. Restul aveți cu toții țigări?

-Nu prea, ne-au săltat de pe stradă și nu aveam rezerve la noi, cine s-ar fi gândit?

-Așa e, surpriza e surpriză. Sfatul meu este să puneți țigările la comun, toți sau pe găști, ca să aveți până rezolvăm asta. Acum trecem la curățenie.

Rând pe rând au început să-și spună poveștile, erau ori foarte nervoși și înjurau sistemul, ori plini de păreri de rău că se băgaseră în bucluc. Orice sentimente ar fi avut, cu siguranță erau toți foarte speriați.

Mi-au povestit că Ceaușescu a avut un moment de ezitare la o demonstrație sau miting, că în timpul discursului a fost întrerupt de reacții ale oamenilor, care au prins curaj și au început să protesteze. Un băiat povestea că scandalul începuse la Timișoara, că armata și securitatea sunt grămadă pe protestatari, arestează și bat la liber, că au fost și oameni împușcați în Piața Universității. Doi dintre băieții din celulă au spus că ei împrăștiaseră manifeste, altul că făcuse caricaturi și le lipise pe stâlpi. Erau supărați, nervoși, triști.

Un băiat tremura din toate încheieturile.

-Nene, crezi că ne împușcă?

-Nu cred, dragule, nu ați omorât pe nimeni, ce prostie, cum să vă împuște...

-Dar aici, în închisoare, nu se execută oameni?

-Ba da, în fort, dar nu e cazul vostru.

-Mie mi-e foarte frică, mama nici nu știe unde sunt.

-Tată nu ai?

-Ba da, l-au împușcat în fața mea.

Mi se părea incredibil să se ajungă la așa ceva, de bună seamă că nu numai cei din celulă erau speriați, erau înfricoșați și cei de la putere dacă au luat asemenea decizii. După mintea mea era nu doar injust să dai ordin armatei să tragă în propriul popor, pe care juraseră să-l protejeze, să-l apere și cu prețul vieții, așa cum depuseseră un jurământ sacru, ba mai mult, era de-a dreptul criminal să-ți împuști cetățenii.

Băieții înjurau din nou sistemul, ziua proastă și ghinionul că n-au dus la bun sfârșit ce începuseră.

-Vrem democrație, asta vrem, vrem mâncare, căldură, viață fără frică, vrem libertate, ce e așa de criminal în asta?

Da, bună întrebare, la fel de retorică precum oricare alta în situația în care se aflau.

*

Îmi făcusem toată noaptea planul ce pot povesti șefului de secție, știind bine că el va da totul mai departe. Mi-era doar un pic teamă să nu cumva să mai aibă un sifon de-al lui printre cei din cameră și să greșesc.

M-a chemat în birou, a trimis un gardian după mine.

Când am intrat, mi-a zis să închid ușa și i-a făcut semn gardianului că e liber. Televizorul era pornit, se prezentau manifestații de susținere ale oamenilor muncii și mesaje patriotarde, care blamau forțele de destabilizare a orânduirii socialiste. Aha, deci era real.

-Noroc, Martin, ia zi, ce căcat mănâncă ăștia, mă?

-Să trăiți! Vă referiți la cei din celulă?

A pufnit în râs.

-Normal că ăia, nu mă refeream la altceva.

-Sunt foarte speriați și le pare rău de prostiile pe care le-au făcut, tovarășe maior.

Am început să-i bag o grămadă de prostii, din care să rezulte ce loviți de remușcări sunt toți.

-Băi, Martin, te-ai prostit și tu, ce dracu tot spui acolo, parcă am fi copii mici! Hai, treci la loc și mâine vreau raport despre fiecare, ce au făcut și ce au de gând să mai cace, dar mai ales legăturile cu alții, care nu sunt arestați sau cu agenturi străine, înțelegeți tu. Vezi și care are rude prin străinătate, ăștia sunt și mai periculoși.

-Am înțeles.

-Hai, liber la program, trage-i de limbă, ce dracu tot îndrugi, lasă cardeala, am mai multă pușcărie ca tine, cred că te duce foarte bine capul. Gardiaa! Du-l pe Martin înapoi, nea George, după-ai vezi dacă or avea vreo problemă prin celulele cu preventivi.

Nea George, tatăl lui Petrică, mergea în spatele meu. La jumătatea drumului m-a lovit ușor pe umăr, atât de încet, încât am fost inițial convins că fusese doar o impresie.

-Martin, dacă te mută în altă celulă să zici că a dat comandantul ordin să rămâi. Nu pleca de acolo, va fi bine. Ai încredere în mine, poartă-te frumos cu amărății ăia, te rog.

-Stați liniștit, nea George, am grijă de ei. Au voie la plimbător?

-Da, vă scot eu mai târziu.

-Mulțumim frumos.

-Ține minte ce ți-am zis, rămâi lângă ei!

*

În celulă domnea tăcerea. Am hotărât să o curm.

-Băieți, între noi este un sifon, care este?

Au sărit toți ca unul.

-Nu e, domne, niciunul, am luat bătaie cot la cot, ne știm din Piață, nici gând!

-Biiiine, n-ați înțeles. Sifonul sunt eu. M-a chemat comandantul să îi povestesc despre voi, vă dați seama că și el are rapoarte de dat, clar, nu?

-Da, logic.

-E, i-am zis că sunteți speriați și vă pare rău, sunteți terminați de remușcări. Vă rog să ziceți la fel, altfel ne sparge gașca și deocamdată ne e bine cum suntem. Rugămintea mea este să lucrăm împreună să trecem de mizeria în care sunteți. Eu am primit asigurări că va fi bine, am văzut un televizor pornit astăzi în biroul șefului și lumea e speriată de ce se întâmplă.

-Adică Ceaușescu e speriat?

-Da, cu siguranță.

-Aha, asta e bine sau e rău.

-E foarte bine. Deocamdată am aranjat să ieșiți la plimbător. Atenție ce vorbiți cu ceilalți, aici oricine din pârânașii vechi poate da cu limba. Va veni un gardian în celulă să vadă cum stăm, eu mai cer cinci pături. Credeți că e suficient?

-Este, este, mâncare nu este.

-Rezolvăm, când mergem la plimbător fac rost și de niște țigări ca să mai aveți.

-Mulțumim, domne, pari un om de treabă.

-Da, așa par.

*

Pe la prânz am fost invitați să ieșim din celulă. Când am pășit pe hol, fiind primul, am observat că se deschiseseră și celelalte două camere de preventivi. Ne-au dus în curtea închisorii și un ofițer a început să ne strige pe nume. Era și numele meu pe listă. Am răspuns că sunt prezent, cu gândul la nea George. Erau două autobuze în curtea cu birourile comandamentului. Ne-au dat buletinele ordonat, apoi ne-au urcat în autobuze.

-Ne duc să ne împuște, nene, nu-i așa?

-Nu, puștiule, s-a terminat. Tot ce a fost s-a terminat. Mergem acasă, dacă am primit buletinele înapoi, totul este istorie.

-Pe bune?

-Da, într-o oră ești acasă.

Ofițerul s-a dus în celălalt autobuz, din care s-a auzit un uraaaa general.

-Eu tot cred că ne fac ei ceva, nene.

-Da, copile, ne dau afară din pușcărie, asta ne fac.

Ofițerul a urcat și în autobuzul nostru.

-Fraților, dictatorul a fugit, suntem liberi!

A fost rândul autobuzului nostru să vibreze.

Ne-au lăsat în oraș. Am văzut un om care striga bucuros dintr-o mașină, m-am dus la el.

-Domnule, am fost eliberat astăzi, nu am niciun ban, mă puteți duce și pe mine în Crângași, vă rog?

-Urcă, fratele meu, hai hopa sus, mergem direct.

*

Eliza alăpta, Ruxandra a leșinat când m-a văzut, copiii au fugit plângând la maică-sa. Abia atunci mi-am dat seama cât de urât miroseam, aveam un pulover de la un fost coleg, dar pe dedesubt încă purtam zeghea.

Miruna s-a întors la mine și mi-a dat mânuța.

-Hai, hai!

-Unde, tati?

-Apolo, aici.

-Acolo?

-Da, la joc. Am călămidă și mainuță.

-Maimuță?

-Blațe, tit tit!

M-a luat în brațe, cu unghiuțele înfipite în ceafa mea slinoasă.

-Am înțeles, tati, ai o mașinuță! Mergem să ne spălăm nițel, punem apă la încălzit.

Eliza mi-a sărit în brațe, s-a încolăcit pe mine, s-a cuibărit, m-a sărutat și a strigat-o pe sor-mea:

-Ruuux, hopa sus, stai cu copiii trei minute, explodez, mama dracului!

A durat mai mult decât credeam amândoi, mai mult de o jumătate de minut, apoi am intrat în cadă.

-Ce tare, e chiar ziua cu apă caldă!

Zâna mea, zâna mea.

Am plâns, am râs, am simțit viața, cu fericirea ei.

Miruna a intrat peste noi, apoi băieții. Ei, bine, a intrat și soră-mea, speriată, credea că folosim termoplonjorul de încălzit apa din cadă și se temea să nu se electrocuteze copiii. Îl avea în brațe pe băiețelul meu, mititel și curios.

-Cum îl cheamă?

Am început și eu să plâng. Nici nu știam cum se numește copilașul meu.

-Gruia, l-am numit așa pentru că urcam treptele de la închisoare când a mișcat prima oară, m-am simțit de parcă urcam un deal.

-Ce nume frumos, adorabil!

-Nu am făcut botezul, te așteptam.

Rux a mai căpătat curaj.

-Marti, tu ai venit aici bine, nu-i așa? Nu ai evadat sau alte drăcii?

-Cred că sunt încadrabil la alte drăcii, nu am evadat.

Eliza râdea ca nebuna.

-Hai, Martin, spune-o, dar nu sunt alte drăcii, e doar minune!

A fost imposibil să dorm, copiii au adormit târziu, după ce băieții m-au acaparat repede, deja spălat și despăducheat.

M-am ras peste tot, eram nou-născut. Îmi mângâiam chelia și râdeam, pe șoptite.

-Ești o pulă cu urechi, tati, mă inspiri, hai la treabă până nu se trezește Gruia pentru masă!

Eliza, draga mea iubită, sufletul meu, ce bine își alegea ea expresiile!

*

A venit Crăciunul, l-au împușcat pe Ceaușescu. Îl știam pe avocatul lui, era un om bun, îl cunoscusem la Liviu în birou.

-Costică, nu știu, frate, ce să mă fac cu boii ăștia de la partid!

-Îi lași să se omoare între ei, dă-i dracu, oricum dau cu ciocul la americani, până la urmă li se înmoaie și lor, cât poate dura un cioc?!

Costică ne învățase tot ce aveam nevoie despre legi, tot el m-a determinat să aleg dreptul ca a doua facultate.

Mi-am amintit! Facultatea, ce s-o fi ales de ea? Mai e timp, de-acum timpul curge după vrerea noastră.

A venit Crăciunul, lumea fugea de teroriști, de agenții străini, de luptători nevăzuți, necunoscuți. Există oare eroul nevăzut, fratele eroului necunoscut? Întrebare poetică sau pro-etică? Nu-mi păsa atunci, nu-mi pasă nici acum. Noi am ieșit din casă doar pentru plimbatul copiilor. A nins a doua zi de Crăciun. Dintotdeauna am știut că primii fulgi de zăpadă, cu forma lor perfectă, au cea mai grea misiune dată de natură, anume să fie ceea ce sunt, dar să pregătească minuni de netăgăduit, precum dragostea și viața, un ADN cu telomeri neștirbiți. Mă gândeam că vocea oamenilor și tonalitatea ei s-a schimbat cu trecerea timpului, chiar și notele muzicale sunt diferite față de sunetele asociate cu un secol în urmă. Oare se schimbă mai multe? Oare contează?

*

A venit iarna. Eram pregătit. Eram nerăbdător. Ne-am tras cu sania, am făcut om de zăpadă, cu tot cu morcov și cu ibric pe post de pălărie. Am și poza lui, alb-negru, cu marginile tăiate ondulat. Am stat în casă până au dat amnistia, dar eu nu am primit niciun document, nu m-a căutat nimeni. Am mers să-mi schimb buletinul, l-am declarat pierdut. Nu am întâmpinat nicio piedică. M-am dus prin primăvară să-mi scot cazierul. Era curat. Am tras concluzia că e mai bine să cred că a fost doar un vis, un vis urât.

*

M-am întors la facultate. Se schimbau regulile în fiecare zi, studenții își scuipau unii dintre foștii profesori, îi huiduiau. Am făcut o cerere și mi s-a aprobat să fac doi ani într-unul. Am avut vreo patruzeci de examene în anul ăla. Le-am luat, mi-am dat licența, am susținut lucrarea de diplomă. Seara îl adormeam pe Gruia pe piept citind drept penal, civil, procesual penal, procesual civil, codurile, teoria generală a dreptului, drept comercial.

Am intrat în barou. Avocat, în sfârșit.

Am preluat orice caz îmi aducea mai mult de cinci sute de lei, apoi am crescut cota la o mie. Era mult de muncă, am ridicat la zece mii. Încă se găseau clienți. Când am crescut cota la douăzeci de mii aveam mai mulți clienți decât atunci când făceam același lucru pentru cinci sute de lei.

Ne-am cumpărat un apartament de cinci camere, în centrul civic. I-am luat și Ruxandrei unul pe același palier, cu două camere, apoi pe cel cu trei camere pentru mama și Smaranda. Stăteam la etajul doi. În doi ani am cumpărat și apartamentul cu trei camere de la etajul unu, pentru părinții

Elizei. Pe Firicel l-am ajutat să își cumpere pământ în jurul satului și prin câteva comune de pe lângă el, patru tractoare și o două combine. Se apucase de ridicat un siloz nou.

Mihnea Stănescu al Smarandei a fost și el eliberat, fusese înfundat de un procuror pervers, cu care nu se înțelese pe tema unui client nevinovat.

Miruna era în clasa a treia pe atunci.

Băieții mari erau într-a-ntâia.

Gruia mergea la grădi.

Aveau meditații la engleză, pian, germană, Miruna la chitară, echitație și desen, iar de două ori pe săptămână făcea un fel de karate, i se părea că e mai potrivit pentru ea decât dansul.

*

Am ales dreptul fiscal, civil, comercial, chiar și contencios administrativ, nu acceptam niciun client de penal, în primul rând pentru că nu aveam de gând să mă trezesc în toiul nopții, cu telefonul zbârnâind, să fiu căutat de mai știu un ce speriat că fusese ridicat sau avea vreo descindere acasă. Se înființau firme, se făceau calcule multe, afacerile surâdeau românilor, găseai câte treizeci de firme într-un apartament, magazinele din dughene se numeau buticuri sau non-stop-uri. Unii uitau să plătească taxele, alții nu pricepeau că firma nu e buzunarul lor propriu, alții inventau scheme de escrocare sau se trăgeau unii pe alții în vreun faliment. Era o vreme în care cei mai mulți își tocau capitalul de lucru fără discernământ și spaimă, știau mersul și cum îl pot pune la loc. Antreprenorii vremii erau în plină copilărie. Se lansaseră programe guvernamentale de reduceri de taxe pentru firme cu acționari străini, pentru atragerea investițiilor din exteriorul țării, se creionau zone defavorizate, se lucra la negru, totul se mușamaliza. Pe scurt, oricât de groasă era situația, se găsea o batistă pe măsură care să fie pusă pe țambal, important era să ai actele la zi.

Traiul un pic agitat mă marcase, chiar dacă ne făceam concediile la turci, unde înotam pe săturate și mă alergau copiii, tot biroul mă lega de el și pusesem pe mine vreo cînșpe kile.

-Ești pufoooo! Ha ha, ce îmi plaaace!

Eliza era extaziată. Pufoșenia mea era pentru ea un semn de domesticire, nu de sedentarism. Pe atunci ținea contabilitatea pentru câteva zeci de firme, declarații, balanțe, planuri de afaceri.

Ea a fost prima care a deschis discuția despre timp.

-E cazul să îmi iau niște fete la firmă, pentru contabilități primare și centralizări.

-Deja?

-E cazul să te gândești și tu la asta, ai văzut ce înseamnă firma de avocatură, ți-a explicat neamțul ăla când am fost în concediu. Sunt firme mari pe afară, poate ar fi cazul să studiem despre ei mai mult. Acum, însă, este timpul să mai delegăm chițibușărelile, care ne albesc părul și ne toacă nervii, altora, avem altă experiență și, până la urmă, am trăit altele.

A angajat două fete, eu un băiat, direct din facultate, era în anul trei. Într-o săptămână mi-a mai adus unul. Eliza a mai angajat încă două fete după o lună. Ajunsese la sute de firme cărora le ținea contabilitatea și actele de muncă.

-Martin, sunt conerne de consultanță care tot vor veni în România, mai devreme sau mai târziu, hai să creștem mult și în zece ani le vindem afacerile noastre, apoi ne pensionăm!

Am stat nițel pe gânduri.

-Ai atâta dreptate! Da, de fapt noi nu după activitate în gol alergăm, ar fi o vânare de vânt.

-Hai, că de-aia te iubesc, te prinzi repede. Glumesc, te iubesc pentru că gândim la fel.

-Bine Eliza, mișto chestie. Asta înseamnă că ne vom lua un sediu și băgăm material, ne creștem niște absolvenți de facultate și îi ținem aproape.

-Exact, nu are rost să inventăm noi apa caldă. Rămâi tu motorul cu casa de avocatură și ne pasăm clienții, ca într-un grup.

-Suntem deja un grup, doar avem deja și viziune să creștem.

Eliza se bătea cu oricine, cred că dacă și-ar fi pus mintea ar fi inventat și un lift pentru urcat pe Lună. S-a apucat de un MBA în Londra. Fiecare idee era discutată acasă și mai făceam împreună un pas. În doi ani, când Gruia era în clasa întâi, aveam împreună treizeci de angajați, de la contabili și evaluatori, la specialiști în inventare.

-Martin, e cazul să preiei și cazuri penale, fiecare casă de avocatură are o astfel de divizie și se fac bani mulți, foarte mulți, mai ușor decât în alte domenii de-ale tale.

-Nu mă simt pregătit, draga mea, nu pot, mă apasă prea mult mizeria de pe fundul apei în care se scaldă clienții ăia.

*

Bibi a intrat în biroul meu într-o dimineață de marți, lingeam niște acte cu un băiat responsabil de conturile unor arabi.

-Bună ziua, tovarășe avocat!

-Bună ziua. Îmi cer scuze, am nevoie de o jumătate de oră de liniște, nu știu cum ați intrat, vă rog să luați loc și vă servește cu ce doriți o colegă de-a noastră.

Nu îl recunoscusem, era cu treizeci de kilograme mai gras decât atunci când îl întâlnisem ultima oară și știam că dacă îl privesc atent lungim discuția.

-Nu cred, eu nu ies de unde intru, Martin. Sunt Bibi.

-Nuuu, mamă ce mă bucur, nea Biiibi! Iartă-mă că nu te-am recunoscut.

-Ehe, stai liniștit, abia dacă mă recunosc eu în oglindă, darmită tu. Ce mai faci, fratele meu?

-Bine, nea Bibi, vreau să mă îmbogățesc și apoi să mă pensionezez la patruzeci de ani, să mă bucur de ai mei și să stau liniștit.

-Te minți frumos.

-Nu, chiar asta avem în plan, eu și Eliza.

-Aha, nevastă-ta, ești ceva de groază, omule, mi-a povestit Fane Geolgău ce bucăți a adus în pârnaie să le futeți și nici nu te-ai uitat la ele. Bravo ție, omule, bravo ție, maxim respect.

Nu glumea deloc, era foarte respectuos și atent.

-Nea Bibi, știu că e dimineață, pentru matale opresc lucrul aici, vrei să mergem să mâncăm ceva?

-Ha ha, m-ai văzut ditai porcu' și ce-ai zis tu, hai că e cazul să mă duci la troacă, este?

-Nu tocmai, doar că ți-e probabil foame tot timpul.

-Nu, nu mi-e, mănânc de prost, m-am lăsat de țigări de vreo doi ani și de-atunci mă rotunjesc și dacă beau apă. La început mi-era frică de kilele care se tot adunau, dup-aia mi s-a făcut scârbă de mine. Acușica pur și simplu nu-mi mai pasă.

-E, hai, nu cred. Deci, mergem la masă?

-Nu, mulțumesc mult și mă bucur că lași dracului toată treaba pentru mine, ești cu adevărat un om deosebit și un mare domn. Eu nu mă înșel la oameni, doar uneori la cei pe care nu-i mai țin sub geană.

-Ai o problemă?

-Da, de-asta sunt aici. Am avut un băiat și-o fată, știi asta.

-Da, nea Bibi, cum să nu știu eu, toată lumea știe.

-Am puzderie de fini și pretenari.

-Peste tot în țară, mai nou și prin Germania, Spania, Franța...

-Așa, deci știi, e bine. Vezi, eu nu m-am băgat cu drogurile, mi s-a părut prea murdar, am rămas cu curvele, cu împrumuturile, cu restaurantele, taxele, valutiștii, fix cum mă știi tu.

-Da, știu, adu-ți oricând firmele la noi și îți verificăm orice ai nevoie, punem hârtiile în ordine, avem grijă de declarații din urmă, să nu fie probleme.

-Nu, nu, dă-le dracu de firme, sunt pe lume destule firme, ce-i drept mai stric din când în când ordinea lor cu altele noi. Eu am o problemă cu copiii mei, Martin.

M-am așezat pe canapea lângă el.

-Nea Bibi, dacă e vreo chestie delicată, eu zic să mergem să ne plimbăm pe-afară, sediul meu este nesigur, sunt mulți angajați și trec pe aici mulți clienți.

-Nu, prietene, nu e nimic secret, pula mea. Fie-mea s-a luat cu drogurile, îi dădea un dușman de-a lui Fane, ca să mă facă pe mine prin ea. A fugit dracu știe unde, mititica, e un îngeraș de fată, morții mă-sii de tâmpită. Acum o caută băieții mei de două săptămâni. O s-o găsesc, oricum o fi ajuns, dau eu de ea. Te rog să-l scapi pe fii-miu de pârnaie, adică poate să facă, dar mai puțin, să se învețe minte.

-Bine, ce a făcut? Adică, de ce e acuzat?

-Crimă. A mierlit cinci pațani de-ai lui Aurel Fică. Un om de-al lui Aurel i-a și băgat lui fie-mea căcat în cap și în sânge, face-ar cancere grele și crăpa-le-ar ochii!

-Of, bine, așa e acuzat, asta e povestea procurorului.

-Nu numai, a și recunoscut, nenorocitul, că e mândru nevoie mare de isprava lui. Copil crud la cap. Nu se face așa, eu nu așa l-am învățat.

-Unde e acum?

-L-au arestat ieri, direct de-acasă, l-au dat în gât limbiștii lui Guguștiuc.

-Nu-l știu, nici nu am auzit de el.

-Ehe, pârț, e un om de-al lui Aurel, are boală pe Fane, un dobitoc, un pârât, e prăjit și el tot de la cocaină sau ce dracu învârt ei.

-Ce are de împărțit cu Fane?

-A luat niște curve de la el, acum vreo doi-trei ani, nu mai țin minte bine, le-a dat pe ace și pe nenorociri d-ălea de droguri, dup-aia alea nu mai plecau de la el, normal. Fane s-a dus pașnic după pizde să le aducă înapoi la noi, la casa unde stau ele, dat au sărit pe el vreo zece inși. Ce să facă el singur contra ăloră, mânca-te-ar neica? L-au nenorocit, l-au crestat și l-au aruncat din mașină în fața casei gagică-mii de atunci, credeau că sunt la ea. Au cusut doctorii două ore jumate la omul meu, dup-aia a mai zăcut vreo două săptămâni. Asta e nasoală rău, știi că Fane e argint viu, s-a reparat din chestii grele, în câteva zile, e fier forjat, dar vezi că asta l-a biruit atunci, l-a pus pe butuci. A reușit să meargă singur abia după o lună.

-Matale te-ai dus după ei, nu?

-Nu, i-am luat pe rând, că am aflat cine a fost, s-au dat mari ca proștii, îți dai seama. La noi asta e buba, oamenii vorbesc mult.

-Nu vreau să știu ce au pățit, chiar nu vreau să-mi spui.

-E, plânge alde mă-sa după ei toți, asta e.

-Hai la secție, să citesc rechizitoriul, să-l aducem pe băiat acasă, nea Bibi.

Am ieșit din birou cu ochii după Mihnea, bărbatul Ruxandrei.

-Te rog, rămâi tu să verifici dosarele arabilor cu TVA-ul, am o urgență cu prietenul nostru.

Una dintre fetele de la intrare, de la conta, care fumau afară pe băncuță, s-a ridicat și a rămas blocată când l-a văzut pe Bibi, dar nu am dat importanță atunci feței ei lungi.

*

Bibi trecuse la mașini complicate.

-Nea Bibi, e adevărat că e blindată?

-Da, geamurile și scutul de sub ea.

-Serios? Cred că te-ai uitat la prea multe filme americane.

-Eu cred că m-a împachetat neamțul care mi-a vândut-o, m-a speriat ca dracu bulangiul ăla, de fapt era bulgar, așa ne-am și înțeles. Să vezi ce tare a fost, aveam un băiat în brigada mea care zicea că știe nemțește, dar el știa doar să ceară bani la friți, că era cerșetor și se dădea mare că fusese la rele, băga-l-aș în pizda mă-sii! Cerșetorii și drogații sunt cei mai răi hoți, crede-mă.

-Da, am observat.

-Ți-a fost nasol la pârnaie?

-Nu, era acceptabil, am făcut armată greută, m-a călit.

-Auzi, frate, cum l-ai mierlit pe ăla de la arest? E adevărat, nu?

-A trecut. Mă deranja.

-Fane mi-a povestit că ăla te-a recunoscut...

-Da, e adevărat.

-Ai lucrat cu miliția?

-Când, în pușcărie?

-Nu, ce povestea ăla tot timpul, de un loc unde băgau bulangii ca el să facă experimente pe ei.

-Habar n-am, dacă aș fi lucrat cu ei, mai ajungeam la bulău?

-Adevărat, așa am zis și eu, dar e altceva când ne privim în ochi.

Am zâmbit sincer. Nici nu am clipit de rest. Bibi era împachetat deja, ar fi garantat pentru mine în toate pozițiile.

-Ești cel mai deștept tip pe care l-am văzut în viața mea, Martin. Nu e cardeală, am încredere în tine, de-aia am venit să te rog să îmi scoți băiatul de acolo. Știi bine că la mine nu e problemă de cașcaval, puteam să merg la orice avocat, doar pe tine te cred.

-Nea Bibi, hai să vedem despre ce e vorba, vorbim mai încolo, iar despre bani te rog frumos să nu deschizi subiectul, e o datorie de onoare pentru mine.

Secția era la o jumătate de oră de condus de la biroul meu. Bibi a tăcut tot restul drumului. Când am ajuns, m-a luat de mână, ca pe copil, dregându-și vocea.

-Fratele meu, mă lovește plânsul, nu vreau să mă văd cu copilul meu așa. Du-te la el doar tu, te rog, te rog eu frumos.

-Nea Bibi, nu merg singur, mergi cu mine sau plec.

-Te rog ca pe Dumnezeu, cum o rugam eu pe mămica mea să nu mai dea cu cureaua aia lată cu catarama de fier, du-te singur, frățioare!

Am intrat singur. Am ieșit însoțit, după trei ore. Era eroare de procedură, mandatul de aducere expirase până la punerea în aplicare. Marian a intrat în mașină și i-a pupat mâna lui ta-su. Jale frumoasă, mi-a plăcut.

-Tăticule, am fost mare prost, bre, vreau să mă deștept.

-Te învață tata, te învață.

Am intervenit, așa am considerat cinstit.

-Băi, oameni buni, lumea s-a schimbat, se mișcă mereu, ce pula mea credeți voi, că voi ați inventat șmecheria? E nevoie de lege, bre, să fim înaintea lui Aurel și altor fraieri, te ajut să te ordonezi, nea Bibi. Doar atât, dar e suficient.

Îi eram dator, promisem lecția datoriei din prea multe locuri. Am greșit, știu, am aflat mai târziu. Cam târziu.

*

-Eliza, așa mi s-a părut corect să fac.

-E foarte bine, Martin, ai înțeles că e momentul să iei și cauze penale. De ce nu accepți asta, ești încă influențat de viața de penitenciar?

-Nu știu de ce. Cred că da, sau poate este doar un sentiment.

-Băi, frumosule, ești mai feminin ca mine uneori, doar muierile au voie să spună asta. Voi, masculii, doar ziceți simplu: da, mami, da, așa e. A, stai așa, că am uitat, mai e o chestie, totdeauna când spuneți asta trebuie să fiți absenți, cu o privire pierdută. Nu ți-ai citit regulile de exploatare ale propriului corp sau măcar ale capului, așa-i?

Râdea ca nebuna.

-Bine, dansăm după melodia ta.

-E, vezi că poți? A durut?

Numărul de clienți a explodat. S-a dus zvonul că i-am scos copilul lui Bibi din arest în mai puțin de trei ore și telefoanele sunau continuu. Am angajat un băiat doar pentru relații cu clienții și programări. Mihnea se ocupa de clienții mai mititei, eu luam peștii mari, dar în scurt timp ne îngropasem în bani.

-Mihnea, e o prostie, totul se rezumă la câteva cărți, niște coduri și un pic de atenție! Mi se pare imoral să cerem atâtea bani pentru trei hârtii.

-Nu, Martin, nu sunt doar trei hârtii, dosarele sunt mereu mai groase, se formează noi structuri, apar deja multe stenograme, înregistrări cu tehnică operativă, e mult de muncă.

Eliza îi dădea dreptate.

-Așa e, Mihnea are dreptate, e foarte corect.

*

Ne-am cumpărat un teren în Cotroceni și am făcut planul unei clădiri adevărate de birouri. Am angajat un proiectant, ne-am apucat.

După doi ani aveam peste o sută de angajați, la firma de avocatură și la conta, care devenise firmă de consultanță.

Copiii aveau șoferul lor. Deputații de la Palatul Poporului erau obișnuiții casei, fiecare cu câte o întrebare, sepepiștii lor aveau și ei câte o situație, la rândul lor. Îi mai serveam și pe ei, printre picături.

-Doamne, domnu Martin, s-a rezolvat!

-Să fii sănătos, tăticule, să fie bine!

Gruia era în clasa a cincea, gemenii într-a opta, Miruna era la liceu, într-a zecea.

Eu aveam 120 de kile.

*

Bibi m-a scos la masă, la Capșa.

-Cum se simte fata ta?

-Acum e bine, Martin. Am tras nițel. Mare Spania aia, frățioare, mare rău.

-Merge la psihologul pe care ți l-am dat?

-Bun băiat, bun de tot, dat dracu. După capul meu i-aș fi scos prostiile din cap doar cu bătaie, că vorba bună era pistol cu apă, dar uite cum ne-a luminat viața...

-A fost greu, dar mai durează.

-Domne, ce să zic, acum e bine. Am tot stat pe gânduri cum să-ți povestesc o chestie, dar tot îți spun. Acum vreun an, cam așa, am strâns la o masă toată spuma noastră, știi ce zic: Aurel, Costică Olaru, Mititeii, frații Cizmă. Le-a explicat că ce-a fost a fost, dar nu are rost să ne facem de-astea la copii. Aurel dădea din gene, se uita într-o parte, nu avea gânduri curate. Mi-a zis un om de-al lui dup-aia că el a vândut-o pe fie-mea, i-a dat-o lui Loviz în Spania să o dea la produs. I-a dat la pachet mai multe fete, ăla nu știa că e a mea, a pus băieții cu pula pe ele, să le învețe.

-Dă-o dracu, nu mai povesti, n-are rost, te rog, îmi face foarte rău.

-E, hai, las-o așa. Am găsit-o prin băieți când a trecut pe iarbă, a recunoscut-o un brigadier de-al lui Ciorbă la un iureș de caralii.

-Contează că e acasă, nea Bibi. E bine acum.

-Da, așa se vede din afară. Dracu mai știe ce-o fi în sufletelul ei. Dracu știe ce o fi și-n capul meu. A oftat Bibi, a oftat ca un om necăjit ce era.

*

Aurel Fică a intrat în biroul meu într-o zi perfectă de primăvară.

-Bos, am auzit că ești cel mai șmecher avocat.

-Bună ziua. Martin Iliescu.

-Noroc. Aurel Fică.

Nu-l mai văzusem personal, doar în niște fișiere din expertize media ale clienților mei.

-Ai auzit de mine, avocatule?

-Da, am auzit.

-De bine?

-Am auzit bine de rău.

-Am nevoie de tine.

-Eu nu am nevoie de tine. Îmi pot alege clienții, te rog să pleci.

-Pe Bibi de ce l-ai luat?

-A fost primul client în domeniul ăsta, nu prea mai lucrăm în penal.

-Băi, coaie, uite ce e, eu am nevoie de cel mai bun avocat, bani am gărlă.

-Poate ai destui, poate nu-s de dat, dar nu e treaba mea. Nu vreau să lucrez cu tine și basta, pricepe și pleacă, te rog.

-Fie-mea are probleme cu pizdele ei, târfele adică, s-a apucat proastele să dea cu ciocu' pe la gabori și uite că au săltat-o.

-Nu mă interesează, dacă vrei, îți pot recomanda alt avocat, eu nu mă mai ocup.

Fică s-a ridicat.

-Bine, cum vrei, să știi că dacă ies din camera asta fără să ne înțelegem, tu o să mă cauți pe mine, avocatule, cu limba scoasă!

-Adio și-un praz verde, mă irită amenințările.

A ieșit trântind ușa. Mirosul de ceapă și transpirație încă mai rămăsese în urma lui, un abur acid care mă tulbura. Am deschis fereastra și mi-am aprins o țigare. Aveam, după mult timp, un sentiment neprietenos. Nu, nu era spaimă, nu era nimic de genul ăsta, doar mă forța să țin ochii larg deschiși.

*

A fost un an bun. Ne-am înduplecat și am făcut un concediu mai departe, într-o insulă aflată la o zi de zburat cu avionul. Miruna ne-a făcut vreo mie de poze, Mihnea era, ca de obicei, nedezipit de Gruia, care crescuse cam cât el de mare, iar Marcel se ținea după maică-sa, culegând scoici și melci, alteori împletind pălării după rânduiala oamenilor de acolo, cu pielea lor ca ciocolata.

Ne-am plimbat pe elefanți, am băut tot felul de tipuri de cafea și cacao, am mâncat fructe de care nici nu auzisem, ne-am bucurat de soare, de tobogane cu apă și de liniște.

-Da, Eliza, ar trebui să facem mai des asta, e timpul să vindem prăvălia.

-Ehei, hai, termină, ești încă sub influența palmierilor, cine știe ce vrajă pot face, nu te grăbi.

-Nu, nu, ajunge, vreau să terminăm cât mai repede.

-Ce s-a întâmplat?

-Mi-a ajuns. Am uitat să mă prostesc, să cânt, alergatul ăla de acasă nu are sens. Ajunge, zău, te rog mult, hai să vindem. Avem destule.

-Da, avem destule, bine. Mai vorbim în țară, hai să ne bucurăm de minunea asta de loc!

*

Nu am stat mult în țară, am plecat cu Miruna la un concurs de-al ei de karate. Și-a luxat un picior și a ieșit doar a treia. În avion tăcea, era supărată rău.

-Ești tristă, tati?

-Nu tristă, sunt foarte supărată.

Adoram ambiția ei.

Însoțitoarea de zbor ne-a oferit șervețele.

-Sora dumneavoastră sau fata?

-Fata, ce Dumnezeu, se vede că sunt bătrân.

-Semănați foarte tare și nu, nu sunteți bătrân.

Dă bine la orgoliu, cum ar zice Eliza. Aha.

În țară era jale la birou, poliția ne blocase clădirea, începuse percheziția despre o presupusă evaziune fiscală. M-ar fi pufnit râsul dacă n-aș fi știut că polițiștii sunt nu doar proști prin definiție, dar mai nou erau și corupți, mult prea corupți, așa că am luat totul foarte în serios. Picaseră pe soluție, cum se zice, aveau o sesizare referitor la o consultanță de TVA acordată unui client al Elizei. Cineva din interior scursese toată documentația, s-ar fi dus la fix dacă nu ar fi venit pe stricăciuni, să confîște tot.

-Nu, domnilor, nu confiscați nimic! Abuzul este prevăzut în Codul Penal, s-au văzut destui polițiști la închisoare, vă sfătuiesc să alegeți o soluție normală și să copiați documentele care vă interesează.

În primul rând nu aveți ce căuta printre sculele diviziei de avocatură, oricum avem birouri separate. Apoi, clientul a cărui consultanță o cercetați, are informațiile prelucrate într-un singur birou. Lăsați mașinile angajaților și de serviciu în pace, nu aveți mandat pentru ele. Se cam înmuiaseră.

Am luat-o pe Eliza deoparte.

-Mami, ia zi-mi, cine se ocupa de contul ăla?

-O fată, e ok, foarte muncitoare.

-E aici? Poți să mi-o arăți?

-Da, uite-o, fata de pe scaunul din colț, destul de retrasă.

-Exact cum îmi închipuiam. E o cârțiță, s-a speriat ca dracu atunci când l-a văzut pe Bibi la noi, acum doi ani.

-Termină, lucrează aici de vreo cinci ani...

-Hai să verificăm, dă-mi o copie după buletinul ei sau scoate-i o poză de pe cameră, te rog.

*

Bibi chemase trei oameni de-ai lui.

-Seamănă cu o nepoată de-a lui Aurel, dar nu știu ce să zic, mi-e greu să le pun cap la cap. Voi ce ziceți, mă, o știe vreunul?

-Da, da, o recunosc eu, a, ginit-o, morții ei, a zis Fane privind-o atent. E fata lu aia care umbla cu studentu ăla din Grecia, medicinistu, care a lăsat-o dracu și s-a tirat la el în țară. A luat-o Stinghie de proaspătă și când a văzut că e pocnitoare i-a tăiat nasu.

-A, gata, bravo Fane, așa e, uite cum seamănă cu mă-sa. Era frumoasă țiganka, ce hoit avea, ziceai că e turnată. Păcat de ea, mare păcat. Ce s-a ales de ea?

-E la produs pe la băieții lu Aurel Fică, e dracii ăia de bididii răi ca lupii, le rupe, bos, dacă nu face norma le taie și nu le mai dă praf de dat în venă.

-Nea Bibi, ce milițieni îl țin în brațe pe Fică?

-Oho, destui, e sifon mare omul, de-aia nu prea mai e crezut între ai noștri, nasol e că are și multe șmechereli cu ăia de la spionaje, dracu să-i pieptene, are camere pe bordelurile lui, dă multe în primire la băieții cu ochiul și timpanul.

Mă umplusem de venin, rău de tot. Percheziția asta îmi strica foarte tare socotelile, eram deja în discuții cu niște elvețieni să preia afacerea pe bani buni și respirasem prea devreme. Când am ajuns la birou, bineînțeles că erau și fomiștii de pe la presă, tv, ziare, atrași de scandal ca muștele la rahat. Da, ce să zic, ne făcuse frumos cine o organizase.

*

Fică a venit la biroul meu a doua zi.

-Avocatule, nu mă mai milogesc de tine, zi-mi când începem.

-Poți începe prin a uita adresa mea.

-Ce să mă fac, mânca, am memorie bună, nu pot și gata!

-Probabil, te înțeleg. Și eu uit foarte greu.

M-am ridicat în picioare, să priceapă. S-a ridicat și el, se străduia să pară calm, dar schimba culorile ca un semafor în probe.

-Ehe, avocatule, o să mă cauți tu pe mine!

*

Cei mai mulți șmecheri din zonă stăteau în București, doar Fică stătea la vreo treizeci de kilometri, avea un castel țigănesc printre ai lui, cu paznici organizați militar, pe sectoare, cu ore de raport. Se

zvonea că ar avea în casă zeci de kile de aur și vreo zece milioane de dolari numerar. Făcea camătă și era neiertător, executa tot cu o repeziciune fantastică.

Avea case de curve în țigănie și pe la periferii, controla jumate de București pe droguri și se întinsese prin alte orașe, cu fini și neamuri de-ale lui.

Bibi era băiat de învățători, și taică-su și maică-sa avuseseră aceeași meserie. Maică-sa era mai înfiptă, a luat taurul de coarne și s-a făcut florăreasă, aducea flori în București de prin sudul Olteniei, de unde erau ei. Le creștea în solar. Când a văzut că nu merge cinstit, adică ea se chinuia cu plantele și alții puneau dublu peste florile ei, a riscat și a luat două puncte de vânzare.

Bibi era golan din naștere, fusese ceva campion la lupte, apoi a trecut pe box, îi mergea mintea la drăcii, a început să dea bani cu împrumut, mai ales la barbugii. Care nu plătea, era stors și întors pe dos dacă nu vorbea frumos și dacă avea tupeu să apară fără garanții.

Mai avea niște tovarăși de prostii, tot foști sportivi.

Pe vremea de dinainte de 1989 făcea și treabă cu valuta și hoții din depozite. Avea prieteni și milițieni, se ducea cu inima curată la treabă, cu umbrela la el, cum se zice. S-a ferit mereu de securiști, el știe de ce. După schimbarea regimului unii golani ca el s-au dat la fund, alții s-au făcut oameni de afaceri, alții au bătut palma cu băieți cu ochii albaștri și au făcut măgării mari, cu fabrici întregi date pe mai nimic și tăiate frumos, trimise direct la fier vechi. Se învârteau terenuri, se dădeau țepe, se mișcau deduceri de TVA fictive, se fura ca după un asediu.

*

Miruna plecase la școală și nu mai auzisem nimic de la ea, se înserase. Telefonul îi era deschis. Am sunat la polițiștii pe care îi mai cunoșteam, până la urmă m-am dus să o dau dispărută, era seară deja. Am băgat băieții în casă, era miercuri seară.

-De mâine nu plecați nicăieri fără o gorilă după voi și fără șofer, clar?

Am dat fuga la nea Bibi, dar era plecat prin Ungaria, după niște cai de-ai lui, ceva de rasă, se ocupa și cu comerț cu animale. I-am găsit pe Fane Geolgău, care m-a dus la clanul Mititeilor în curte, stăteau prin Prelungirea Ferentari.

-Șefule, ne-ai ajutat mult, ne-ai scăpat pe toți de belele, și cu actele la fel, ne ții spatele pe hârtii ca un șmecher ce ești, mâine noi strângem toată spuma de golăneală de pe aici și ți-i aducem la stabor, bosule, stai fără grijă, noi găsim repede fata, oriunde e.

-Credeți că s-a dat la ea cine o fi luat-o?

-Nu, eu nu cred, m-a asigurat destul de liniștit fratele mai mic, Doru Mititelu, nimeni nu mai face de-ăstea de la prostia aia cu fata lui nașu, nea Bibi.

-Chemați-i acum, e grabă mare, timpul le poate fi de mare folos ăloră care au luat-o.

În două ore erau toți: Guguștiuc, Fane Geolgău, Mititeii, Costică Olaru, Bursucii amândoi, Nikita rusul, Gigi Trotil, Cici Nebunu, Mimi Batistă. Bibi aflase și era pe drum, ajungea de dimineață.

Guguștiuc a vorbit primul.

-Bos, știu că toți să gândește că a făcut-o nea Fică, da n-are treabă cu asta, bre, garantez eu.

-Păi de ce n-a venit aici, coaie, ce are de ascuns, i-a tăiat-o Olaru. Îl sun eu, ce pula mea, nu se face asta între noi.

L-a sunat. A venit și Fică într-o jumătate de oră, zâmbea ca un lord.

-Te doare, avocatule, te cam doare, ă, ce zici?

Venise cu șofer și gorile, am văzut că Mititeii își schimbaseră locurile, unul se prefăcea că se duce după țigări, altul s-a dus la toaletă.

-Vin și eu cu tine la budă, Dorule, a zis Guguștiuc.

-Ce, mă, te-ai schimbat, te-ai trecut pe cârnat, vrei să mi-o scuturi, sau ce?

Am înghițit și mi-am luat haina pe mine, mi se părea brusc foarte frig.

-Fică, eu cred că tu știi unde e fata mea. Mă înșel așa rău?

-Ce pot eu să zic, avocatule, mi-e greu să zic ceva dacă tu deja mă acuzi.

-Cine a făcut mai face, eu așa am învățat.

-E, asta e, am mers la școli diferite, tu ai fost mai silitor, tocilar. Bă băieți, eu zic acu că voi m-ați cam deranjat degeaba.

Costică Olaru era pe departe cel mai respectat.

-Vorbesc eu acum. Aveți două ore să ajungă fata înapoi la omul ăsta. De mâine, te va servi și pe tine, Aurele. Am hotărât eu, asta e, o să respecte asta. Așa-i, Martin?

-Da, sunt de acord.

-Uite, omul colaborează.

-Bine, Costică, bine, eu înțeleg, dar nu știu unde e fie-sa, tăticule, habar n-am.

Fică se scărpină pe nas, își freca ceafa groasă și chelia, era clar că mințea ca un porc.

-Fică, eu sunt de părere că poți s-o găsești. Este?

-Nu, nea Olarule, nu e treaba mea, pricepi?

-Băi Fică, nu facem căcaturi între noi, bă, tu nu-ți dai seama ce facem noi acum, că ne nenorocim toți dacă acum nu ne înțelegem?

-Mi se rupe pula de o pizdă, bre. Oricum ăsta m-a jignit. Uite, bă, avocatule, fraiere, pentru că am venit acilișă și m-ai deranjat dai cincizeci de mii de coco și pentru că m-ai jignit îmi ești dator încă o sută de mii de dolari.

-Fică, sari calul, vorbești cu mine, Costică Olaru, eu te-am chemat, nu el. Mă scoți dator?

Fică a dat aiurea din cap, era un semn pentru gorila lui, care i-a crestat gâtul lui Costică. Gâlgăia ca o țâșnitoare, s-a prăvălit în zece secunde. Mititeii erau ieșiți, au intrat cam în același timp, fugind. S-au auzit trei împușcături și au căzut amândoi. Fică a scos pistolul și l-a împușcat pe Fane Geolgău, care nu apucase să se ferească la timp.

Am sărit peste masă, care s-a rupt sub mine și i-am surprins cu viteza, am smuls șişul gorilei lui Aurel, i-am tăiat gâtul și l-am înțepat pe Fică în gât și în inimă. I-am smuls pistolul din mână încordată și l-am împușcat pe Guguștiuc, care era prea gras să scoată pistoalele lui la timp. Am mai tras odată în cap, să fiu sigur. I-am pus piciorul pe piept și i-am tăiat capul, aluneca lama șişului ca în unt. Pe hol erau mulți, clară treabă, erau și pe afară. Mimi Batistă a făcut semn de tăcere și ne-a făcut cu ochiul. A strigat cu vocea dogită a lui Fane.

-Gata, pulelor, hai că i-am mierlit pă toți, hai înăuntru să scăpăm de hoituri, morții voștri!

I-am aruncat lui Mimi unul din pistoalele lui Guguștiuc și l-am tras într-un colț pe Doru Mititelu, care încă mai respira.

Nikita rusul s-a repezit la nea Olaru și îi lua pulsul. Îl lovise disperarea. I-a ascultat respirația, a început să-i facă resuscitare, presă pe piept și gură la gură.

-Suka bliat! S-a dus, a murit, morții mamei ei de treabă! Mergeți voi pe hol, eu apăr fereastra cu frații Bursuc.

I-am mierlit pe toți, nouășpe inși de-ai lui Aurel. Am curățat tot până la parcare. Șoferul lui Costică Olaru era întins pe capotă, iar capul era pus pe mașină, pe post de girofar, cu un ochi scos.

-Ce facem acum?

Am preluat conducerea, era limpede că trebuie să-i scot pe oameni din asta, mă simțeam responsabil de rahatul în care intrasem toți.

-Îi chemăm pe oamenii lui nea Olaru și curățăm tot clanul lui Fică, altfel nu o scoatem la capăt. Cine vine cu mine?

Au sărit toți la bătaie. Nikita a adus zece mașini pline de nebuni, Fane Geolgău tot cam așa, Doru Mititelu era deja urcat în mașina lui, expediat la spital cu un prieten, Bursucii trimiseseră la întâlnire cu ceilalți alte cinci mașini cu băieți înarmați, Gigi Trotil și Cici Nebunu au scos armele din ascunzători și ne-au mai dat încă vreo zece oameni, Mimi Batistă a adus vreo douăzeci de băieți, strânși de pe toate străzile lui.

Am picat peste castelul lui Fică în mai puțin de două ore, a fost măcel, poliția era în așteptare, la cuvântul unui băiat de-al lui Costică Olaru.

Erau două sute de soldați de-ai lui Fică în curte și-n casă, i-am tocat. Nouă ne-au picat doar trei băieți, toți de-ai lui Mimi, au sărit la bătaie ca nebunii, erau pe cocaină și nu aveau răbdare să ne organizăm lovitura.

Un cazac de-al lui Nikita o jupuia pe gagică lui Guguștiuc.

-Pășărică, ți-am stricat cuibul, urmează ghiveciul de la floare, lua-ți-aș ochii ăia negri în cuțit, varsă tot, unde-s bănuții?

-Cum dracu să mai vorbească, Liuba? E căcată toată, maica mea, ești mai prost ca noaptea, o jupoi prea repede, ia foarfeca de vie, bagă încet, dă-o dracu de curvă...

Liuba a trecut la degețele. Cioara, frumoasă rău, urla și sâsâia ca un șarpe belit.

-Scuze, daragaia maia, am uitat că ți-am tăiat limba, poți arăta cu degetul unde e cașul. A! Scuze, nici deget nu mai ai.

I-a tăiat capul, după ce a văzut direcția în care privea.

-Poți s-o fuți în gât, șef, râdea Liuba cu degetul mijlociu scociorând în faringele înecat în sânge.

A mai durat un ceas să cărăm acolo toți morții de la staborul meu, ca să pară o răfuială locală.

Am căutat fiecare cotlon din casa lui Fică, după un semn de la Miruna, dar degeaba. Bursucii și Gigi Trotil au cărat tot aurul și banii din saltele și băgați prin podele, dup-aia i-au omorât și câinii lui Aurel, chiar și pisica nevastă-sii. Niște băieți de stradă de-ai lui Mimi au descins la casele de curve ale lui Guguștiuc și au curățat toți peștii.

S-a dat semnalul la poliție, să intervină, abia la o jumătate de oră după ce o ștersesem noi de acolo.

*

Bibi a ajuns spre dimineață.

-Omule, ai făcut iureș mare, s-a dat dracu toată gașca lui Fică.

-Da, a cam fost deranj, îmi pare foarte rău.

-N-ai nicio vină, Martin, oricum s-ar fi ajuns la asta.

-Mi-a luat fata, nea Bibi, nu dau de ea. Mi-e să nu o fi prăpădit dobitocul.

-Greu de spus, foarte complicat. Am dat pozele ei tuturor băieților mei, am trimis la Loviz în Spania și la niște frățiori de-ai mei din Franța, Germania și Italia. O caută toată lumea. S-a activat bine și poliția, să știi.

-Am văzut, dar matale știi bine că dacă trece timpul se duc pulii de suflet toate șansele.

-Da, așa e, ce rost are să te mint, sunt om bătrân. Cum stăm? Fane și Mititelu sunt în regulă?

-Da, sunt reparați, mai stau la un om de-al matale două-trei zile, au pierdut și ceva sânge, dar sunt bine cusuți, vorbesc, mănâncă bine, în afară de orice belea.

-Ține-ți copiii în casă vreo săptămână, îți dau niște oameni buni pentru ei și nevastă-ta. Fă-ți ordine în curte, vezi că ai ceva sifoane proaste pe acolo.

-Am găsit-o, e o fată care o avea pe mă-sa la lucru la Guguștiuc. Hoașca e cu Mimi Batistă, a venit și a luat-o el. Pe fată o aduce Gigi acum.

-Bun, nu lăsa să-ți scape nimic, absolut nimic, să nu crezi în întâmplări. Stai pe ouă, stai cloșcă, ai tăi sunt mici, sunt încă verzi, nu s-au hârșit în viață ca noi.

Gigi a venit cu fata de la conta.

-Uite ce e, a luat-o repede Bibi, spune ce se întâmplă, nu avem timp de mermeleli. Omului ăsta de aici i-a dispărut fata, nevinovată ca tine, copile, ajută-ne, știi că nu ai fost niciodată rău tratată de el sau de ai lui.

Biata de ea a izbucnit în plâns.

-Știu, știu, mi-a dat de toate, tot ce am cerut, chiar mai mult, m-a ținut doamna și în ultimul an de facultate, au fost pentru mine ca niște îngeri.

Plângea cu bulbuci de muci.

-Mi-a promis un om care o ținea pe mama legată la ei că mi-o dă înapoi acasă dacă îi dau niște documente care să-l ardă pe domnul Martin, iar eu am dat cu un caz care era sută la sută curat, să nu le fac probleme.

-Și au adus-o pe maică-ta? I-au dat drumul?

-Nu, nu am dat de ea, de obicei mă mai suna de pe vreun telefon al vreunui client de-al ei, dar nu am mai auzit-o de câteva săptămâni.

-Măi fată, ai vreo idee unde este fiica omului ăsta?

-A, nu, nici nu știam că nu e acasă.

Bibi a oftat.

-Da, văd că nu minți. Te duce băiatul meu, care te-a adus, să o vezi pe maică-ta. E drogată destul de rău, nu cred că o mai faci bine, dar este treaba ta să încerci.

-Mulțumesc frumos, domnule Bibi, îmi pare rău că nu am venit să vă zic mai devreme, aveam de gând să vin și să vă rog să mă ajutați, dar mi-era frică să nu-i fac și mai rău maică-mii.

-Bine, copilaș, am intervenit și eu, hai, mergi la maică-ta. Ești o fată bună.

Bibi era cu ochii pierduți, spre fereastră.

-Eliza ce face? E stabilă?

-E acasă, cu copiii, la firmă au rămas la timonă angajații noștri mai vechi, se descurcă o perioadă, sunt oameni buni. Dacă arde mă sună pe mine.

-Bun, asta e bine.

-Telefonul Mirunei fusese găsit destul de aproape de intrarea liceului, la vreo două sute de metri, aruncat într-un tufiș, fără amprente străine. Nu avea niciun mesaj aiurea sau ieșit din comun.

-A mai dispărut ceva cu ea?

-Nu știu, mi-a scăpat asta.

-Îți zic eu, tu ai fost prins cu prostia asta, oamenii mei de la poliție spun că a mai dispărut o fată odată cu ea, stai că mi-am scris numele ei, aha, Mateescu Oana.

-Da, da, sunt prietene, pleacă uneori împreună de la școală, merg amândouă la un curs de teatru sau cam așa ceva. Telefonul ei cum e?

-E închis, probabil că fata ta a fost inspirată și l-a aruncat ca să se vadă de unde au fost luate. Căinii de urmărire nu au făcut treabă, dar s-au agitat pe la castelul lui Fică, cioara aia a făcut-o oricum, mama lui de gunoi nenorocit! Acum e prea mare agitație pe acolo, dar le luăm noi la întrebări pe muierile din casă care au scăpat, mai sunt vreo trei, care erau plecate când ați picat voi peste ei.

-Nu se poate căuta telefonul chiar dacă e închis? Eu cred că e posibil.

-Nu tocmai, ai noștri nu au tehnologie, mi-a promis Loviz că-l caută altfel. Oricum i-au aruncat cartela, dar părinții fetei au adus actele telefonului, avem IMEI-ul lui. Dacă le-au răpit niște proști sau vreun drogat, sigur vor încerca să vândă telefonul, îl găsim repede.

*

A trecut o săptămână, îmi căutam ca bezmeticul de treabă, scotocisem toate piste. Mă duceam în fiecare zi în târg, să caut telefonul Oanei, dacă apărea la vânzare.

Mă prăjisem nițel cam tare. Aveam mereu impresia că o văd pe Miruna. Ultima oară eram sigur că o zărisem la o masă, la un fast-food, apoi la coadă la șaormeria de la Dristor.

M-am tot perpelit, nu eram hotărât dacă să e cazul să îi sperii pe copii. Mi-am adus aminte de ce îmi zisese un pușcăriaș bătrân în urmă cu ceva timp, cică dacă nu vorbești la timp cu ei, îți pierzi încrederea lor.

-E bine să le zici direct, casa contează, casa, tăticule, ține-i aproape!

Da. Le-am spus băieților tot adevărul referitor la sora lor.

-Miruna trăiește, tati, mi-a spus Mihnea pe neașteptate, este illogic să o omoare cineva, era nevoie de ea vie să te țină ăla pe tine sub control.

-Ai dreptate, așa mă gândesc și eu. Îți mulțumesc pentru încurajare, tati, dragule, te iubesc.

-Și eu te iubesc, tati. Noi toți te iubim, să nu te acuzi de pomană, suntem împreună.

În noaptea aia l-am văzut pe Mihnea ducându-se în dormitorul surorii lui. Mi-era teamă să nu se întristeze și mai tare, oricum el părea cel mai afectat. M-am întins lângă ușa ei, să nu-l deranjez.

Dimineața Eliza mă mângâia pe frunte.

-Ai dormit la ușa Mirunei?

-Ăăă, nu tocmai, adică da, intrase azi-noapte Mihnea în dormitorul ei și am simțit nevoia să ascult ce face, dar el doar se întinsese în pat.

Am intrat în dormitor.

-Ia uite cum doarme cu perna ei în brațe...

*

Mă plimbam cam fără țință. Am continuat drumul spre birou și am intrat în parcare. Mi-am aprins o țigare. Am trecut pe lângă mașina Elizei. Era murdară, nespălată de prea mult timp. Parbrizul avea urmele ștergătoarelor sculptate în noroi. Prea mult noroi. Prea mult. M-am întrebat cât din noroiul ăla era adus de mine și m-am trezit scuturat de un fior de neputință. I-am desenat o inimioară, în stânga șoferului, jos.

A doua zi Eliza l-a trimis pe administrator să-i spele mașina.

Seara, la filmul cu multă agitație și bătăi la care ne uitam cu băieții, am deschis subiectul.

-Eu îți desenasem inimioara de pe parbriz.

-Ce inimioară?

-Din stânga jos, mașina era foarte murdară și m-am gândit că vei observa cu ușurință.

-Of, Martin, te rog să mă ierți, cred că am devenit mai neatentă cu tine, poate și cu băieții.

Era cuibărită la mine în brațe și plângea încet, fără sunet, să nu atragă atenția băieților, îi simțeam lacrimile scurgându-mi-se pe piept. S-a ridicat, am crezut că merge după șervețele, să-și sufle

nasul. Se rezemase de masă cu brațele încrucișate, apoi și-a desfăcut mâinile de parcă ar fi așteptat pe cineva drag, care se mișcă în legea lui.

A izbucnit.

-Morții mării lor, Martin, cineva mi-a luat fata! Avem de toate, eu mă descurc și cu partea ta, la chițibușuri îl întreb pe Mihnea sau pe Viorel, că tot ai tu încredere în ei, accelerez vânzarea firmei ca să terminăm povestea. Avem destui bani, noi doi știm ce înseamnă să mănânci carne odată pe lună, copiii noștri și nepoții nu vor ști asta, slavă domnului! Avem zece apartamente, cinci case, terenuri habar nu mai am câte. Martin, nu mă interesează pe cine rănești, ce faci și unde, adu-mi fata acasă, te implor! Pune-i la plată, chinuie-i, sperie-i, bate-i în cuie, atârână-i în tavan!

Mihnea s-a ridicat primul, apoi Gruia și Marcel. Ne-am luat în brațe și am plâns, am plâns mult.

-Tati, ăsta a fost plâns de nervi, Miruna e sănătoasă, eu știu.

Gruia mă surprindea adeseori. Marcel era la fel de tăcut ca de obicei, dar fața lui spunea totul.

-Hai, tati, suntem cu tine. O găsim și o aducem acasă, avem multe de făcut împreună.

Eliza strălucea.

-Jupoale-i, dă-le foc, tu știi ce e de făcut, caut-o!

Când eram copil mă închipuiam un veșnic salvator, scoteam fiecare ființă din mizerie și nenorocire. Îmi plăcea să mă las pradă imaginației și pierdeam ceva timp cu poveștile care mă acaparau și mă făceau celebru în visurile mele. Mă opream și le luam de la început, după care alegeam calea salvatorului anonim, dar care era sărutat de fată.

Hai la treabă!

*

Nu apucaseră să treacă două ore. Fane Geolgău m-a chemat la el.

-Bibi e tot cu treburile lui, iartă-l. Am ginit telefonul fetei alailalte, care a fost furată cu a ta, știi tu ce zic. Hai să dăm de el, e pe la dracu cu cărți, eu mă descurc cam greu să găsesc coordonatele astea scrise icișă, mă bazez pe tine, oricum nu cred că aveai stare să nu sari imediat. Iau un șofer de la mine, să stăm liniștiți. Mai vine și un băiat cu lopeți și detector de comori.

-Nea Fane, tu ești o comoară de băiat, zău. Îți dai seama că întâi pe matale o să te bipăie fierătania, nu-i așa? Sau poate nu bipăie decât la fiare vechi și nu face nimic la băieți de zahăr...

-Bre, ce papagal ai, m-ai împachetat, ce să mai!

Coordonatele cădeau pe un hangar luuung, un șopron cu tot soiul de gunoaie. Fusese părăsit de curând, se sortau gunoaie acolo, era și cântar de fier vechi. Încă mai erau câțiva câini. Nu știam că

Fică ar fi avut și o afacere de-asta, pe el nu-l prea ducea mintea la lucruri curate. Probabil fusese al vreunui nefericit pe care-l executase pentru datorii.

Am dat de două camere, care fuseseră închise cu lacăte.

Detectorul lui Ion Nedelea, căutătorul de comori, ne cam întristase. Scocioram după fiecare bipăială, dar după primii dinți dezgropați l-am rugat să aleagă un mod de detecție pentru obiecte mai mari.

-Ioane, tată, ne întristezi, tu nu vezi?

Fane mă copleșea cu empatia lui.

Am spart lacătele și ne-am pus pe căutat. Erau înșiruite pe jos saltele rupte, mâncate și pișate de șoareci de câmp, coji de pâine și de mămăligă, castroane împuțite, o găleată plină de fecale și resturi de vată îmbibate de sânge.

-Au stat doar femeile acilea, bos, doar ele sunt împuțite în camere, ăsta e felul lor, așa arată și celulele lor de preventive, le-am văzut. Femeia e animalu' dracu.

-Hai, nea Fane, asta e, respirăm cu moderație.

-Da, nu-i problemă, am văzut mai rău.

Pereții ne-au luat mult timp. Am citit fiecare mesaj.

Tati, sunt eu, Mica. Am ajuns la vorba ta. La ăsta am respirat adânc, nu avea rost să încerc nici măcar cu degetul disperarea.

Telefonul era îngropat sub o saltea din a doua cameră, spart făcut zob. L-am băgat în buzunar.

M-am uitat în jur și m-am gândit că e foarte posibil ca Miruna să fi stat pe una din saltelele de lângă Oana.

-Fane, adu milițienii cu câinii de urmărire! Mergem la Mircică Extraterestru ca să se uite în telefon, nu-l dăm încă la gabori.

Am mai stat un pic, un pic lung, ca ultimul pic scurs dintr-o sticlă de vin prea bun să fie uitat.

Mi-am zis că e o prostie să mă gândesc la vin tocmai atunci. Mai beam câte un pahar de vin cu Eliza și Miruna ni se alătura, cu mirosul ei fin și asocierile care mă uimeau. Nu avea voie la cursurile de oenologie, dar evident îi plăcea studiul magiei vinului.

M-am aplecat deasupra saltelelor.

-În care o fi stat Miruna?

-În aia liberă, sefule. Ca la pârnaie.

-Care putea fi aia liberă, Fane?

-Cea mai nasoală dacă erau toate ocupate.

Una dintre saltelele de lângă cea sub care găsisem telefonul era evident cea mai curată. M-am lungit pe ea. Am privit-o atent. Nu găseam nici un fir de păr, nici o urmă a dragei mele.

-În asta a stat fata mea, Fane, aici a fost!

-Șefule, te-aș minți să-ți spun că te cred, io zic doar că e bine să gândim limpede.

*

Mircică stătea într-o pivniță la soră-sa, avea calculatoare pe care nici poliția nu le visa.

-Îți scot toate mesajele ei, agenda și calendarul, ok? Altceva n-are, eu n-am șmecherii de localizare.

-Acum îl poate localiza cineva?

-La mine nu, doar dacă îl pornește cineva care nu are tehnologie.

Ultimul mesaj era la aproape două zile după ce dispăruseră.

-Uite, textul ăsta e scris cu greșeli, celelalte mesaje nu aveau, probabil că avea deja ecranul muci. L-a dat la un număr care nu era din agenda ei, dar văd că e unul foarte aproape de ăsta, cel care e scris Babacu în agendă.

-Aha, deci îi scria lui taică-su și a trimis altcuiva.

-Probabil. Zice așa: ne-au luat trei care vb mereu cu cineva gugștiuc, ne dau palme și stem în grajd cu patru fete, una Gina Mirt, alta Flori, una prea bătută să ăvb, nu apa. Fric.

-O știu pe Gina Miru, sor-sa lu Flori, hai la ele.

Fane e o agendă pe roți.

-Miru era omul lui Costică Olaru, după ce a mierlit el, fetele lui s-a dat rău de tot pe tras în venă, tot alde Fică le-a sucit, morții lor de căcați!

Casa lui Miru fusese odată o perlă, Miru fusese unul dintre pușinii băieți de cartier cu școală. La început își câștigase pâinea ca pictor de biserici, era un tip delicat, talent cât un oraș întreg.

-Unde-i Gina, fă?

-N-am mai văzut-o de vreo lună, bă. Ce treabă ai tu?

-Flori e?

-Io sunt Flori.

-Nu ești Flori, dă-te dracu de muistă.

Fane s-a uitat mai atent.

-Ăăă, da, fă, tu ești. Cum dracu nu ai mai văzut-o de o lună? Mai bagi heroină?

-Ești gabor, mă, ce-ai cu mine? Vrei să mă fuți, ce, te-a lovit sculătoarea și te-ai speriat? Bagă o labă, coaie, nu mă mai fute nimeni, înțelegi?

-Fă, proasto, sunt Fane, pretenu lu tac-tu, nu mă ții minte, ce-ai, eu nu mai fut decât femeia mea, fă, nu mă duc la curve, prăjita dracu!

-Faaane, aha.

-Șefule, pe-asta o luăm și o duc la Nuțu, el știe să le trezească bine. Face asta ca la filme de groază când o lovește bățu și nu mai are de dat în venă. O săptămână nu ne înțelegem cu ea.

*

Bibi a ajuns a doua zi.

-Câinii de poliție s-au oprit la marginea gardului de la hangar, fata ta a fost acolo, au dus-o mai departe cu vreo mașină, așa cred.

-Le-au dus pe toate?

Bibi se împiedica în gânduri. Tăcea.

-Unde crezi că e?

-Nu mă duce capul, Martin, nu știu, puiule. Eu cred că nu e bine.

-De ce?

-Celelalte fete, chiar și prietena ei, erau băgate într-un cazan mai mare, au încercat să le ardă, dar nu au avut timp, cred că erau pe fugă băieții care stăteau geană pe ele.

-Păi și nu e posibil ca Miruna să fi fugit?

-Nu, tăticule, nu, toate fetele erau drogate praf, nici n-au știut ce le-a lovit. Eu socotesc acum că fata ta trăiește, sau trăia când au luat-o de acolo.

-Nea Bibi, în dimineața aia eu am dus-o la liceu, mi-a promis că îmi spune ce facultate va alege când ne revedem, ea se ține de cuvânt.

Era prea mult. Palmele ca lopețile ale lui Bibi erau incredibil de pufoase. M-a cârpit o singură dată, pe spate. M-a îmbrățișat și mă mângâia pe păr.

-Stai drept! Suntem ditamai oamenii, amândoi mari cât două gorile, am bătut amândoi la un loc sute de fraieri și uite cum am ajuns, omule!

-Iartă-mă, nu mă pot abține, nea Bibi, mă omoară nesiguranța asta. Vreau să știu ce e cu ea.

-Hai, o să aflăm. Acu am ceva să-ți zic, doar ție. Nu am fost niciodată în Ungaria să vând cai, e doar o veste să scot ochii la proști. Am fost mereu în Austria, am cancer, nu o duc mai mult de șase luni.

-Pula mea!

-Da, vai pula noastră, Martin, viața e un căcat prin care nimeni nu vrea să înoate, toți bat apa și îl subțiază, trag de maț să îl lungească!

-Te-ai îmbolnăvit de filozofie, nea Bibi.

-Zici?

-E doar o observație.

Tăcea din nou, semn că se caută de cuvinte.

-O să facem o adunare, una cu toți băieții, vin și niște generali să ne fie garanți că treaba e bătută în cuie. Trebuie să fii acolo, ăsta e drumul.

Mă gândeam la ce îmi ceruse Eliza. Mă gândeam la copii.

-Dacă Miruna a murit, am murit și eu cu ea, nea Bibi, iar dacă trăiește, asta e calea să dau de ea.

-Așa mă gândesc și eu.

*

Mult fum, prea multe mașini scumpe și prea multe bășini, ăsta era filmul adunării. Erau toți băieții care conduceau relele din partea noastră de țară, ba chiar și unii din Moldova sau Ardeal. Dacă în calculez și pe Nikita, aveam și invitați străini. Pe mulți nu-i cunoșteam, mi-i prezenta Bibi.

Erau și băieți mai modești. Unul dintre ei a început.

-Costică Olaru era tata tuturor, el a inventat șmecheria. Toți ați învățat de la el.

Parcă eram la biserică. Toată adunătura pestriță a dat din cap încântată. Fețele lor de atunci mă duceau cu gândul la o sectă. Cheesus!

-Ne-a fost tuturor un tată. E greu să ai atâtea copii și să-i mulțumești pe toți. Fiecare ați avut un rost, nu ne-am călcat între noi până nu s-a ridicat Fică să ne strice legea. El l-a omorât pe Costică Olaru și a plătit tot neamul lui.

Un elefant de băiat, pe steroizi, a adus un frigider mic, de hotel, pe care l-a pus pe masa imensă.

-După ce am căzut peste ai lui a scăpat doar fie-sa. Știți asta deja.

-Da, morții lor, a început Fane să înjure.

-E, hai, avem mâna lungă, am găsit-o.

A deschis frigiderul și a smuls din el o căpățână vână de femeie pe care a rostogolit-o între noi.

-Gata cu neamul lui Fică. S-a pus batista pe țambal.

Tăcerea nu e totdeauna un răspuns, contrar zicalei, dar liniștea de la masa aia mă zgâria pe față, pe urechi, pe ochi. Îi uram. Fusese un gest gratuit, așa îl interpretam după felul meu de a înțelege

lucrurile, nu îmi dădeam seama pe moment de intențiile celorlalți, doar intuiam că lucrurile sunt prea serioase. Era multă patimă prisosită în mizeria asta, mult orgoliu.

-Așa merge la noi, Mirică, nu se poate altfel.

Unul dintre frații Cizmă părea mai implicat, l-a luat gura pe dinainte.

-Așa e, nu se poate altfel.

Cel numit Mirică s-a dus liniștit spre frații Cizmă și li s-a adresat cu voce de prezentator de spectacole, de parcă ne pregăteam de o piesă de teatru sau de vreun interpret așteptat de mult timp.

-Mi-a ajuns la ureche că voi ați adăpostit-o pe fie-sa, așa-i?

-Nu, nene, ce dracu, cum să facem noi asta, știi cât te respectăm pe matale.

Mirică l-a împușcat în frunte, liniștit de parcă ar fi prins un țânțar. S-a mutat cu atenția spre celălalt frate Cizmă.

-Ă, ce zici, mă? Era la voi în ascunzătoare, crezi că sunt prost?

-Nu era, bre, ce îndrugi acolo? Eu știu cine intră acolo și cine nu?

Era terminat. A scăpat o bășină de teroare, dar n-a râs nimeni.

Mirică l-a găurit tot în frunte, între felinare.

-Uite așa se împarte frățeste, morții tăi de sifon ordinar. Am pus pe masă dosarele lor de turnători.

Le puteți cerceta după voia inimii. Țștia o dădeau în primire și pe mă-sa, bulangii dracului.

Bibi a luat dosarele și a început să citească. Se prefăcea, știa mult prea bine despre ce era vorba.

-Hopaaa, ia uite ce personaje avem în poveștile astea!

Răsfoia liniștit în continuare.

Mirică a mai scot din geanta dosare.

-Asta e ce sifonau Guguștiuc și Fică.

Generalii dădeau din cap.

Mimi Batistă și Vagon citeau și nu le venea să creadă.

-Bă, de unde știa ăștia toate despre noi, ă? Mai avem sifoane p-acilea, altfel nu se poate.

Unul dintre generali și-a dres vocea.

-Mai avem și alte căi, de pildă vă interceptăm.

-Da, mânca-ți-aș pula matale, da noi nu vorbeam la telefon, știi ce zic?

-Există tehnică operativă, vorbeați în mașină, se rezolvă ușor.

-Urât, foarte urât.

-Ba, eu sunt de părere că e foarte bine, toate astea pot să ajungă la voi, totul e colaborarea.

De data asta tăcerea a fost un răspuns. Mirică ne-a surprins.

-Nea Costică Olaru ne-a fost naș și cap la greu. Ne trebuie un garant nou. Eu îl propun pe nea Bibi. Votăm?

S-au ridicat toate mâinile deodată. Nea Bibi s-a ridicat.

-Eu sunt istorie, cum e acușica și nea Olaru și războaiele. Nu mai merge așa, acu se rezolvă cu calculatorul, cu legile la subțioară. Eu voi avea grijă să avem un gaj bun, unul drept și puternic, cu viața înaintea, deștept, să luăm și mai mult de la alții, să trecem în alte țări și să primim respect. Suntem proști și ne cam ducem la vale altfel, vremurile s-au schimbat, trebuie să fim pregătiți. Martin e cel mai bun de naș, eu votez cu el.

S-a ridicat Doru Mititelu, care își sprijinea mâna de Fane Geolgău.

-Eu nu am văzut niciodată unu care să taie atâția oameni într-un minut și să aibă grijă de toți ai lui în același timp, să mai știe și hârtii și șmecherie. Eu mă duc cu domnu Martin până oriunde.

-Și eu, a urmat Fane, privindu-i pe rând, cu ochii lui care te dezbrăcau de ascunzișuri.

Mirică era așezat în scaunul pe care stătea totdeauna, în dreapta lui Costică Olaru. S-a ridicat.

-Scaunul ăsta e al lui nea Bibi. În capul mesei e locul domnului Martin. Votați!

S-au ridicat mâinile. Frunzaru, un băiat cu şuții de tramvai se gândea, era încordat, singurul care nu ridicase mâna. Fane s-a ridicat ca o pisicuță și a mers legănat spre el.

-Frunzarule, dosarul tău e pe masă, asta e.

L-a împușcat în ceafă. L-a făcut atent pe Sucă, băiatul lui de suflet.

-Mergeți la el acasă și mierliți-l pe frac-su, rapid. Faceți curățenie și la ăilalți.

Bibi a zâmbit și a făcut semn cu brațele deschise, ca un candidat la președinția vreunui stat din America Latină, care spune prin gesturi că el este copleșit, dar, dacă țara îl vrea...

-Mergem la masă acum, a fost prea mult pentru azi.

*

Eliza m-a încurajat, ca de obicei, dar tot a reușit să mă surprindă.

-Adu fata acasă și ai grijă de ceilalți, soarta nu se negociază.

-Crezi tu?

-Sunt convinsă.

-Eu nu tocmai.

-Sărută-mă ca acum cînșpe ani și ia-mă în brațe! Spune-ți că e bine acasă și iubește-mă bine.

Anii trecuți peste cuplurile de succes sunt un tratat de vasalitate respectat. Mă întrebam dacă e un tratat semnat sau resemnat, o glumă internă, foarte internă, a cuplurilor de maraton. Cică o repriză sănătoasă de sex este echivalentul unei călătorii de la București la Ploiești, în calorii. Noi nu am rămas plecați în seara aia, ne-am și întors din Ploiești.

Pielea ei, sânii ei, spatele ei, linia feselor, părul ei. Dacă asta e dependență, nu vreau la rehab.

*

Zilele care au urmat au venit mulți, pe rând, la mine, să-mi pupe mâna.

E, nu, nu a fost chiar așa, a fost și mai ciudat, au venit să mă pupe în cur. Aha, fără menajamente, cu maxim de pasiune.

-Ce pula mea, credeți că dacă veniți înaintea altuia înseamnă că primiți și străzile lui?

-Ăăă, scuze, domnu Martin, noi nu...

-Voi nu pe dracu!

Era cazul să fac o nouă adunare, l-am surprins și pe Bibi.

-Facem tabel, să fie clar și transparent pentru toți!

-Martin, tu ești șeful.

-Nea Bibi, nu vreau să se mai calce pe bătăături între ei.

-Păi, sunt hoți, e normal să se fure între ei, mie așa mi se pare, n-are rost să ne prefacem că suntem altceva, ca un popă care a scăpat o bășină în biserică.

Avea dreptate, mare dreptate.

Mă întrebam ce mi-ar fi spus Liviu Cimpoeiru. Cred că ar fi fost amuzat de noua situație. Mă mai gândeam dacă ar fi intrat alături de mine în chestia asta sau cât de aspru m-ar fi judecat.

Mă uitam la scrumiera plină din fața mea. Fumam prea mult, nici nu mă mai mișcam la fel de rapid ca altădată și mă ducea mintea să-mi dau seama că nu vârsta ar fi fost motivul, ci kilogramele pe care le căram după mine și toată nicotina de pe vasele se sânge.

Bibi îmi citea gândurile, de parcă m-ar fi ascultat la împărtășanie.

-Fumezi prea mult, Martin, e o prostie. Tu ești ambițios, poți duce o viață mai sănătoasă. Ai mare nevoie acum.

Soneria lui de la telefon reușea să mă bine-dispună, era un marș funebru care se înmuia pe final și termina într-un sunet găuit. Bibi spunea în glumă că e un mesaj pentru cei din jur, un fel de a zice că te-ar strânge de gât și după ce mori, să stoarcă orice urmă a trecerii nefericitului care greșise.

-Da. Aha, bine, aha. Vin acu. Dă-i să mănânce, aha. Da, da, și o cafea, ce vrea, dă-o dracu.

A zâmbit, ca un cartofor profesionist.

-S-a trezit curca aia care a fost în aceeași cameră cu Miruna.

Îmi plăcea cum alegea el cuvintele, nu a spus *fiica ta* sau *fata ta*, i-a zis direct pe nume, să pricep că lui îi pasă. A condus el până acolo. Fane era nerăbdător, se învârtea ca un titirez în curte.

-Nea Bibi, s-a trezit murătura, i-am băgat ceva sub nas, cafea îi dăm doar când începi matale să vorbești cu ea, poți să-i dai și o țigare, că-i arde buza.

-Ești perlă, nea Fane, te-am văzut cum făceai căței pe-aci prin curte, parcă nu te-am mai văzut demult așa agitat.

Mi-era tare drag Fane.

-Sunt, nașule, sunt, că poate dăm odată de fată.

-Hei, nea Fane, Bibi e nașul, ce-ai?

Bibi era cu mâna pe clanță, să dea buzna în casă. S-a oprit și a respirat.

-Martin, tu ești nașul, doar tu. Te ascultă toți și te respectă, mai mult și mai mulți decât pe mine. Ține-i de căpăstru și strânge din buci, ăsta e sfatul meu. Acum, Fane, cum o luăm pe curvă, cu binișorul sau o tăvălim?

-Cu zăhărel pe vârful pulii, nea Bibi, e terminată și n-are ea treabă cu bătaia, e învățată tuta dracu, la câți pumni în cap a încasat, mă mir că mai vorbește, asta a supt kilometri de carici și are bătăături în pizdă, știi ce zic.

-Vorbesc eu sau tu, Martin?

-Te cunoaște pe matale?

-Da, mă știe.

-Ia-o matale la discotecă, cred că e mai bine.

Flori era chiftele, un schelet ambulant, pe perfuzii și probabil calmante. Fusese legată de pat, se vedea la încheieturi.

-Fetiță, sunt eu, Bibi.

-Nea Bibi, a început să scheaune prăpădita. Nea Bibi, am scăpat și de asta, nea Bibi, ce veață căznită mi-a dat Domnu și mie, vai capu meu prost, nea Bibi!

-Soră-ta unde e? O putem ajuta și pe ea?

-Nu, o mai poate ajuta decât bunu Dumnezeu, doar EL, s-a dus de la boală și bătaie, cine știe, poate de la doza mare...

-Dar celelalte fete cu care erai acolo de unde te-ai tirat?

-Io am fugit cu aia mai drăcoasă, că de la ea s-a tras iureșu, da io am scăpat, am avut zile.

-Și ea?

-Pe ea au împușcat-o, dup-aia s-au dus după ea să o prindă, io m-am ascuns bine, m-am băgat în căcăstoare.

-Bine, dar fata asta cum a scăpat?

-Ăhă, a fost dă poveste, că așa a avut noroc soră-mea, proasta, mereu! Gina era de-aia să fie ea mereu șefa și când a adus-o pe fata asta de a scăpat și pe ailalta mai grasă, i s-a năzărit pe ea, adică pe aia grasă, da astalaltă i-a loat partea la aia și s-a băgat între ele, adică pentru aialaltă grasa și soră-mea, că era pe viteză, a mutat-o de pe salteaua de lângă aia grasa și a pus-o pe salteaua ei, adică a sor-mii, de. Aia de a fugit nimic și nimic, să sară la bătaie, știi ce zic, da sor-mea era smardoaică. E, asta de zic, prietena la grasă, a bătut-o pe sor-mea de i-a sărit doi dinți și i-a rupt mâna, o omora dacă nu sărea toate alelalte pe ea. Sor-mea a pus-o pe Degețoaica să îi rupă pizda aleia grasa și au dat cu asta karatista de pământ pân s-a pus în cur pe salteaua lu sor-mea. Atuncea a strigat aia grasă că ii baga alea degetele prea tare la fofoloancă si p-orma ne-a loat la bici si bătă băieții de ne păzea, dup-aia ne-a băgat în venă să tăcem. Aia grasa a mierlit repede, era o bucată de carne, ca o vacă tăiată, dup-aia a mierlit sor-mea, că ea mai loase doza și-nainte, că ăia cu seringile nu s-a gândit niciunu că mai-nainte Gina a mutat-o pe aia nouă la ea pe saltea și de-aia ei a crezut că îi dă lu aia în venă, așa a scăpat fraiera. Io m-am întins, că eram obosită, da ea tot pipăia și râșcăia, a zis că ăia au cai și io am zis că au, că mă trezisem când a rupt ea scândura și a sărit pe calu pe care-l ginise că era de șa. Atuncea a împușcat-o băieții și a strigat toți că uite, mamă, ce ai dat, i-ai zburat creierii, e praf, uite cum îi atârnă urechea, morții ei.

-Ai auzit tu asta sau ți-ai închipuit?

-Am auzit, să-mi moară ce-am mai scump, să nu mai găsesc venă să-mi dau!

-Câte ați scăpat?

-Am ieșit trei, că doar trei mai mergeam, io, Degețoaica și fata aia, de-i zicea grasa Mia, așa o striga, se știa de mai demult.

-Ce-au făcut cu fata care a fugit?

-A alergat după cal, a tras mai mulți, cred că l-a omorât și pă cal, că dup-aia a adus-o pe fata asta moartă și zicea că nu trebea s-o mierlească, că era de ținut pentru garanție, știi ce zic, da și ei era praf, trăsese pă nas, pula lor, era puși pe ars în pilaf între ei.

-Îi știi pe băieții care te păzeau? Și-o dădeau la ochiu maro?

-Nu, nea Bibi, nu știu pe nimenea din ei, da era unu care zicea că e fratele de rele a lu Sandokan, ăla care fute capre, nebunu, de, care s-a întors anu trecut de la pârnavelas. Atâta știu, pe ce-am mai sfânt, adevăr zic, nene.

-Cum arăta ăsta de era pretenar cu Sandokan?

-Mare, tot așa ca ăla, doar că avea păru lung și prins în coadă, dat cu multă vazelină, să îi stea. Io zic că îi plăcea cârnatu, că se freca de unu și îl ciupea de buci.

-Eu cred că știi mai multe. Ia mai stoarce-te un pic, hai că merge, mai iese ceva.

-Mata o cați pe fata aia, ă?

-Da, pe ea o caut.

-S-a dus, nea Bibi, mânca-ți-aș pulica matale, s-a dus, vai de inima ei.

-În ce mașină au urcat-o?

-Nu știu, ți-am zis că io m-am aruncat în căcăstoare, m-a căutat ăia, da au plecat repede, îi zorea cineva la telefon, că le îndesaseră pe toate să le bage la topit, da nici n-a apucat fraierii să le dea foc bine, n-a ars, că după ce a plecat ei, am dat io cu apă pe ele.

-Ai luat ceva de la ele, vreo chestie care să ne ajute?

-Io nu fur, șăfu!

-Bine, știu că nu furi, ai găsit acolo și le-ai luat?

-Ăăă, da, uite acilea tot ce-am găsit.

Țiganca era la patra cafea, o dădea pe gât ca pe apă plată, țigările le suda. I-am dat un pachet de la mine. Nu am recunoscut ceva din toate nimicurile de pe fetele acelea, dar Miruna nu avea bijuterii. Ba parcă avea...

-Stai așa, asta de unde e?

-A, sfoara asta e de la fata aia de-ți ziceam, pe care o caută șăfu Bibi, s-a rupt când se băteau.

Da, aia era o bucată din brățărica pe care i-o împletise Gruia la primele lui ore de lucru manual sau cum se mai numește acum, cred că educație plastică.

-Ești sigură că e moartă?

-N-am văzut-o, bosule, mi-a măsurat scheletica costumul, zic doar ce i-am auzit pe băieții ăia, bulangii.

Bibi l-a lăsat pe Fane la timonă, i-a făcut semn.

-Fă, gândește-te bine, tu știi că noi aflăm tot!

-Bre, nea Fane, nu mă cac pă mine, îți zic tot ce-am auzit, bre.

Fane i-a dat o mână de bani.

-Ia, de bile, fă.

-Te pup la coaie, bosule!

Bibi ne-a scos de acolo.

-Fane, vreau doi băieți aici, asta n-are voie să iasă nicăieri, nimeni nu pleacă din casă până nu dau de Sandokan ăla, nu vreau să sifoneze nimic.

-Gata, aici stau până îmi ajung oamenii mei.

-Hai, Martin, ajunge, tată.

Mă legănam nițel, dar m-am îndreptat de spate. Mă gândeam ce să-i spun Elizei acasă.

Bibi s-a scurs în mașină și l-am văzut obosit, pământiu.

-Îmi pare rău, foarte rău, omule, fratele meu. Nu am ce să-ți mai zic, nu mă duce mintea. Mergi cu mine după neamurile lui Sandokan?

-Hai la treabă.

Eram brusc înviorat.

-M-a terminat asta, m-a terminat și cancerul ăsta nenorocit. Perversă boală, gura mă-sii cui o fi inventat-o.

Sandokan își făcea veacul prin ghetou, la ieșirea dinspre Zăbrăuți. Bibi m-a pus să-l sun eu pe Gore, băiatul nostru care le dădea de lucru.

Gore a venit repede, nici nu am apucat să cobor din mașină, l-am văzut cum se înființa și el cu doi gealați.

-Să trăiți, nașule, a zâmbit Gore.

S-a aplecat să-mi pupe mâna.

-E prima oară că vă văd așa, nașule, m-ați scos din multe nefăcute, să vă dea Dumnezeu zile bune și multă sănătate, băieții miei o să vie cu noi, nu e nevoie să se uite nimeni la mașină, că o știu toți hoții, unu e nea Bibi și unu dumneavoastră!

-Ce harneală ai pe tine, Gore, dulci cuvinte, se vede că ai fost la școală.

-La seral, cum v-am promis acu șase ani, nașule Martin! M-au pus ăia să scriu compunerii ca să trec clasa și scriu frumos acu, că trebuie să copiez multe cifre și alte alea, tot așa.

Sandokan era mangă, se trăgea de buci și de sfârcuri cu doi băieți, au sărit imediat ce ne-au văzut. Băieții lui Gore l-au încins nițel pe unul dintre ei, de la o datorie mai veche.

-Plătim, nea Gore, plătim, așteptăm o plată și noi, dup-aia achităm tot.

-De unde aşteptaţi voi plată, mă răgăliilor?

-De la lucrarea lui Stătică, pretenu meu, ăsta d-aci!

-Ce lucrare, mă?

-Nu poa să zică, bos, că e d-aia grea...

Bibi s-a înfipt în faţa lui.

-Sandokane, ce mai zici tu, mă, băiatule?

A sărit namila ca un arc să-i pupe mâna.

-Bă, m-am deranjat până aici cu naşul nostru cel nou, care e în locul lui Costică Olaru, domnul Martin, mă!

-Haoleo, domnu Martin, cel mai mare avocat, el e naşu nostru. Să trăiască, e cel mai dulce de pe planetă şi sistemul solar!

-Mergeţi afară, vreau să vorbim cu State.

Au ieşit în două secunde, până să mă dezmeticesc eu, ăia doi rezemau coteaşa din curte ca doi căţei.

-State, zi ce-aţi făcut cu fata pe care aţi mierlit-o, ia spune tot.

-N-am mierlit nimic, domn Bibi, să moară mama...

-Probabil că a murit demult, oricum te aşteaptă, mi-a zis mie că-i e foarte dor de tine şi dacă te vād să te trimit la ea, că ţi-a făcut loc lângă ea. Partea mişto e că nu e nevoie să se deranjeze, pentru că dacă o ţii langa şi îl ţii pe nu în braţe, nu te mai pune nimeni cap la cap. Te dau direct la porci, să mori între ei, eu doar te cretez, ei fac restul, ca să simţi ce-nseamnă să fii porc...

L-am ridicat pe State şi l-am agăţat în cuier, direct de gaica de la nădragi, care s-a rupt şi a căzut peste plita fierbinte.

-Aaau, doaaareee.

Unul din băieţii lui Gore a intrat val-vârtej.

-Stai afară de pază să nu fugă vreunul, se ocupă naşul, vezi-ţi de ce ai de făcut, a ordonat Bibi.

I-am fost recunoscător lui Bibi, deja suflam greu şi nu mi-ar fi ieşit prea bine tonul de şef. L-am luat la picioare pe State, cât să-i pârai nişte coaste.

-Te ascult, ai un minut să spui tot. Am luat deşteptătorul de pe o etajeră şi i l-am pus în faţă. S-au dus zece secunde, bulangiule, bagă, morţii tăi, futu-ţi gura mă-tii de muist!

Bibi a scos cuţitul lui curbat şi mi l-a întins.

-Bosule, nașule, ne-a dat o arvună Pițigoi, băiatul din brigada lu Guguștiuc, să păzim niște pizde de-ale lui, la staulu de cai, unde a avut feru vechi, da nu mai era decât trei cai, i-ar fi dat pă restu, morții lui și pizda aia care venise cu una grasă era smardoaică rău, l-a mierlit pe Finuțu când am adus-o, noi n-aveam voie să dăm în ele, doar să le legăm și să le dăm la venă. Ăla, prostu, avea heroină de-aia nasoală, că a mierlit două din ele când le-a băgat pe venă, aia grasă era ruptă rău, îi belise gaura Degețoaica, gura mă-sii de distrusă, îi ieșea un maț din cur, nu știu ce-i făcuse, să mor că nu știu, așa, și mai mierlise una de slabă ce era!

-Și tu ce făceai, mă, trăgeai cu ochiul sau sugeai pe vreo unu p-acolo?

-Trăsesem pe nas niște cocaină, da era lungită cu paracetamol și-mi dăduse băiatu ălălalt, care nu mierlise, niște chestie ca prenadezu de mă urcase pe pereți, să-mi moară copilașii, gema gaura curului după pulă!

-Ce copilași, mă, hai că ai dat-o în alte alea, futu-ți morții mă-tii!

L-am pus cu fața în jos și i-am tăiat turul pantalonilor. Îi plimbam cuțitul pe buclele rase. Am început să-l înțep.

-Cine dracu s-o mai uita la curul tău după ce o să scriu eu ceva frumos aici, de pildă SIDA, ce zici, coite?

-Auuuu, nu, nu, nașule, te implor, nuuuu!

I-am băgat ciorapii de pe pat în gură, căluș și l-am fixat cu niște dresuri de-ale lor. I-am legat mâinile la spate și l-am tras spre plită.

-Mai bine începem treaba cu o zicală: cine are curul fierbinte trebuie să se scarpineee, ce frumoooo, mai că te invidiez ce-o să te adore iubiții tăi când or vedea ce găoază trasă prin inel îți rămâne după ce te opărim bine.

-Nuuu, mooor, nuuu, te implor, te implor, șefule, crede-mă nu mai mint!

-Hai, cântă ceva frumos. Îți mai dau juma de minut. Uite ceasul, e pe verificate.

-Fata aia de pe cal a murit, am nemerit-o în țeastă, ea era cea mai importantă, pe alelalte le-am ars, pe aia am luat-o s-o ducem la Guguștiuc, să nu zică că era problemă cu ea sau că n-am avut grijă, așa, da pe drum io am cam început să mă trezesc și m-am gândit să stăm nițel să zicem ceva la fel, ca să avem poeziile la fel și tovarășu meu a zis că ne-am dat dracu că am făcut un căcat, am dus-o la Lacu Morii, la spate, am umplut-o cu pietre și i-am dat drumu la fund. I-am tăiat un deget s-o recunoască cine o trebui, da am pierdut degetu, adică l-am scăpat și pe-ăla, că eram cam rebegiți și cam făcuți, știi ce zic, ă?

Bibi a dat din cap.

-Gata, ajunge, îl mierlesc eu, Martin, dă-l în morții mă-sii.

-E treaba mea, tată!

M-am tot întrebat de ce am spus asta, de ce mă gândeam la el așa. Mi se părea logic, nu doar atunci. Era logic, este logic, chiar și acum, când revăd totul într-un gând care poate fi un vis sau doar o amintire născocită.

Bibi m-a judecat o singură dată, nerostit, doar foarte dureros pentru mine. Singurul meu judecător acceptabil și firesc ar fi el. Procurorul ar fi Liviu.

L-am tăiat pe criminalul fiicei mele mai întâi în anus, o tăietură în cruce, cu șişul ca un bisturiu al lui Bibi. Nu, nu era ca un bisturiu, se lăţea brusc, prea abrupt și se îngroşa, ca atunci când zici că s-a terminat visul urât și te lovește adevărul, mai trist și mai atroce. Aha, mișto cuțit. Citisem o istorie cu un prinț, Lawrence al Arabiei, lovit de un briceag, tot așa. E, sunt mai mulți, deci e deja statistică.

Am început să-l jupoi, ca pe portocală. Urla. Mi-a plăcut. Octava greșită, dar notele erau perfect alese.

-Mi-ai nenorocit fata, avem de lucru!

Bucățile de piele erau lungi. Am trecut la șoriciul de pe burtă. I-am îndesat mai bine ciorapii amantului lui în gură.

-Nuuu, gura lumii slobodă, foaie verde talpa găștii...

I-am scos ciorapul din gură.

-Păi câtă pulă ai supt tu cu gurița asta, câte coaie ai lins cu limbuța asta...

L-am mângâiat. A tăcut. Spera.

Era un clește perfect, cleștele de cărbuni, de lângă plită. I-am prins limba cu el și i-am retezat-o. Am deschis ușița sobei și i-am aruncat-o pe jar. Bibi căscase ochii.

-Parcă așa era...

M-a înțeles, l-am înțeles și eu. Nu cred că altcineva mai conta, nici nu mă mai gândeam dacă mai înțelege cineva.

Asta a fost.

I-am tăiat ouțele și tot în jar au ajuns. Apoi am luat un cărbune și i l-am pus pe rană, așa se făcea.

I-am tăiat urechile, i-am tăiat degetele, pe toate, pentru că nu era în stare să îmi spună la care poate

renunța. Am aruncat spirt pe el. Și-a revenit. I-am tăiat laba piciorului drept. Apoi am trecut la stângul, să dea cu pace.

Mi-a venit o idee. L-am mințit.

-Gata, bă. Ajunge. Te las așa. E bine?

I-am dat cu oțet, Bibi l-a chemat pe Gore și l-a trimis după cocaină. I-am dat cocaină. A înviat gagiul.

-E, puișor, abia acum începem.

Au urmat palmele, apoi le-am oprit din sângerare tot cu jar din foc. Cocaină din nou. Ciocane în rotule. I-am tăiat pula și i-am îndesat-o în gură.

-Să nu-ți dai drumul, ia-o ușor, mortule.

Spirt, oțet, seringi.

I-am tăiat nasul. Brațele s-au dus după el. A murit când i-am smuls inima. A apucat să și-o vadă pe jar. I-a mâncat-o Sandokan, habar n-avea câtă dragoste ascunde, i s-a zis că e o inimă de porc.

*

Bibi se rezema cu capul de volan, apoi l-a mușcat.

-Doare rău, nea Bibi?

-Prefer durerea asta decât pe a ta. E mai bine.

Învârteam pachetul de țigări în palmă și când mi-am ridicat privirea de la el m-a surprins repeziciunea înserării. Ne uitam amândoi în gol și farurile parcă nu-și mai făceau treaba.

-Ce mama dracului e cu mașina asta? Am dat un pogon de bani pe ea și parcă aș merge cu căruța cu felinar, cu lămpaș.

-S-a stricat strada, nea Bibi, odată cu lumea, se duc împreună.

-Era asfalt, ce pizda mă-sii e aici?

Ieșeau aburi lăptoși de sub mașină. Am dat să ies, să văd ce porcărie se întâmplă, dar nu mai avea niciun rost, se vedeau rotocoalele uriașe cum ies din pământ, peste tot în jur, de parcă ne înghițeau. Pământul sufla greu, ne respira mizeriile gândurilor, așa îmi spunea cineva, o fi fost o poezie de adolescență, una pe care mi-o citise vreodată Miruna sau poate mi-o citea chiar atunci.

Pe lângă noi trecea un melc uriaș, îi tăiasse calea un minotaur și l-a împiedicat.

-Mă omoară stuful ăsta, se plângea nea Bibi. Nu mai vreau la Periprava, ajunge.

-Ce e cu noi?

-Ehe, am greșit, am luat o barcă fără vâsle, taică, dau eu din mâini, sunt mare acum. Hai, scăpăm, ne ducem, nu ne mai găsește nimeni.

-Unde ne ducem, Bibi, unde mai mergem?

-De ce îmi spui așa, tăicuță, te-a răpus foamea iar. Uite, e ușoară barca, merge bine, vezi cum dau din mâini, ți-am zis că sunt om mare, ă, de ce împingi la ea, nu, nu e mai ușoară așa, sunt ochiurile de Dunăre pe-aici, știi ce ne-a zis lipoveanul, unde te duci, unde?

Bibi plângea, i-am deschis geamul, norocul nostru că eram la intersecție, chiar dacă nu știam gardurile alea. Da! Uite-o, ea e, ea e, Miruna, of, mă ținea căcatul de centură, s-a blocat, țip, sparg geamul să mă audă, uite, uite, vine la noi, Doamne, e chiar ea, Îți mulțumesc, Doamne! Nuuu, s-a întors cu spatele, trebuie să ies, tai centura, futu-i, am dat să iau șişul lui Bibi, tai, uite, mamă ce sânge iese din centură, cum plânge, mă strânge de gât, tare-tare, transpir rece.

-Vreți fără cuburi de gheață, domnu?

Era chelnerul de ieri.

-Care ieri?

-Cum care? Nu pricep nimic din ce spui, cred că am surzit, ia un pix și scrie, au, era cuțit, nu eu am tăiat aici, nu eu, zău că nu...

-Gata! Era piftie de porc cu ureche pârlită, crocantă, cum vă place dumneavoastră, avem și ficățel la sare, tot de porc, inima ați terminat-o, ați tot gustat...

-Strigă la fata aia, e fata mea, strigă la ea, te rog eu frumos.

-Cât de frumos? Așa frumos, ca mine?

Mă săruta pe gât și l-am spart, s-au împrăștiat resturile de balon, piele dezumflată, bosumflată. Miruna se strâmba în retrovizoare, era mică, era acolo, scufundată în oglindă. Oglinda făcea valuri. Era târziu.

*

Ne trezeam. Un puradel căuta printr-un tomberon și lungea un ambalaj de ciocolată. Găsise o rotiță de plastic și o lega cu o sforică sau o sârmă, nu vedeam bine. Se înserase.

Nea Bibi a dat vina pe diabet, eu am dat vina pe drogurile care ardeau în soba lui Sandokan în timp ce noi îl tranșam pe Stătică.

Eliza a căzut prima, le-am povestit pe scurt ce aflasem. Două săptămâni de jale.

-Eliza, avem copii de crescut, hai să ne revenim, arătăm toți de parcă am fi ieșit din cârciumă, este greșit, îi împovăram prea tare pe băieți.

-Caută-i corpul, poate e mai simplu așa.

Am căutat cu scafandri prin mîlul Lacului Morii, pe unde zicea State că ar fi aruncat-o.

-Aici sunt pești ai dracu, domne, zicea un pescar, sunt somni care atacă omu în apă să-l înhațe. Orice cauți e demult în burta lor.

Mirunei nu-i plăcuse apa decât o singură dată, când a văzut turcoazul oceanului de pe plaja de coral din ultimul concediu.

Învățase să înoate la o piscină din București, unde mergeam împreună, săptămânal sau mai des. Mă ruga să verific fundul apei și pereții de spărturi prin care pot intra rechinii.

Nu, nu mai aveam tragere să zâmbesc în fața lacului nesătul, chiar dacă îmi aminteam mânuțele ei cum mă cuprindeau.

Mi-a trimis șase scafandri omul lui Bibi din Constanța, care a venit și cu o combinație din port, pe care era cazul s-o mediez. Așa am dat startul la heroină din Iran și uneori din Afganistan, prin Odessa. La Timișoara era poartă de cocaină, care era plimbată cu transportul cerealelor.

Îi cumpărasem trei utilaje lui frate-meu Firicel în urmă cu vreo doi ani, să sporească productivitatea muncii câmpului, la el mă gândeam când îi vedeam pe falșii fermieri care treceau drept producători în actele firmelor din filieră.

Mă tot gândeam la generalii pe care-i țineam pe statele de plată, le-aș fi făcut o propunere de transport.

-Nea Bibi, de ce nu se aduce marfă cu avioanele militare? Scăpăm de multă bătaie de cap și avem alt spor, ei au mereu batista pregătită să facă umbră, noi avem marfa.

-Mi-a fost greu să am încredere în ei, dar dintotdeauna m-am gândit că la ei e mult mai puțin deranj ca la alții, în primul rând că sunt oameni de cuvânt și mai ales că nu se prea mișcă ușor din funcție, pe când un consilier sau vreun politician, azi e pe cal, mâine îi mătură balega.

-Cât are salariu un tip cu putere printre militari?

-Oho, mic de tot, n-au o mie de dolari, unii puțin peste, doar polițiștii mai de sus au acum salarii un pic mai mari.

-Hai să facem treabă cu ei, le putem face niște ture de control, cu marfă mai puțin deranjantă, apoi schimbăm pe finețuri, după ce îi încălzim.

Mi-a adus generali și colonei, pe rând, să nu se sperie unul de altul.

Am calculat și ne-am târguit câteva luni de zile, într-un final am hotărât să începem cu țigări fără timbru, pe care le dădeam pe traseul nostru, de la camion la pachetul din piață. Vama se făcea pe verificare de sigilii, pe care nu avea nimeni voie să le atace, ambalajele erau din cartoane, cutii reîmpachetate.

După două transporturi, unul dintre militari m-a dus la o unitate de logistică să înțeleg mai bine procedurile și atunci m-am luminat, am trecut pe cutii de lemn, vopsite în kaki, să nu avem chiar niciun stres. După țigări am trecut la delicatese, cocaină, ecstasy, heroină, alte bomboane. Era multă marfă, prea multă, am început să dăm mai departe la unguri și la sârbi.

În Belgrad erau prieteni de-ai noștri și ne-au propus prafuri noi, pe care să le facem pastile pentru discotecă și amatori de zai-zai. M-au invitat să văd la fața locului. Capii mai bătrâni dintre băieții mei mă sfătuiau să-mi văd de treabă, că nașul nu pleacă din zona lui, așa se făcea.

-Considerați periculos un drum de doi lei la Belgrad?

-Nu, nașule, nu, e doar înjoseală, să vină ei încoace.

M-am dus la Belgrad. Altă țară, alte obiceiuri, multe arme, oameni diferiți și destul de dezbinați. Zvetlan era un băiat cam de vârsta mea, plin de cicatrici, veșnic panicat de atentate, m-a dus cu multă fereală la fabrică, dosită frumos într-o fabrică de medicamente.

Biroul șefului era la subsol, într-un buncăr.

Am fost ascultător. M-am dezbrăcat în chiloți, mi-am luat halatul și hai la baia de aburi, acolo era vizita pregătită. Oamenii mei erau ca niște arcuri. S-au încordat și mai tare când am trecut de baia de aburi și am fost invitați în spatele unei uși grele.

Tipul care ne aștepta era cu spatele, citea ceva, părea foarte prins de șirul hârtiilor lui. S-a întors spre mine, rostind un hello hodorogit.

Am deschis brațele și m-am repezit la el, spre surprinderea tuturor.

-Mișă!

-Martin, fratele meu, ce mai faci, domnule tovarăș?

-M-ai făcut, bătrâne, m-ai făcut! Bun test, foarte bun!

După privirea lui deschisă mi-am dat seama că nu premeditase nimic. Era la fel de surprins ca și mine, mă studia cu atenție.

-Băi, ce tâmpit am fost! Nici nu mi-a trecut prin minte să aflu numele celui cu care mă văd. Știam doar că vine unul Iliescu, nașul miticilor.

Gorilele noastre erau în plină stupefacție.

-Băieți, ne cunoaștem de prea mult timp, putem rămâne singuri, nu-i așa, Martin?

Le-am făcut semn alor mei să se bucure de baie. Băieții lui Kiriakov s-au retras în același timp.

-Mișa, nu te întreb ce s-a întâmplat atunci, bine că a trecut.

-A, e foarte simplu, am șters-o englezește la un amic din Vârșeț, am început producția în laboratorul unei fabrici de medicamente pe care au cumpărat-o niște nemți și uite unde am ajuns, viața e mereu surprinzătoare. Cineva ne-a tocat bine atunci, deranjasem securității nepotriviți, dar e istorie, ce rost are să mai scurmăm rahatul acum?

-N-a fost ușor...

-Ehe, nu ne plângem, dacă ar fi fost ușor, s-ar fi găsit niște proști în locul nostru, nu persoane inteligente și cultivate ca noi! Apropos, am vorbit odată despre tine cu un tip, un cazac, te ținea minte din armată.

-Beniamin?

-Da, un băiat foarte interesant în peisaj.

-S-au stricat multe găști după '89, dar au crescut și mai multe brigăzi noi.

-Ha! E foarte obositor, nu-i așa? Prea multă organizare, prea mult efort. De-asta prefer eu pisicile în detrimentul câinilor. Nu suport să mă organizeze un animal care nici nu se recunoaște în oglindă, dar suficient de insistent să îl scot la plimbare de două ori pe zi, să mă trezească dimineața și la sfârșitul zilei să-i fiu recunoscător că nu mi-a ros chiar toți pantofii.

-Bine, n-are rost să ne mai plângem acum, e o alegere pe care o faci ireversibil, Mișa.

-Da, tinere coleg, ai dreptate. Uite despre ce e vorba în propunerea mea, tu reușești cumva să transportezi multă marfă fără pierdere, cred că e o chestie legată de agenția voastră de informații externe sau ceva de genul ăsta, de aceea am ideea să turnăm pastilele la destinație.

-De ce atâta bătaie de cap?

-Din mai multe motive. Unul ar fi că pastilele se detectează imediat la scanare, chiar dacă le exporti ca medicamente sau suplimente alimentare, cum fac eu acum, iar al doilea motiv ar fi că putem controla mai bine logistica și integritatea transportului, eu trimit un calup compact, fără miros, care poate fi relativ ușor de mascat, iar la destinație avem fabrica de tras în comprimate, pe care fiecare le are personalizate, să nu ne călcăm pe teritorii. Nu mai vreau clienți pârâcioși. Și încă ceva, eu nu vreau să-mi bat capul cu distribuția, sunt un biet producător, ha ha.

-Bine, Mișa, nu ești singurul care face pastile de discotecă, nu e monopol...

-Sunt singurul care le face bine, se recunosc repede, efectul este controlat și urmările de a doua zi sau de peste ani, mă refer la abuz, sunt minime. Ecstasy te prăjește în cel mult doi ani, pastilele mele nu.

-Ești tare! Te-ai făcut ecologist.

-Am respectat natura dintotdeauna, este locul în care trăim. Altul este sensul, oamenii caută din ce în ce mai des produse sănătoase, au început și pe la noi să răsară spa-uri, săli de sport ca la capitaliști, dar în același timp producția de alcool crește la cer, iar drogurile nu sunt percepute neapărat ca un mare rău, ci mai degrabă ca un energizant sau un panaceu, depinde de drog.

-Vorbești ca un veritabil marketing manager.

-Vorbesc pe cifre, Martin. Am făcut studii de piață, un pic mascate, pe alte produse, pe consumul de alcool, sucuri, dulciuri și obiceiurile de alimentație. Încerc să mă mișc predictiv.

M-a pus pe gânduri Kiriakov.

-Domne, ești dat dracu, zău, îmi crește respectul pentru tine continuu, deși credeam că nu e loc de mai mult.

-E păcat să nu ne folosim creierul, este cea mai puternică armă a noastră. Dacă pornești o luptă cu un pistol, altul va veni cu o mitralieră, tu aduci un tun, el un tanc și tot așa mai departe... Clasa asta în care ne scaldăm acum trăiește din instincte, cred că ne cunoaștem deja de prea mult timp ca să nu recunoaștem asta.

-Mă gândesc destul de des la asta, mă schimbă și pe mine mediul nostru, destul de brutal și vulgar. E contagios.

-Cât de bine îți cunoști oamenii?

-Destul de bine, îmi păstrez multe rezerve în ceea ce îi privește.

-Buuun, cât de bine îți cunoști dușmanii?

-Nu pot spune că sunt mulțumit de aspectul ăsta, apar mereu găști noi și produsele se diversifică.

-Cât de bine îți cunoști prietenii?

-Destul de bine.

-Te bazezi pe ei?

-Da, cu siguranță, la fel cum și ei se bazează pe mine.

-Nu îmi place să vorbesc în parabole, e domeniul altora, dar pot să îți spun o poveste pe care am învățat-o de la un evreu.

-Tu oricum înveți mereu...

-Omul spunea că orice afacere sau combinație, zi-i cum vrei, are clienți și furnizori pe de o parte și angajați, pe de altă parte.

-Interior și exterior, ca un sistem.

-Exact, un sistem foarte viu. Ei bine, tipul ăsta, evreul, susținea că regula lui se plică în egală măsură exteriorului, dar și interiorului, adică angajații. Hai să presupunem că ai o sută de angajați și o sută de clienți sau furnizori.

-De dragul statisticii.

-Da, în scop didactic facem presupunerea asta. Regula lui spune că dintr-un total de o sută, optzeci te-ar fura imediat, ăsta este scopul lor, alți zece te-ar fura doar dacă ar prinde o mare oportunitate sau i-ar împinge vreo nevoie cruntă, iar ceilalți zece îți sunt prieteni devotați.

-Ok, care este șmecheria?

-În mod neașteptat, el mă sfătuia să fiu foarte atent cu cei zece prieteni, pentru că dacă unul pică, te trage totdeauna după el.

M-a blocat puțin.

-Bun sfat. Tu chiar ești prietenul meu...

-Aha, fix de-aia e bine să fim mereu transparent, să nu ne nenorocim unul pe celălalt. Orice aflu despre ai mei te rog să-mi transmiți, voi face același lucru pentru tine.

I-am strâns mâna. Mi-era dor de Kiriakov, dar zău că preferam să-l fi întâlnit în vechea noastră formulă.

*

Am lucrat excelent cu Mișa. Am mișcat împreună și combustibil, materiale de construcții, niște textile, parfumuri, alcool. Am umplut piața românească de bombonelele lui, iar după vreun an aprovizionam Bulgaria prin Boiko, un băiat așezat, extrem de corect și foarte autoritar.

Boiko și Mișa mi-au lăsat mie Albania, lucram cu niște băieți din Tirana și Durres, pe litoralul lor. Aveau referințe bune, de la amândoi partenerii mei, m-am dus totuși la ei cu inima strânsă. A fost prima oară când Mihnea a insistat să meargă undeva cu mine, se pregătea deja de bacalaureat, dar am fost de acord, mai ales că era mai analitic și mai atent la detalii decât aș putea fi eu.

Albania era o țară foarte agricolă, cu plantații de rodii, kaki, smochine, tablou cu un exotism trist. Cultura lor cea mai importantă însă nu era de fructe, ci de cazemate. Da, un fost lider de-al lor decretase o politică de înarmare a Albaniei cu ani în urmă și țara gema de arme și cazemate de

beton care se înșirau peste tot. Îi povesteam lui Mihnea pe drum despre arme, categorii, soluții constructive, muniții.

-Tati, îmi place foarte mult meseria asta!

Am tăcut. L-am rugat să oprească să fumăm o țigare. Singur cu Mihnea.

-Tati, dragul meu, asta nu e o meserie. La o meserie renunți, o schimbi, azi ești inginer, în patru ani poți fii contabil. Eu practic sau exersează acum altceva, nu o meserie, ci un fel de legământ. Sunt un interlop, tati, mai mult, sunt șeful lor, nașul.

-Ca în film?

-Mai nasol, viața bate filmul.

Mihnea devenise prea gânditor.

-Nu știu ce să-ți mai spun, crezi că am fost prea sincer?

-Ai spus adevărul. Hai, termină țigara și putem merge.

A tăcut tot drumul până la hotel. Când intram în parcare, mi-a strâns mâna, cum făcea când era mic și avea de gând să-mi spună ceva important pentru el.

-Te iubesc, tati!

M-a topit.

*

Mi se pare că viața celorlalți este o oglindă, oglinda mea. De-asta mă macină, ca o boală incurabilă, ca a lui Bibi poate, întrebările și incertitudinile. Unul dintre dubii este nu cât de mult greșesc, ci dacă simplul fapt că greșesc nu cumva este suficient. Uram drumul la biserică nu pentru că nu-mi plăceau slujbele, nici nu contau, ci pentru că mi se făcea rău înăuntru. Habar n-am dacă se întâmpla pentru că nu era aerisită, dacă se datora lumânărilor sau tămâiei. Mama mi-a povestit că la botez am leșinat și m-au trezit cu țuică la nas și la încheieturi. Am citit că unii povesteau cum își aminteau, prin psihanaliză regresivă, momentele botezului, cum ieșea lumină din icoane, cum se ușurau și în același timp se umpleau de bine. Cred că mâncau căcat. Asta e părerea mea, nu mi-o poate lua nimeni.

Mihnea este oglinda mea.

Am intrat într-o biserică grecească, lângă Durres, unde amvonul m-a trântit în genunchi.

-L-am împovărat atât de tare? Îi pun la plată, chiar și pe ei?

Pașii târșâiți ai unui diacon sau ce-o fi fost îmi aminteau de mamaia dinspre tata. A murit când aveam vârsta școlii generale.

-Tu ce crezi, mi-a răspuns ea interogativ dintr-o candelă.

-Nu știi ce mai cred.

-Se termină când te vei ierta, a icnit ea, cu oasele strâmbe de la coasă, plug și cărat plozi.

Tata ar fi avut șase frați mai mari, au murit toți prin copilărie, boli grele de oameni săraci.

-Tac-tu i-a cărat în spate pe toți, copile, uite ce s-a ales de el.

-Crezi că ai fost o mamă rea?

-Nu mă pot judeca eu, nu mai pot, am obosit...

*

Mihnea dormea, dragul de el, în camera noastră. Aveam două paturi imense cu o fereastră genială, cu vedere la mare. Am fumat câteva țigări pe balcon, le-am mâncat. Am stins-o pe ultima și i-am mulțumit frumos. Am îmbrățișat podeaua și m-am apucat să fac flotări. Am obosit după primele trei serii. Am mai făcut patru serii. Apoi am trecut pe genuflexiuni. O, da! Am reușit să fac unele și într-un picior.

Seara a fost cină de pește. Nu, nu pește ca ai mei, era pește din mare, doradă, fagria, calamar. Mihnea era extaziat. Am băut împreună o sticlă de vin alb. Doar atât. Când ne-am întors în cameră, m-a luat în brațe. Băiatul meu m-a luat în brațe!

-Tati, tu te-ai lăsat de fumat, așa-i?

-Așa e, tati, dragul meu!

Scumpul de el, a dormit cum mi-l aminteam, un somn contagios, de om fără păcate. Da, el m-a iertat, Doamne ajută!

Eliza m-a sunat la micul dejun și mi-a spus că e gata.

-Gata să ce, mami?

-Ne mutăm, Martin, la casa nouă!

Cumpărasem de vreo doi ani o casă în Primăverii, dar nu se simțeau în stare să plece de lângă Miruna. Îi rugasem să îi facem un soi de parastas, ceva prin care să recunoaștem că viața merge înainte până se oprește. Au refuzat cu toții. Chiar și Smaranda și Ruxandra mi-au spus că sunt țicnit.

-Extraordinară veste, Eliza, îți mulțumesc!

-Eu îți mulțumesc, dragul meu, e bine.

M-am simțit un om bun, după mult timp. Era bine.

*

-Avem orice fel de armă se poate cere, orice!

Albanezului îi sclipeau ochii. Nu mă simțeam în siguranță știind că tipul se plimba cu țigara în gură printre grenade și încărcături de obuzier.

-Bun, tot nu înțeleg care este nevoia ta, de ce vrei să lucrezi cu mine.

-Nu le pot scoate de aici, mai departe de Bulgaria nu le mișc.

-Nici în Italia?

-Prea puțin, eu nu vând la bucată.

Kiriakov îmi spusese că el ar putea plasa vreo două mii de carabine de asalt și cinci sute de pistoale, cu tot cu muniție. Asta mă încuraja să dublez comanda.

-Ce zici, generale?

-Nu sunt general, i-am răspuns. Ce mai ai de plasat?

-Fete și prafuri.

-Îhî, bine, lasă-mi o zi de gândire. Tu cam câte arme vrei să-ți iau?

-Păi, pe toate, dar o comandă de început de cinci sute de AKM-uri ar fi foarte frumos.

-Muniția lor e chinezească?

-Da, cea mai multă, mai am și rusească, dar prost ambalată și împrăștiată, o aranjez frumos dacă o iei, nu te încurc.

Îmi doream să-i cer părerea lui Mihnea sau lui Bibi, nu neapărat pe tema comerțului într-un domeniu nou, cât asupra tipului din fața mea, Roni, pe care nu-l miroseam bine, greu de explicat de ce îmi transmitea atâta îndoială.

Mi-a spus un preț.

M-am hotărât.

-Am să-ți iau, pentru început, două mii de AKM-uri și o mie de pistoale, cu muniție pentru zece încărcătoare de fiecare. Vreau muniția rusească, ambalată frumos, în lădițe de lemn, vopsite kaki. Banii la ridicare, dacă ai nevoie de avans, rezolv în câteva ore.

L-am umplut de respect. Vorbisem de avans doar să văd cât e de disperat.

-Nu, nu-i nevoie de niciun avans.

-Bine, Roni, e ok să le luăm în două săptămâni?

-În trei zile mut muniția în lădițe solide, armele sunt bine ambalate.

Am mai stat o zi la soare, am jucat tenis cu piciorul cu Mihnea și ne-am bucurat de apa din afara sezonului.

-Ce noroc pe noi, tati, să avem soarele de azi!

Era bucurios, cum doar el reușește.

*

În țară, Bibi se usca pe picioare, se reducea ca în desene animate. Am ars gazul cu el vreo două săptămâni.

-Martin, eu nu m-am drogat niciodată, am fugit de asta.

-Mă judeci pentru comerțul nostru?

-Nu, nu de-asta am deschis discuția, am mai stat de vorbă și chiar eu te-am sfătuit să o faci, oricum se întâmpla până la urmă. Vreau să păstrăm un secret între noi doi.

-Da, nea Bibi, cu cea mai mare plăcere.

-Mă doare, mă doare prea tare. Mă nenorocște cancerul ăsta, e peste tot în mine.

-Se vede, n-are rost să te aburesc.

-Nu vreau morfină. I-am văzut pe ăia care își dau heroină... S-au nenorocit mulți oameni după urma noastră, vreau să îi înțeleg.

-O poți fuma, vrei să-ți pregătesc eu o pipă?

-Nu, tăticle, nu mai am timp de prostii. Mi-o dau în venă.

-Ții minte ce ți-am spus despre heroină?

-Că o să-mi cadă dinții și rămân fără vene? Ți se pare că mai e timp de alte nenorociri sau că îmi pasă?

-Nu, nu asta, cică la primul dat în venă e cel mai tare, ai toate senzațiile frumoase și plăcute duse la extrem. Nasol e că la doua încercare, ca să simți la fel trebuie să dublezi doza, iar după câteva săptămâni sau luni te transformi într-un zombalău care vrea heroină doar să scape de dureri.

-E perfect, eu asta vreau, să scap de durere și să pricep ceva din prostiile mele.

I-am pregătit doza, i-am dat-o eu. L-am întins pe canapea, cu fața spre fereastra deschisă, cu ochii spre grădină. Nu mi-a venit să i-o dau pe toată, mai rămăsese vreun sfert din seringă. Nu m-am gândit prea mult. Nea Bibi era lângă mine, mi-a fost mai mult decât un tată, parcă nu-l puteam lăsa singurel pe unde-o umbla, măcar cât o mai face umbră pământului. Mi-am dat și eu restul și m-am întins lângă el.

Se deschisese ușa camerei și s-a făcut curent, perdeaua aurie se umflase ca în filmele de vreme bună, dac-o fi așa ceva. Îmi doream să miroase a levănțică, dar erau bune și citricele, hm, sau poate regina nopții. Mihnea intrase plin de noroi și m-a măsurat interogator cu privirea.

-Ce faci, tati, te-ai luat de fumat iar?

Pachetul de țigări era desfăcut pe masă, cu țigările mele favorite, Gudang Garam, aduse de un prieten din Indonezia.

-De poftă, scuze, doar le-am mirosit...

-Tati, nu am vrut să te întrerup, te-am cărat în spate până aici, nu ți-era bine, delirai ceva, râdeai prosteste. Ce ai pățit?

Mi-am coborât privirea pe corpul meu. Eram zgâriat și plin de noroi.

-Unde ai fost, Mihnea?

-Am căutat-o pe Miruna, unde să fiu, nu-ți amintești?

-Unde ai căutat-o?

-Hai, măi tati, ce-i cu tine, știi bine unde, în cimitirul tău.

-Iartă-mă, cred că nu înțeleg, am început să uit...

-Da, bravo, e firesc, îți tragi în venă de trei ani, uită-te la tine, tati!

Avea dreptate, eram numai înțepături, nu-mi mai deslușeam nicio venă pe antebrațele scheletice.

-Băga-mi-aș, m-am prăjit, câtă viață mi-am futut!

-Ehe, să vezi ce de treabă ai făcut cu alții!

-Avem un cimitir? Adică, e o afacere?

-Nu, tati, tu nu-i îngropi, doar îi omori, drogurile, armele, prostituția... Ai umplut mai multe cimitire până acum.

Gropile se revoltau și își scuipau scheleții, care urcau descărnați spre mine. Am scos sabia scurtă a lui Bibi și m-am ridicat la bătaie. Trupele zdrențăroase se apropiau. Mirosea a motorină. Bună idee, poate îi ard.

Am mișcat sabia din încheietură, să mă încălzesc. Pe măsură ce morții mei se apropiau de mine am început să mă înmoi.

Prima era Miruna, umflată de la apă, vânătă și bulbucată, trăgea cu nepăsare dintr-o bucată de carne, pe care i-o cerea tata înapoi. Am vrut s-o îmbrățișez, dar m-a mușcat de umăr. Am ridicat sabia să-l tai pe cel din spatele ei. Nea Bibi m-a luat în brațe, dragăstos și mulțumit. A scos și el sabia lungă și mi s-a așezat alături.

-Gata de mardeală, tăticule!

-Morții huruiau, tușeau și se avântau să treacă un limbă de teren spre noi.

Miruna mi-a zâmbit, s-a așezat cu picioarele bine înfipite pe terenul acela și mi-a dat de înțeles că e un soi de arbitru sau un garant. Își revenise, dădea din cap înțelegătoare, mă recunoscuse în sfârșit.

-Doamne, ce frumoasă ești!

-Și tu poți fi, tati, te văd. Te înțeleg. Te aștept.

*

Am început să-mi revin, transpirasem. Bibi era încă departe, cine știe cu cine se plimba și pe unde.

M-am dus la fereastră, să trag aer proaspăt. Am deschis larg ambele ferestre.

Se mișca și nea Bibi. Am stat liniștit lângă el, preț de vreo oră, gândindu-mă la visul sau viziunea pe care o avusesem.

Când am fost amândoi reveniți pe același pământ, am mers la masă.

-Peștele e genial, nea Bibi, ți-l recomand cu drag.

-Bine, bine, pește. Numai dacă vrei să comanzi tu, te rog, mă întristez de fiecare dată când comand pește, îmi amintesc bancul cu blondele cărora nu le plăcea peștele pentru că le bătea.

Nu m-a răbdut preocuparea care mă înghiontea și i-am povestit prin ce trecusem. Mă asculta atent, devenise gânditor.

-Și eu am scos sabia, tot cu ai mei de mână. M-a certat și mămăica, era la câmp și râdea de mine că nu pot decât să scurm pământul cu lama.

-Ce crezi că înseamnă asta?

-Ehe, știi prea bine. Am crescut într-un fel, ne-am întins într-o lume grea și lacomă, care ne-a înghițit.

-Ne-a cam luat valul...

-Da, dar am stat pe val, Martin, nu ne-am dat jos.

-Deocamdată.

Bibi tăcea, își privea degetele, ca un copil de școală primară prins că nu-și făcuse temele, năpădit de rușine.

-Când cazi de sus doare mai tare. Cu cât ești mai sus, cu atât mai nasol.

-Nea Bibi, îmi ești mai mult ca un tată sau prieten. Nu dau înapoi, nu mă trag pe coadă, e cazul să schimbăm ceva, pentru noi și toți ceilalți. Mă tot gândesc ce poate însemna limba aia de pământ care îi schimba pe amărății ăia.

-Am fost anul ăsta la discuții cu psihologul ăla pe care mi l-ai dat. Ăla te-ar fi întrebat ce înseamnă pentru tine terenul ăla? Poate fi o biserică sau altceva, tu știi.

-Hai las-o, nu, nu asta, imposibil, se construiesc prea multe biserici, copiii ăștia de acum nu au unde să se joace în liniște, nu s-a mai făcut nicio școală nouă, de spitale nu mai vorbesc.

-Sunt multe de schimbat, multe. Uită-te la deputații ăștia și generalii pe care-i plătim, hai să-i plătim noi să-și facă treaba mai bine, fără să nenorocească lumea cu combinații pe care nu le înțeleg, să tragem de ei să facă dracu școli și spitale, să facă străzi, parcuri, să împingă la treabă fabricile noastre, să nu mai dea pe doi bani la fier vechi toată industria.

-Aha, avem destule pârgii.

-Avem, tată, îi avem înregistrați când iau cașcavalul de la noi, când ne fut curvele de lux sau când și-o iau în cur de la vreun hândrălau de-al nostru, dă-i dracu!

Am început să râd. S-a pus și el pe hohote. Ne-am adus aminte de un senator care a venit la bordel și tot strâmba din nas, până la urmă l-a făcut fericit un șofer de-al lui Fane.

-Da, tare, a fost mondială faza, a ieșit ăla fericit după ce-l scărpina Milică în cur, de zici că născuse nevastă-sa sau înviase mă-sa.

-Să fie sănătos, morții lui, dar noi avem tot. Mă apropii de judecată și parcă aș scoate și eu un as din ciorap, să nu se pișe chiar toate răgăliile pe groapa mea.

*

L-am întrebat pe Gruia dacă vine cu mine la prima recepție de armament.

-Mergem la cumpărături, tati!

M-a surprins preocuparea lui Marcel, care s-a oferit să ne însoțească.

-Păi orele de pian de mâine?

-Le amân, am și meditații la informatică poimâine, le reprognez.

Ne-am dus cu avionul, mă oboseau drumurile lungi.

Ne-a așteptat Roni, cu o limuzină. Muniția era ambalată ca la farmacie, armele în cea mai bună stare. Plata o făceam printr-un sârb de-al lui Mișa, așa ne înțelegeam.

Gruia era fascinat de arme. Roni ne-a dus într-un poligon, am tras cu tot ce se putea, ne-am plimbat cu un tanc, pe care l-au condus băieții, cu rândul. Am mai stat încă două zile doar să le prezinte un meseriaș modul de întreținere al armamentului. Au tras de fâlcelele tunurilor, au învățat să ia linia tragerii corect. Se simțeau ca într-o cofetărie.

Am plasat armele direct în Irak, cu avionul, o datorie restantă a unui băiat din Siria, pe care-l scosesem la timp din închisoare.

Vânzător a fost un evreu, prieten cu Kiriakov. Clientul era armata populară irakiană, dar plăteau americanii.

Am dublat prima comandă, să-l aprovizionez și pe Mișa.

A urmat a treia comandă, din nou dublată.

Bani, mulți bani, cam prea mulți.

*

-Eliza, noi nu ne ascundem în niciun fel. Am trecut printr-un moment de rătăcire și... mă apasă, aș vrea să mergem undeva și să stăm de vorbă, nu la biroul tău.

A tresărit. S-a îngălbenit. Pe drumul spre restaurant îi tremurau mâinile. Am mângâiat-o și m-a înfiorat încordare ei, i se simțeau fibrele întărite, ca de fieră. Am luat-o de mână și s-a înmuiat. Era ceva trafic, îmi propusesem să o duc la restaurantul favorit al Mirunei, cu fructe de mare și cheesecake. Începuse să se cutremure. Am tras-o lângă mine, am ținut-o strâns până am ajuns.

-Comandă tu, merg până la baie.

-Vrei să merg cu tine, puf?

-Nu, nu are rost, vin în două minute.

După zece minute s-a așezat în fața mea. Plânsese mult și intens, o cunoșteam, abia atunci mi-a picat fisa.

-Oau, te implor să mă ierți, abia acum mi-am dat seama că te-am făcut să crezi că e vorba de o femeie! Vai mie, ce dobitoc sunt, iartă-mă pentru mizeria asta, nu m-am orientat, e cu totul altceva. Nu avea cum să fie altă femeie. Nu aș putea s-o fac, sub nicio formă.

I-am povestit deschis toată experiența mea alături de Bibi. Eliza s-a mutat, s-a așezat lângă mine, în stânga mea, ca de obicei. Renăscuse.

-Și ce-ți propui?

-Pe tine te întreb, orice propunere de-a ta e argumentată bine, de-asta poate ar fi cazul să te gândești nițel, câteva zile, apoi să fii căpitanul meu, ok așa? Sau general, tu alegi.

-Sună foarte kinky, ar trebui să încercăm asta. Cu sau fără bici?

-Hai, surprinde-mă, ca de obicei. Bagă și cizmele cu tocuri cui.

-Las-o așa, astăzi tu m-ai surprins ca dracu, mai aveam nițel și pocneam. Uite ce e, m-am gândit și eu la asta. Noi, orice am face, tot o gură și un singur corp avem, bani sunt prea mulți, e momentul să dăm înapoi lumii. Mă gândisem și la o fundație, cum făcea Miruna voluntariat...

-Atacăm de peste tot, război total.

-Ești nebun, te iubesc!

-Te-am privit de multe ori, cu multă dragoste, când dormeai, când dădeai copiii în leagăn, când mă vizitai la închisoare... Îmi amintesc cel mai bine o zi de duminică, Miruna avea un pic peste doispe ani, o țineai în brațe. Ne uitam la un film, unul legat de familie, apărea o mamă care își încuraja copiii de dincolo de lumea asta, cu singura diferență că ea era plecată, nu copiii. Plângeai abia perceptibil, o mângâiai pe minunea noastră. De atunci nu mă pot gândi la fecioara Maria decât păstrând icoana aia a ta.

-Mă emoționezi.

-Te iubesc. Mi-e foarte dor de Miruna.

A oftat, dat era fericită, avea un sens nou, pentru fetița ei, pentru noi, pentru ea.

*

Ne-am mișcat repede împreună, ca de obicei, o echipă.

Fundația s-a botezat MINUNA, cum o striga Gruia pe surioara lui când era mic.

Eliza a angajat un director de proiect pentru construcția unui spital. Proiectul a durat cam șase luni, iar în alt an era ridicat, deși nefinisat.

Găsisem o femeie cu suflet la Ministerul Educației și reușisem ridicarea a trei școli noi în București, am reabilitat între timp alte zece.

Ne-am hotărât să organizăm niște concursuri între școlile de pe la țară și să le scoatem la lumină, pe rând, să-i scăpăm pe mititei de weceul de scânduri din fundul curții. Mi-aduc aminte că mi-era așa scârbă să ies din casă pe vreme rea când eram copil, încât eram mai mereu constipat.

Prima școală refăcută a fost cea din sat, pe care Firicel o scosese oricum din Evul Mediu de ceva timp, cu un hidrofor și un încălzitor instant, pe curent.

Consilierii primăriilor lucrau cu mai mult avânt după ce-și văzuseră filmulețele în care se cam făceau de râs.

Un senator care mă exasperase cu prostia lui a introdus, cu ceva transpirație, modificări ale legii exproprierii, să curgă mai repede construcția de autostrăzi.

Tipul ăsta ne-a amuzat foarte tare, pe mine și pe Eliza, când i-am arătat înregistrarea cu o curvă unsă cu toate alea, călare pe el.

-Ce faci, mă, îți bați joc de mine? Doar m-ai murdărit la pizdă, ăsta n-a fost futut...

-Auzi, fă, eu nu te plătesc să te simți tu bine, ci să mă simt eu bine, a replicat nenea senatorul, om cu simț practic.

Trecuse de studiul de fezabilitate autostrada Iași-Târgu Mureș, eram pe cai mari.

Se modernizaseră prin fundația noastră cinci spitale județene, iar altele mai mici primeau donații importante de peste tot, din State până în Japonia, pe prietenii, prin activismul Elizei sau mici servicii de-ale mele.

Bibi trecuse pe marijuana și niște amestecuri de-ale lui Kiriakov, era stabil, deși termenul de garanție dat de medici expirase de mult.

*

Un tip din servicii mă tot înghesuia cu niște petarde și pilule de-ale lui. L-am sunat pe șeful lui să ne vedem.

-Ce vrea tipul ăsta, Anghelescu, care mă tot caută în buzunare vechi?

-Domnu Martin, cred că e o confuzie, nu știu nimic despre asta.

Mi-era clar. Am vorbit cu el despre cai și mașini, omul mă mințea ca un borfaș prins cu mâna în geantă. Mă așteptam la mai multă diplomație. Trecuse vremea mitocăniilor sau, cel puțin, eu așa credeam.

Marcel și Mihnea erau în anul doi de facultate, Mihnea la Drept, Marcel la Calculatoare. Băieții mei m-au scos la masă la prânz, unde eu am întârziat puțin, după întâlnirea cu dobitocul de la SRI.

-Tati, hai să facem un lanț de fast-food cu profitul transparent și din care jumătate să meargă direct la copiii amărâți.

-Le dăm, pe diverse căi, investim mult în învățământ, sunt multe programe.

-Nu, tati, să le dăm de mâncare, să nu fie nevoie să învețe tot soiul de mizerii pe care să le facă pentru o mâncare oricum proastă.

-Faceți-vă un plan și stați pe el, ca pe șine. Din păcate, este primul și singurul meu sfat pentru moment. Vă iubesc, vă ador, dragii tatei.

-Și noi, tati, foarte mult.

-Mă copleșiți.

Nu numai atât, îmi venea să mă ridic, să îi iau în brațe și să strig de bucurie.

O, da, m-am ridicat, cu tot cu fața de masă de pe mine, i-am tras în brațe și am strigat:

-Să vină zeii!

*

Unul dintre transporturile din Albania eșuase foarte prost. Avea destinație Ucraina, iar oamenii dăduseră banii înainte, îmi plătiseră mie transportul și armele în Albania, lui Roni. Garantase Kiriakov.

-Cineva a rupt lanțul de iubire, Martin.

-Da, Mișa. Fac eu plata. Dau banii înapoi.

-Termină, asta e un semn de mare slăbiciune! Te rog să te oprești aici și să cauți scurgerea, e undeva la tine.

-Îhî, cred că e SRI.

-Poate fi și SRL, să-i fut, vor să ne ia job-ul, asta e, ne suflă vânatul, dă-i dracu, mierlește pe cineva sau dă-i bani să-i îngreunezi mersul. Orice ai face, pune-i o piedică!

M-a pus pe gânduri. Simțeam neplăcerea pe care o aveam în copilărie, când prăjitul de tata se căca în mesele noastre.

-Bine, Mișa, îi mănânc ficatul.

-Așa, fratele meu, perpelește-l, rupe-l!

M-am dus la SIE. Ei oricum îi considerau pe băieții de la SRI niște sugaci, cum îi tratează nemții pe austrieci ca fiind țigani lor. Părerea mea, vorba lui nea Nicu Văcăroiu.

*

Am dat drumul la înregistrarea cu șeful lor, marele maestru al SRI. Băiatul din spatele lui avea bici, cizme și pălărie de cavalerist. N-am nimic cu ei, dar ceilalți bagă botul. Am lăsat-o pe mă-sa în lacrimi, nevastă-sa s-a tăcănit, fiu-său a ajuns ultimul tiriplici între pretenarii lui plini de ifose. Marele și atotputernicul șef a fost trădat de o gaură, a lui.

Generalii lui veneau la mine ca la Oracol, se turnau unul pe altul și veneau cu idei de combinații și șmecherii. Durere mare, ca orice durere în cur.

Președintele m-a chemat. Nu m-am dus. Președintele l-a chemat pe celălalt. S-a dus și nu s-a întors, dosar nou și reținere. Batista s-a pus, dar nu pe țambal, ci pe groapa de gunoi care ascundea o armă letală: controlul și frica.

Președintele m-a chemat din nou. M-am dus.

-Cât ai disponibil?

-Pentru ce? Investiții pe bune sau bani la partid?

-Cât?

-Domnule, depinde la ce te gândești.

-Cât ai pentru fiecare?

-Cinci miliarde investiții cu tot cu granturi și o sută de milioane pentru partid.

-Ai liber la treabă, domnule! Respect!

Am dat eu de băut. A dat și el, pe la spate, mai târziu. Perversitatea politicianilor întrece orice bordel, asta e o lecție dureroasă.

*

Ucrainenii au venit după bani a doua zi după întâlnirea cu președintele.

-Malcichi, sunteți cam agitați.

Erau profesioniști, făcuseră Afganistan, se întorseseră de acolo cu frustrări și experiență, cu ură și mult curaj.

-Govoriți s moim bossom!

-Aha, vorbesc cu șeful vostru, e bine, luați în pula mea o pauză. Uite ce e, băieți, ultimul racket din țara asta a mierlit-o cam demult, l-au găsit în morții mă-sii la groapa de gunoi din Oradea, pe lângă voi.

Pe holul biroului meu se auzea o discuție ascutită. Două focuri de pistol. Liniște. Băieții mei făcuseră formație de salvare, le-am făcut semn să se oprească.

-Așteptați-mă afară, băieți. Mă descurc. Vă mulțumesc.

Cazacul a intrat ca un fulger.

-Moi brat!

-Fratele meu!

M-a luat în brațe și m-a strâns ca pe o rufă tocmai spălată, bună de clătit.

-Beniamin, suka bliat!

-Omule, mi-era dor de tine!

Oamenii mei și ai lui ne priveau ca pe case arse, erau blocați.

-Frate, te rog, curăță după băieții ăia doi pe care i-am trimis înapoi la start.

-Erau cârțițe?

-Aha, m-am prins de ieri, dar acum era ocazia perfectă să facem giudeț!

Beniamin, dragul de el, era neschimbat.

-Cum reușești să arăți la fel, ce gagici ai?

-Dragul meu, eu sunt un om bătrân, nu îmi mai schimb obiceiurile. Prima mea soție avea, biata de ea, douăzeci de ani.

-Și?

-Rămân fidel alegerilor potrivite. Toate au douăzeci de ani, după un an nu mai corespund, dragul meu, ce pot eu să fac dacă sunt atât de asuprit de obiceiuri vechi? Nu mă mai pot dezbăra de ele. S-a apropiat de urechea mea.

-Să-ți mai spun un secret: nici nu vreau să mai scap de ele!

*

Doi ani am funcționat ceas. Boiko a murit dintr-o prostie, era datoria mea să fac liniște după el. Beniamin controla deja o parte din comerțul lui Boiko și avea o influență importantă în Bulgaria. Cred că pe el îl distra ce construia, ca pe un copil care pune briz-briz-uri unui castel de nisip pe care nu îl poate lăsa în voia sorții pe plajă, spre apus, la cheremul altuia, care îl va trânti sau îl va surpa. Copilul își va mângâia minunea, copilul lui, apoi îl va zdrobi, cu muuultă dragoste și cu mai multă durere. Atât.

Citisem despre un zeu slav, Belobog, cu o umbră antagonică, fratele lui, Cernobog, lumina și întunericul. Unul dădea viață, celălalt o curma, cu stil, cu ciocanul lui neiertător. Beniamin îi găzduia pe amândoi.

-Ia tu tot, fratele meu, Martine, sunt lângă tine.

Am preluat toată afacerea lui Boiko și a inamicului lui, al cărui cap se odihnea în cutia frigorifică trimisă de Beniamin. Cu banii rămași s-a făcut autostrada Sofia-Makaza.

Roni mi-a dat exclusivitate pe arme. Eu i-am dat trei hoteluri în Grecia. Firma noastră de turism gemea sub afacerile din Mamaia, Eforii, Costinești, Neptun, Nessebar, Sofia, Stara Zagora, Bansko, Sozopol, Sfinții Constantin și Elena.

Construiam două resorturi în Sanur, Bali.

*

Predicatorul mă căuta. A dormit în fața porții mele trei nopți. Băieții nu aveau voie să dea în el, doar îl mai înjurau la început, apoi îl ignorau.

-Nașule, vorbește continuu, turuie ca o moară defectă, e dus.

L-au adus la mine.

-Ți-am adus daruri, fratele meu!

-Știu, fratele meu, omul Domnului, știu, te așteptam.

Mi-a expus planul lui de dezvoltare, ca pe o afacere prea obositoare, iar el, la sfârșit, era dispus, în mărînimia lui, să-mi dea și mie o parte din biștari. M-am închinat cuviincios și l-am dat pe mîna băieților mei, apoi l-au mâncat porcii de la fermă. Nu se glumește cu lucruri serioase. El trecuse granița, deja se pișa pe ele.

Eliza era curioasă.

-Ce crezi că făcea greșit?

-Din punctul lui de vedere, nimic, dar poate tocmai asta m-a umplut de scîrbă. Oamenii se omoară între ei de mii de ani în numele unei entități pe care nu se chinuie să și-o explice. Nu vreau să greșesc la fel, iar el nu se oprea. L-am oprit eu.

-Hai, Martin, chiar așa, ca pe un avort?

Da, femeia mea știa să mă încuie.

*

-Religia a fost din totdeauna un instrument cu multe fețe, tati. Una dintre ele a fost moralitatea, ceea ce nu-i așa rău. Chiar tu ești un predicator, propovăduiești libertatea educației, libertatea alegerilor.

-Gruia, tati, cum crezi că pot fi de acord cu o instituție de hoți mărunți?

-Ce vrei să spui?

Gruia nu era înspăimîntat, doar teribil de încurcat.

-Cei mai mulți popi nenorociți fac burta mare jefuind niște babe, ciupind zece lei, cincizeci, de la fiecare. Ajunge, trăim în epoca Internetului, a vitezei, a libertății, iar ei ne duc înapoi în mizeria lor de interpretare, în fum de tămâie și porcării.

-Nu, tati, este har, există un preț al lui.

Gruia m-a surprins, ca de obicei. Cu focul lui de taur a luat în coarne Teologia.

-Lasă-l, Martin, m-a rugat Eliza.

-Doamne ferește, puf, e alegerea lui, normal că nu intervin.

-Deocamdată.

-Da, deocamdată, draga mea.

A renunțat în același an. N-am avut niciun amestec, cel puțin așa cred.

-Tati, rămân cu înotul meu și atletismul, măcar un an.

-Cât vrei tu, tati, fericirea ta este cea mai importantă. Viața e oricum prea scurtă.

-Aha, doar zilele cam lungi uneori, știu povestea.

Adusesem un aparat nou, care îl filma în timp ce înota și îi oferea recomandări de corecție, când nu întinde bine brațul, ce mușchi sunt insuficient dezvoltati, când se zbate prea mult și risipește energie. Anul acela a devenit campion european la juniori unu. Trecea la băieții mari.

*

Președintele m-a căutat din nou, pentru alți bani. Contracandidatul lui la fel.

Mă rodea ideea că poate ar fi cazul să am președintele meu, să-l plătesc eu și să-și facă treaba ca lumea. Un guvern întreg la cap părea, de asemenea, o idee bună.

-Martin, eu cred că e o idee bună, nu ești bolnav și nici ținut sau prăjit, cum spui tu.

-Eliza, oamenii ăia se vând prea ușor, nu-i pot susține, sunt bolnavi de putere, corupți și neconvingători pentru mine.

-Știi foarte bine că așa funcționează ei, dă-i banii și ține pacea.

-Oricâți bani le-aș da, ei nu îi apreciază cum trebuie, sunt bani nemuncați, pentru ei sunt un instrument doar, un căcat, de-aia ei transformă banii în căcat și tot căcat mănâncă. Uite, sunt câțiva deputați și senatori pe care îi știu de pe vremea când mi i-au adus la Jilava, vreo trei au ajuns ziariști sau scriitori, unii și-au păstrat viziunea.

-Unii...

-Eliza, nu cred că sunt nebun, eu cred că e un proiect realizabil.

-Cum vezi tu că se pot duce la bun sfârșit lucrurile astea?

-Ca la orice firmă întreagă, bonus și malus. Fiecare ministru, secretar de stat, director ar primi un plan de îndeplinit, cu KPI-uri, obiective și un salariu sănătos, să trăiască bine aici. La sfârșitul anului financiar, hop!, analiza, bilanțul. Și-a făcut omul treaba? Bravo, pătrățel, ia un milion de euro. Și-a depășit planul? Ia două, trei, nu contează. Păi, nu le mai vine să fure, ca acum, când doar păgubesc, iar ei scot un rahat, mai ceva decât curvele proaste!

-Bine, să zicem, dar cine le face planul?

-Angajăm un maestru Yoda care să colaboreze pe tema asta. Glumesc, găsim noi trei meseriași care să știe macroeconomie și strategie, e mare lumea și nici noi nu stăm pe stradă.

*

I-am împărtășit ideea mea și lui Benjamin.

-Hai să băgăm bani în asta și să ne urnim țările, în cinci ani îi ajungem pe nemți și ne pișăm cu boltă pe italieni și spanioli!

-Moi brat, te-a luat capul, fratele meu mai tânăr! Cine dracu crezi că ne lasă pe noi să facem ce ne taie capul? Suntem o masă care decartează și le cumpără mizeriile și gunoaiile. Da, suntem cu toții niște sclavi, doar că noi doi suntem un pic mai șefi.

Mișa tindea să-i dea dreptate lui Beniamin.

-Eu mă limitez la camera mea, unde sunt liniștit. Sponsorizez școli, spitale, am utilat peste douăzeci de spitale și am înființat secții noi, am modernizat în ultimii trei ani mai mult de o sută de școli. E adevărat că am urcat și niște politicieni unși de noi, dar crema este luată de corporații, tăticule, noi avem un nivel, știi cum zic românii, te întinzi cât și-e plapuma. Cred că sunt lucruri care nu se fac, nu pentru că nu ar fi morale sau utile, ci pentru că așa e lumea.

-Lumea se schimbă.

-Da, se schimbă, dar cu viteza ei. Statul este un balaur cu multe capete, tu vrei să-l faci câine de companie.

-Astăzi ești și mai plastic decât de obicei.

-Pe deasupra, mă întreb dacă nu cumva ești cam ipocrit.

-Uff, da, se prea poate.

Îmi dădeam seama că nu poate fi un lucru simplu, ci mai degrabă un altfel de război.

Nea Bibi era cel mai relaxat dintre noi, cred că mi-a dat cel mai franc sfat.

-Tu nu prea ai multe de pierdut, te roade dorința să îndrepti lucrurile, dacă nu iese, asta e, ai încercat, în cel mai rău caz te mierlește vreun pluton de execuție, al lor sau al nostru. Fă-ți un rost prin străinătate, departe, pe alt continent, să aibă unde să tragă copiii dacă se face groasă.

-De ce te gândești că nu iese bine?

-Nimic nu durează, Martin.

-Totul evoluează.

-Eu aș zice mai degrabă că totul se termină, odată și odată. Tu acum ești nașul, ești cocoțat în cel mai mare copac, stai pe cel mai înalt scaun. Nasol e că nu există alt scaun pentru tine, chiar dacă te lovește spaima de înălțime, dacă te scutură vreunul sau dacă pur și simplu ți se apleacă de ce faci.

-Da, am priceput asta de la bun început și cred că m-am împăcat cu situația.

-Doar crezi?

Era cea mai bună întrebare, o întrebare pe care o tot îngropam și nu știam ce s-ar întâmpla dacă pământul de peste ea s-ar surpa.

*

Apăruse în țară un partid nou, declarat independent, anti-sistem, cu ceva priză la cei care de regulă nu mergeau la vot. Știam câte ceva despre unii șefi și șefuleți de-al lui, culmea e că aproape toți erau oamenii serviciilor.

Eliza fusese la o conferință, apoi a avut niște strângeri de fonduri pentru fundație, cred că nu apucasem să vorbim liniștiți de vreo două săptămâni. I-am povestit ce discutasem cu cei trei și am pus-o pe gânduri.

Simțeam că parcă dădea înapoi, în special după ce îi povestisem în amănunt și discuția cu Bibi.

-Cred că ne-a îmbujorat cam tare ideea de a schimba lumea, suntem totuși prea mici pentru asta.

-La același lucru mă gândeam și eu, mă uit la partidul ăsta care tot scoate capul acum.

-Aha, gândește-te că ăștia sunt oamenii serviciilor și tot nu pot câștiga alegerile peste noapte. Mă rog, poți să te duci la ei și să le ceri să-ți plătească licența invenției, ți-au suflat-o.

-Bine, noi nu ne propunem să câștigăm alegerile, doar să îi determinăm pe aleși să facă treabă, să producă pentru oameni, nu doar pentru ei sau neamul lor.

-Martin, eu muncesc mult, am suferit mult, nu mai vreau să sufăr. Tot ce am realizat, firma de contabilitate, consultanță și audit este munculița mea, angajații ăia ai mei sunt crescuți cu grijă, cu efort și o grămadă de frustrări și sacrificii.

-Te-ai speriat?

-Știu că eu te-am băgat în asta, în ce faci tu acum, mi se întunecase mintea după dispariția Mirunei.

-Asta îmi spunea și Bibi, de parcă ați fi vorbit înainte.

-Simte, asta e meseria lui, să citească oamenii, să prevadă, de-asta a și supraviețuit în jungla voastră.

-Dacă renunț acum, nu știu ce se poate întâmpla. Nu pot să iau un altul, ca în filme, să îl pun șef, iar eu să rămân în umbra lui sau să mă evaporez. Suntem ușor de găsit, copiii nici nu și-au ales un drum în viață.

-Poți face altceva, să le spui că te faci senator sau ceva de genul ăsta și să le fie mai bine așa.

-Nu merge, Eliza, știi prea bine, suntem oameni mari, n-are rost să ne amăgim.

-Mă gândeam la tine, mă gândeam la ce i s-a întâmplat celui dinaintea ta.

-Nu cred că am altă alegere, cel puțin momentan.

*

Kiriakov a trecut pe la mine după vreo două luni, venise la nunta unui nepot. M-a mirat, mai ales că nu prea ieșea din bârlogul lui.

Am stat de vorbă despre niște porcării care stricau piața de săraci, un soi de săruri de baie care se vindeau la magazine.

-Legale, așa li se spune aici.

-Da, dar culmea e că mizeriile astea te nenorocesc instant, mai ales pe copii, sunt deja în toată Europa și văd ce rahaturi fac. Le studiez de douăzeci de ani, sunt o nenorocire, crede-mă. Unii le fumează sau le prizează, alții le dau în venă. Îi recunoști imediat pe stradă, sunt zombi.

-Te cred, Mișa, observăm și noi, doar că legile se mișcă peste tot după o anumită ordine a lor, actualizarea listelor de substanțe interzise este foarte lentă.

-Nu crezi că serviciile voastre sunt interesate să fie totul atât de lent?

-Nu, nu cred, n-au niciun interes. Îi deranjează și pe ei.

-Ți-ai băgat mințile în cap cu schimbările de regim național?

-Hei, nu sunt revoluționar, mă gândeam să dau ceva în schimbul altor rele...

-Chiar așa? Eu m-aș căuta mai bine în locul tău.

-Mișa, în afară de Liviu Cimpoiu și de nevastă-mea, nu aș discuta asta decât cu tine. Da, mi s-a tăiat, m-a luat valul și uite unde am ajuns, nenorocirea e că nu văd nicio cale să ies din mocirlă, am mers prea departe.

-Martin, fratele meu mai tânăr, noi nu avem voie să dăm dovadă de slăbiciune, suntem masculii alfa, orice mică tremurătură ne demolează.

-Tu ce ai face în locul meu?

-Greu de spus, inimaginabil. Ce dracu te-a apucat?

-E foarte greșit ce se întâmplă, asta e. Nu-mi place ce fac.

-Păi, trebuia să te faci milițian, e tot aia.

-Nu, nu e același lucru. Ce mă sfătuiești?

-Mă sperii, dragul meu, mă înfricoșezi de-a dreptul.

Devenise foarte gânditor. Mă gândeam că era foarte posibil să fi greșit că am deschis subiectul cu el, probabil că până și Mișa se schimbaseră destul de mult.

-Am să te omor eu, Martin.

-Pe dracu, de-asta ai bătut atâta drum până aici? Și pe ai mei?

-Băi, stai ușor, nu înțelegi, ce-i cu tine? Mă ofer să-ți înscenez moartea, dar nu știu ce ai de gând cu ai tăi, pot fi băgați în aceeași oală sau își văd de viață, fără tine. Ai unde să te faci dispărut?

M-am luminat.

-Da.

-Schimbăm fața, cu acte noi și legenda făcută bine în spate, totul este să știe cât mai puțini și în niciun caz să nu ceri ajutor de la servicii, pentru că sunt foarte volatili.

Zâmbea. Doamne, m-am prăjit și eu, am devenit prea suspicios, Kiriakov nu mi-ar fi făcut rău niciodată.

-Când te hotărăști, aranjăm frumos, Martin. Nu facem nimic fără teme bine făcute. Camera asta e controlată, e curată?

-Da, e o cameră surdă.

-Bine, așa procedăm. Dacă tot o faci, măcar bagă o curățenie în curtea ta înainte, lasă lucrurile după placul tău.

-De ce ai plecat din bârlogul tău? M-ai mirat.

-De tâmpit, probabil să-mi înfrunt și eu, ca și tine, niște temeri. Dracu știe ce hidră ne sugerează creierile, domnule tovarăș, poate că noi doi am murit demult și ne e prea silă să recunoaștem.

*

Nu credeam că voi mai ajunge vreodată să dorm atât de liniștit, am stat în casă trei zile în care abia am catadicsit să mă întorc de pe o parte pe alta. Am avut timp să-mi fac bine planul.

Nea Bibi era un tip foarte respectat, putea ține în frâu o alegere cinstită de naș nou și erau câțiva băieți care ar fi dus-o pe umeri cu un sfătuitor bun. Se înmulțeau găștile mici și se strica rău piața de narcotice, la fel și afacerile cu împrumuturi, se fura de pe Internet, fără prea mare bătaie de cap. Brigada mea de băieți cu calculatoarele fura doar din străinătate, spuneau că ai noștri nu țin cardurile decât pentru salariu, pe care îl scot de la bancomat imediat ce-l primesc. De, obiceiul vechi păzește oile.

Aproape un an mi-a luat să strâng cu ușa senatori și miniștri pentru planul meu, dar începuseră numiri de directori în ministere pe bază de selecție cinstită, cu obiective clare, asumate, cei mai mulți erau aduși pe bani buni și cu spatele bătătorit de muncă prin firme adevărate, oameni care trăiseră viață de antreprenor, nu mai mergea cu băiatul mamei sau cu lipitori de afișe. Și-au tras și serviciile cota lor, ca de obicei.

Președintele cerea și mai mulți bani. Generalii se săturaseră de el.

Mi se acrise și mie, ce-i drept, dar nu aveam de gând să fiu în aceeași barcă cu ei. Tot ce aveam de făcut era să dau drumul înregistrărilor și extraselor de cont.

-Se numește operațiunea *Castorul*, domnu Martin. Facem baraje noi, schimbăm lucruri.

Nu îi credeam, nu putea fi doar ideea lor, aveau butoane la care reacționau imediat, butoane aurite, acoperite cu și mai multe stelute, sursa era un ordin, nici urmă de distracție sau de inițiativă.

Era un joc mult mai mare, le-am dat de înțeles că am tot ce aveau nevoie, în schimbul promisiunii că mi se protejează oamenii.

Îmi amintesc un proverb spaniol pe care mi-l spusese odată Loviz, cică jurămintele femeilor sunt scrise pe nisipul plajei, adică este șters repede de primul val. Mi-e greu să spun ce au în comun demimondenele și generalii plătiți de mine, mi-a trecut doar prin minte că parcă nu aş pune prea mare bază în promisiunile lor.

Plasa de siguranță pe care mi-o prezentase Kiriakov îmi ridicase o mare apăsare de pe sinapse. Am tot stat să îmi recompun jocul păpușarilor care trăgeau de mine și nu știam dacă nu cumva este doar o iluzie a lor că ei sunt în control, la butoane, că poate sunt mult mai inconștienți decât mine. O piatră care este aruncată poate avea impresia că se plimbă prin aer pentru că asta este voința ei, parcă Wittgenstein avea teoria asta. Exista posibilitatea ca mâna care îl înfipsea pe președintele țării acolo unde se credea împărat să fie mai lungă și mai puternică decât degetele pe care le lungeau generalii.

*

-Sugacii ăștia bătrâni, împăiații ăștia care abia își mai țin bășinile pe scaun au impresia că li se mai scoală să mi-o tragă mie.

Nu fusese niciodată prea direct cu mine, m-a surprins franchețea lui, aveam îndoieli, era posibil să îmi facă vreo cheie. L-am privit atent și m-a înțeles.

-Crezi că joc teatru, nu-i așa?

-Sunteți primul om în stat și nu e treaba mea să vă judec acum, doar că nu știu unde vreți să ajungeți și cât de mare e ghețușul pentru ai mei.

-O, hai, nu te mai da fată mare, știu că te curtează și pe tine generalii și îți mulțumesc pentru că nu le-ai dat nimic. Ei se bazau că primesc totul încă de acum două zile, au căzut în cănuța cu tristețe și în curând te vor asalta cu căcaturi să le dai ce le trebuie.

-Va trebui să le dau ceva, nu-i așa?

-Ce vrei să le dai?

-Structura conturilor și arhivarea înregistrărilor este bine protejată de niște băieți buni, mult mai buni ca ai lor.

-Și?

-Le pot da conturile și înregistrările, după cum au cerut, arhivate și parolate frumos, iar ei vor înghiți gălușca mai ceva ca niște curcani.

S-a auzit o bătaie în ușă și un tip din pază a intrat grăbit și nervos. Președintele a început să râdă.

-Păi ce facem noi, domnule Iliescu? Ai pus pe jar băieții ăștia...

I-a făcut semn ofițerului să iasă.

-Cu ce bruiezi totul aici? S-a oprit până și comanda aerului condiționat din clădire, e prea de tot. Rădea cu poftă.

-Deci înțeleg că putem discuta liniștiți... Asta înseamnă că poți să-ți continui ideea.

-Ei vor da mediile de stocare mai departe fără să le verifice, le voi înmâna din scurt. Aici am nevoie de dumneavoastră, știți mai bine data limită.

-Da, ți le vor cere în trei exemplare, nu se așteaptă să fie protejate. Le vor trimite în State, în Germania și la Moscova, nu e nevoie să detaliez, nici eu nu-mi încarc memoria cu persoane.

-Am înțeles. Le voi da niște filmulețe cu pisicuțe drăguțe și niște fișiere cu transferuri fictive. E destul de periculos, depindem foarte mult de sincronizare.

-Îmi puteți lăsa lista cu oamenii dumneavoastră cu dosare care nu au fost soluționate încă, să le rezolvăm. Știu că vă apasă grija pentru ei.

-Vă mulțumesc. Se pot mermeli într-o săptămână?

-Până vineri se încheie.

Am lăsat geanta cu banii lui pe canapeaua de lângă ușă.

Nici nu am apucat să pornesc bine mașina și au pornit telefoanele și mesajele. Tabăra cealaltă era îngrijorată.

*

Dintotdeauna m-au iritat oamenii care dau buzna. Biroul meu este mare, de aceea am și petrecut destul timp cu arhitecta pentru a-l gândi cum trebuie dinaintea începerii construcției clădirii. Ei bine, devenise destul de strâmt, pentru că toată generălimea care mă invadase era o gloată de grași.

-Am înțeles că ai fost la președinte, domnu Martin...

-Da, avea o nevoie.

-Să ne atace pe noi?

-Nu numai, îi mai trebuiau și niște bani.

-I-ați dat cash?

-O mică parte.

-Aha, slavă domnului, e bine, e bine. Cum facem cu datele alea?

-Cele pe care mi le-ați cerut sau unele noi?

-Au mai apărut și noutăți?

-Am și prospătură, bineînțeles, dar nu de la el din birou, era totul bruiat. Sunt destule date să îl înfundați, fără grijă.

-Ne puteți da și nouă un exemplu?

-Nu.

I-am luat prin surprindere. Se priveau unul pe altul. Mă mânca limba să le spun că sunt foarte dezorganizați și au venit din nou cu teme nefăcute. Tăceau de parcă se așteptau unul pe celălalt să preia inițiativa.

S-a aventurat singurul dintre ei care era doar pufos, nu obez.

-Domnule, noi avem nevoie de documente joi, să le putem retransmite.

-Bine, așa va fi, ne-am înțeles deja. Singura mea teamă este că sunt prea multe perechi de urechi și ochi martore la discuția asta. Din moment ce domnul general Stroescu pare a vă fi purtător de opinie, eu cred că putem continua conversația doar noi doi, sunteți de acord?

Bisericuțele lor ezitau. Se priveau unul pe celălalt. Era mult prea evident că se suspectează unul pe celălalt, în alte condiții m-ar fi pufnit râsul, arătau ca niște copii de grădiniță la furat de bomboane.

Tipul de la protecția internă a armatei s-a ridicat primul.

-Da, mi se pare cinstit, oricum suntem prea mulți.

Hm. S-a spălat primul pe mâini. Deși era un adversar declarat al actualului președinte, aveam destule bănuieli că a bătut palma cu el și vrea să sară din barca celor din fața mea.

S-au ridicat pe rând, până am rămas singur cu Stroescu.

-Prea mult protocol, e obositor să-ți iei la revedere de la atâția oameni, a strecurat el o pilulă de vulpe bătrână.

-E un semn de respect reciproc, în regulamentul disciplinei militare se vorbește despre semnele exterioare de respect. Ce gândește fiecare e treaba lui, dar semnele rămân.

M-a scrutat, scremându-se să-mi înțeleagă sensurile ascunse.

-Am înțeles mesajul, simplul fapt că ați venit atât de mulți și inopinat este un semn de acțiune comună, vreau să spun că sunteți împreună, uniți.

Pe dracu uniți, veniseră toți să facă o demonstrație de forță, dar și pentru că nu aveau încredere unul în altul, o gașcă de sugaci disperați. Era un semn de temere, pe care îl înțelegeam foarte bine, doar trăiesc în lumea celor care seamănă frică.

-Este nevoie de documente cel târziu joi seară.

-Cam din scurt, dar voi trata chestiunea asta cu cea mai mare prioritate. Pe ce suport le doriți?

-Cardurile de memorie ar fi cea mai bună alegere.

-Vă trebuie mai multe copii?

-În patru exemplare.

-Bine, domnule general, ne vedem joi seara.

Mi-a întins o mână moale, slinoasă la atingere, transpirată. După ce a plecat m-am dus ținută la baie să mă curăț. Îmi dădusem pe mâini cu un blocant de pori, mă așteptam la orice de la întâlniri de genul ăstora, școala rusească face multe. Băieții de la pază mă atenționaseră că se strâng prin fața clădirii fețe de milițieni cu o oră înainte să îmi umple biroul. De multe ori profesioniștii de genul ăstora sunt supraapreciați, dar preferam să fac pe prostul decât să îmi umflu mușchii de pomană.

*

Președintele îmi transmisese că documentele urmează să se transmită abia vineri seara și că se vor trimite în trei locații. Era clar că al patrulea exemplar este pentru ei, să-l pună deoparte, șarlele.

Joi mi-am aranjat un accident de mașină și am ajuns la Floreasca, la urgență, unde mi-a pus mâna dreaptă în ghips un om de-al meu. Clienții mei mă căutau pe la birou și prin tot soiul de alte locuri. Mă dăduseră în consemn la graniță.

Am apărut ca o floare cu o petală ruptă vineri după prânz și m-am dus ținută la Stroescu, cu cele trei exemplare.

-O, a dat sfântul! Și al patrulea exemplar?

-S-a distrus ieri, îl puteți copia dumneavoastră, îmi este imposibil să repet operațiunea într-un timp atât de scurt.

A băgat botul. Le-a înhățat și dus a fost, să le pună pe cursă spre țuțării lor cărora le lingeau clantele. Îl priveam din spate cum se agită, de parcă ar fi dat din coadă, javra dracului.

A urmat o săptămână de liniște. Mă rog, aproape o săptămână, pentru că joi, la ceas de seară, cum zic vrăjitoarele, i-au săltat pe toți.

Președintele m-a chemat vineri. Știam ce va urma.

-Domnule, nu încetezi să mă uimești! Cum mama dracului ai avut atâtea informații despre ei?

-V-aș spune că nu știu despre ce vorbiți, dar nu sunt chiar atât de cabotin.

-S-au executat singuri, incredibil!

-Păi, să zicem că mi-am făcut datoria față de țară.

Ehe, vizita generalilor mă iritase taman bine, urmarea mi-a făcut o deosebită plăcere, în loc să trimit filmulețe cu pisici, după cum discutasem cu noul meu aliat, am trimis tot circuitul banilor pe care îi făceau inamicii lui cu armament, țigări și din protecția unor gunoaie din găștile rivale, cu filmări clare când băgau cașcavalul în buzunărel pentru o grămadă de matrapazlâcuri. Da, i-am nenorocit, am făcut un mare bine, știam că cei care urmau să-i înlocuiască nu vor fi mai breji, dar se vor teme și vor mai scurta mâna care buzunărea bugete firave.

Următoarele săptămâni au fost un circ pe roți, bășinoșii de șefi de structuri reținuți se turnau între ei ca la concurs, bașca pe alții. Televiziunile și ziarele au avut marfă de mestecat. Au mestecat atât de bine, încât au mai făcut și baloane, care de care mai frumoase. Nimeni nu a suflat un cuvânt despre președinte, le era tuturor clar cine e momentan șeful în ogradă. Noul împărat mi-a spălat toți oamenii, i-a curățat de toate belele care atârnav prin secțiile penale sau prin sertarele procurorilor.

*

A mai trecut un an, cel mai scurt an pe care mi-l amintesc. Mă întrebam dacă nu cumva timpul a luat-o razna sau eu am plonjat prea adânc în valul cel mare pe care mă aflam.

Devenisem, cu siguranță, unul dintre cei mai bogați români.

Mihnea și Marcel se apropiau de finalul facultății, Eliza deschisese filiale în Bulgaria, Rusia, Ungaria, Serbia și Ucraina.

Gruia își administra o afacere cu articole sportive, iar Marcel conducea, deja pe picioarele lui, două investiții în IT.

Pământul s-a cutremurat când partidul președintelui a pierdut alegerile parlamentare și a început să mă suspecteze că ungeam roțile celui alt partid. Orice aș fi spus era tardiv și de prisos, este imposibil să combați ideile care nu se bazează pe logică, ci pe o paranoia care se ascutea continuu. Îl observasem cum nu-și mai stăpânea corpul, îi tremurau mâinile, era adesea ilogic și mult prea pătimăș, semn de boală grea. Semintele lăsate la crescut de generalii puciști, care fuseseră deja condamnați sau reduși la simpli fugari, prindeau în mod deloc surprinzător.

Am fost invitat pentru o depozitie despre o posibilă fraudare a alegerilor și am ieșit din biroul procurorului cu o înștiințare că devenisem învinuit de fraude economice și constituire de grup infracțional organizat. Era prea cusută cu ață albă, mi se părea o glumă.

Nu mi-a mai venit să râd când s-au făcut descinderile acasă și la birouri, cu tot șirul de percheziții de rigoare. Din nou presă, altă gumă de mestecat. Am primit mandat de aducere, care s-a finalizat cu o reținere de 24 de ore, considerându-se că refuz să dau declarații.

-Domnule, declarația mea este deja semnată, ce pot face mai mult?

-Ehe, lăsați, știți ce trebuie să declarați...

-Cred că aveți o abordare greșită, mai ales că acest cuvânt, *trebuie*, nu are caracter juridic, ci doar unul fără tăgadă imperativ, adică mă obligați să fac o infracțiune și să dau declarații mincinoase pe o temă pe care mi-o sugerați dumneavoastră?

-Dacă vă vreți viața înapoi...

-A, scuze, se vede că n-am mai fost demult la biserică, nu știam că procurorii au urcat în ierarhia ecleziastică sau canonică. Poate mă luminați dumneavoastră.

-O, cu cea mai mare plăcere, vă ofer un sejur de o lună la arestul central, cu muuultă considerație, stimate enoriaș, biată oiță rătăcită!

Bineînțeles că am înregistrat tot și i-am pasat nasturele lui Mihnea, care mă aștepta la dubă, cu schimburile mele. De data asta televiziunile nu se mai opreau din redifuzare, iar Internetul era plin de colaje cu citatele procurorului.

Ce să zic, procurorul a avut o retrogradare uimitoare, a fost avansat șef în altă structură.

*

Stăteam în cameră de opt paturi, condiții de bordei medieval, îmbunătățite de o listă întreagă de interdicții. Poate că îmbătrânisem, dar arestul era și mai scârbos decât pe vremea socialismului cu față umană, adică strâmbă.

În prima săptămână am făcut cerere să-mi zugrăvesc camera și mi s-a aprobat, comandantul era un tip practic. Am înlocuit saltelele, am băgat televizor pe etaj, am adus frigidere, care erau la alt etaj, dar se mai schimbaseră ceva. Camera de opt persoane era ocupată doar de oameni din brigăzile de sub mine, fumau doar atârnați ca maimuțele la geamul ridicol de mic, la care se strâneau porumbei amatori de resturi de pâine. M-am apucat să-mi studiez dosarul și să-mi scriu întâmpinările. După o lună de arest am primit cu generozitate o prelungire a mandatului de reținere cu încă șaiszeci de zile, iar contestația mea a fost în van. Știam filmul, era filmul lor, scenariul fusese deja dictat.

M-am apucat să fac muncă prin arest, mi-era clar că am nevoie de zilele de câștig în reducerea pedepsei.

Oamenii din celulă se mai roteau, unii treceau pe penitenciar, alții erau proaspăt aduși. Într-o seară, pe la zece sau unsprezece, oricum mult după apel, a fost împins înăuntru, cu mult scandal, flegme, înjurături și păruială, un tip pe care nu-l doream deloc acolo.

M-am cutremurat. Îi spusese odată Elizei că am avut o revelație după moartea Mirunei, pe care cred că mi-o transmisese chiar ea, fiica mea. Îmi dădusem seama că nu-mi e frică de moarte, de tortură sau chinuri, dar mi-e frică să trăiesc, biet spectator la nenorocirea celor pe care-i iubesc.

Pe ușă fusese azvârlit Marcel.

-Marcel, ce faci tu, tati, aici?

Bietul de el n-a avut timp să răspundă, s-a deschis iar ușa. M-am băgat în fața lui, dar de data asta apăruse gardianul, fără mascați.

-Scuze, domnu Martin, noi am încercat să punem batista pe țambal, dar să știți că ăsta micu' al dumneavoastră a rupt cu bătaia trei băieți și ăia au dat alarma. Vă rugăm să ne iertați că a ieșit așa, îmi pare foarte rău.

Grigore, gardianul din seara aceea, mi-era recunoscător până la moarte. Fiică-sa fusese operată în Franța prin fundația noastră și se înzdrăvenise.

-Bine, bine, ne oprim aici?

-Sigur, fără grijă, am trimis după doctor să vedem ce probleme sunt.

-L-au jucat în picioare?

-Nuuu, doar niște bulane, m-am băgat eu între ei, să nu-l lovească în cap.

Atunci am reușit să deslușesc fața lui, în semiobscuritatea hrănită de becul chior. Bietul Grigore arăta mult mai rău ca Mihnea.

-Mulțumesc, domnule Grigore, mulțumesc mult.

-N-aveți de ce, domnu Martin, oricum mai aducem pe cineva imediat aici la dumneavoastră, că nu mai sunt locuri în alte celule.

-Nici noi nu mai avem...

-Pleacă Vasile. Hai, bă, strânge calabalâcul, te muți.

-Aduci tot de-ai mei, Grigore?

-Da, din păcate, îmi pare rău, domnu Martin, nu e după noi.

După ce am auzit că s-a tras zăvorul ușii l-am pipăit cu grijă pe Marcel.

-Tata, termină, parcă am fi o maimuță și puiul ei, stai liniștit, mai mult ne-am îmbrâncit, ca în curtea școlii, omul ăla pe care îl știi a luat toată bătaia, nu eu. Se făcuse pavăză.

-Ce acuzații ai?

-Păi, infracțiuni informatice, mi s-au pus în cârcă niște furturi de vreun miliard de dolari, care cică s-ar fi desfășurat sub umbrela serverelor noastre. Am primit citație, m-am dus la procuror cu mâinile în buzunare și în zece minute am primit direct mandatul de treizeci de zile. S-au pișat și pe cererea de avocat.

Ușa celulei s-a deschis din nou, dar de data asta vocea atât de familiară mie era excesiv de curtenitoare.

-Vai, mulțumesc foarte frumos, domnule gardian, v-ați făcut pomană cu un martalog ca mine, îmi dați și pat și pătură, am auzit că e și apă caldă, chiar aveam probleme în familie, dormeam cu câinele de câteva săptămâni, mă prinsese nevasta cu o capră, aproape o terminasem și ei nu-i păstrasem nimic. Astea sunt motive serioase de greutate în familie, tăticule, crede-mă pe cuvânt. Bibi râdea cu poftă.

-Nea Bibi, sigur nu ești în vizită!

-Ba nu, îmi place, n-am mai fost într-o pârnaie de prea mult timp, ce mama dracu, păi ce interlop sunt eu dacă stau doar pe-afară?

Clipea ca un hamster somnoros. Se pipăia după ochelari, pe care îi purta doar când stătea acasă sau când venea pe la mine, se ferea de ceilalți. S-a dus țintă la fiul meu, care era încă în picioare.

-Marcelino, ce pielea mea cauți tu aici?

-Abia am venit acum cinci minute, mă apucasem să-i spun lui tata ce s-a întâmplat.

-Vis! Am picat tocmai bine, nu e nevoie să povestești de două ori.

Bibi reușea să ne bine dispună, de când îl știu.

-M-au chemat la departamentul ăsta nou care se ocupă cu terorismul azi-dimineață și am ieșit pe ușa procurorului cu cătușe.

-Au întregit familia, băieți de omenie, ce mama dracului, familia e nucleul de bază al societății.

-Nu, nea Bibi, că pe mine mă trimiseseră la secția treișpe, m-a adus aici un polițist care îl știe pe tati, au făcut un raport că nu aveau locuri disponibile.

-Cum îl cheamă pe gabor?

-Mititelu.

-Florin cumva?

-Parcă...

-E văr cu Doru Mititelu, a fost și el în brigadă la Fane, când era mai mic, dar l-au spălat la creier penticostalii sau niște ăia cu sectele lor. Așa a ajuns la școala de poliție. Era cel mai bun șuț de pe linia lui 32, nimeni nu se aștepta ca unul cu fața lui de copil cuminte să le bage aspiratorul în buzunare. Are și degetele alea lungi și subțirele, păcat de el, acușica stă pe coadă ca boul, se cacă în ea de caschetă.

-Nu zi de două ori, un băiat de același leat cu mine s-a rezolvat în casca aia de metal cu piele pe interior, aia veche, grea...

-Cum dracu, de ce nu s-a căcat și el pe pământ sau în tufiș?

-Pentru că făcea de gardă la drapelul de luptă al unității și trebuia să stea acolo trei ore.

-Hăhă, ce nasol! Ce-a făcut cu spârcâiala după aia?

-L-a întins cu grijă pe o grindă din spatele lui, ca pateul pe felia de pâine.

-Nu l-au prins?

-Nu, mi-a povestit abia după câțiva ani, când ne-am întâlnit.

-Am și eu una de-asta, știi că aveam un verișor care lucra la petrol, am venit cu nevastă-sa la tine odată, cu o problemă cu fiu-său, trăgea pe nas.

-Aha, băiatul care fusese prins cu geanta de iarbă în gară, de-i făcuseră cheie neamurile lui Guguștiuc, nu?

-Da, exact. Ia fiți atenți, cică i-au dus să monteze o sondă prin Rusia, la dracu cu cărți, unde e frig. Le dăduseră din țară niște salopete îmblănite cu gluga pufoasă, cusută direct, să le țină de cald și să nu le intre vântul. E, cică aveau cașcarabetele în care stăteau ridicate pe niște stâlpi, că treceau tot felul de animale de-ale ălor și se dădeau la ei noaptea. Când îi trecea aia mică, se pișau de pe scară, dar când îi lovea treaba mare se duceau afară, înspre pădurea aia pitică a rușilor de acolo. E, cică jucau ei cărți într-o seară, la o votcă proastă, până l-a tăiat pe unul pântecăraia. S-a dus omul lipa-lipa afară, dar ăștia erau cu chef, când au văzut că s-a așezat ăla și s-a pus pe bășit, au început să strige tare: fugi, bă, vine tigrul, fugi! Săracul, ăla, și-a tras salopeta și fuga sus. Rădeau, proștii, rădeau, până a început să pută containerul a căcat. L-au întrebat dacă s-a rezolvat cu totul, el a zis că apucase să se și șteargă, dar mirosea rău, nu mai puteau sta acolo, erau cinci oameni. Ghici de unde venea mirosul de rahat?

-Ă, de unde?

-Ăla când s-a pus pe ciuci, gluga i s-a așezat între craci, așa că a adus dovada ce om sănătos este, iar căcatul era din ăla moale, se îmbibase în toată blana...

Ne înviorasem. Nea Bibi și-a scos liniștit iarba și nici nu ne-a îmbiat prea mult, a băgat relaxarea în celulă, de parcă se mai mărise și fereastra. Am adormit cu ochii spre Marcel, pe care-l instalasem în patul meu, deja aranjat.

Veneau pe rând. Erau două rânduri, pe un taler de argint, prelucrat cu grijă, de parcă erau niște macrameuri. Cei vii erau în spatele meu, îmi suflau cuvinte, cu siguranță mă priveau din spate cum nu mă dau dus. Morții era în fața mea, pe taler, îmi stingeau amintiri cu țigări arse pe jumătate. Chiștoacele se strângeau grămezi mari și îmi doream ca morții mei buni să fi fumat mai mult. Generalii din servicii încercau să topească piciorul talerului cu chiștoace stinse, care înnegreau în crustașile din filigranul viu, dospit cu o răbdare de mamă. Pluteam cu toții pe un covor, carpeta armenescă de la mine din birou. Conduceam mișcarea lină cu ajutorul aerului din plămânii viilor triști, care spuneau că nu mai au nevoie de el.

În rândul morților care îmi ridicau valoarea judecății favorabile se strângeau din ce în ce mai mulți. O căutam pe Miruna, nu îmi mai păsa de ceilalți, iar ea îmi șoptea din spate, îi știam mirosul.

-Tati, nu ai destul timp, ca să înveți să cânti la chitară e nevoie să exersezi în fiecare zi. Mai bine mă ascuți pe mine, îmi place să stau cu tine.

M-am întors să o iau în brațe și atunci toți au încetat să mai respire, se răciseră, aerul cald s-a aburcat împletit spre vârful unui val de pe plaja cu nisip de coral, carpeta s-a dezechilibrat tremurând de frig și m-am prăbușit în lume.

Tresărisem puternic, îl trezisem și pe cel din patul de deasupra, îl auzeam foindu-se.

Mă cunoșteam prea bine să mă amăgesc, o luam razna dacă rămâneam în pat. M-am ridicat și am început să studiez cu atenție rechizitoriul preliminar al lui Marcel. Era incredibil de slab redactat, plin de vicii de procedură și interpretări deranjant de grosolane.

Până la apelul de dimineață apucasem să creionez concluziile scrise pentru recurs.

*

Marcel mi-a fost coleg doar două săptămâni, slavă Domnului, a fost eliberat, judecătorul nu a acceptat contestația procurorului.

Nea Bibi făcea muzica de seară, era plin de povești și înțelegeam foarte bine de ce reușea să fie atât de iubit de toți, era imposibil să te superi pe el, aducea zâmbetul târâș sau în zbor, de parcă era o muscă legată cu sfoară.

A murit tot cu zâmbetul pe buze, după mai puțin de trei luni. Apelul de dimineață s-a făcut în liniște, ca de obicei, oricum el nu se prea ridica din pat, dar totdeauna avea pregătită o glumă de răsărit de soare. Gardianul aștepta replica lui, care nu mai venea. M-am dus să văd ce e în neregulă cu el și am mângâiat un sfânt, mirosea a vatră, a țest și a lapte cald.

Cu o seară mai devreme vorbeam despre caii lui și cum resping oamenii răi.

-Fornăie ca apucații, sar să muște, ceva de groază. E de mirare, a oftat el, mare mirare pentru mine, cum pizda mă-sii mă iubesc ei atât de mult, chiar și pe tine, Martin, că noi suntem, totuși, niște băieți foarte periculoși.

-Adică băieți răi?

-Le-o fi frică de noi, bieții de ei...

-Cine știe ce simt caii, poate că ne văd așa cum suntem noi, nu cum credem că suntem.

-Dracu știe, el e de întrebat, el se bagă să afle tot, că după ce ne mermelește, se duce și ne sifonează la bunul Dumnezeu, morții lui de copitat bulangiu, bate în vizetă și cere vorbitor să vomite tot, că ne-a supt pula și nouă ne-a plăcut, de-aia zic eu că dracu știe cel mai bine.

L-au cărat într-o pătură până la cabinet, unde venea legistul. M-au lăsat să stau cu el vreo două ore, îi adusese o asistentă o lumânare aprinsă. Nea Bibi oricum avusese lumină, murise cu cuiul de iarbă aprins în colțul buzelor. Îl simțeam în continuare cu noi, nu plecase, i-am ținut mâna și mi-a mirosit a flori și fân, îl chemau caii. Auzisem mașina de la medicină legală cum se apropie. L-am lăsat acolo, întins pe pat, cu o fată frumoasă la cap, care îi purta lumina. Mi s-a părut mulțumit.

M-am așezat în genunchi și m-am rugat la patul în care încă mai adăsta mirosul vesel de câmp proaspăt cosit. Nu știu cât a dat Bibi din inima lui altora, dar mie mi-a umplut viața, m-a făcut om mare. Nici pe el nu l-am privit din spate cum se duce, trăia prea mult în mine. Mi-am strâns lacrimile să mă inunde, apoi le-am eliberat. Se adunaseră într-un lac, pe malul căruia zburdau mustangi cu aură de sfinți, care nechezau anti-legi, vise frumoase fără negații și interdicții. Dumnezeu vorbește orice limbă și cu voia Lui eu am ales limba clopotului, mi-am făcut din ea un buzdugan potrivit, ca o mătălhângă de pornache, să le-o trag câtorva.

-Răbdare, lunetistule, răbdare, mi-ar fi spus Liviu Cimpoieru.

M-am întors pe partea cealaltă, la flotările și mișcarea zilnică.

*

Mi-era foarte dor să simt un costum bun cum mă îmbracă. Al meu îmi era larg, prea larg, socotisem prost când le-am zis că am mai dat jos câteva kile, cred că erau mai mult de zece. M-am urcat în mașină, care mi se părea enormă și incredibil de comodă.

-Domnu Martin, a fost cam mulțișor parcată, șase luni, îi dau un pic de talpă?

-Azi mergem acasă, am arest la domiciliu.

-Lăsați, nu vă amărâți, e bine că ați ieșit.

-Mă întorc, Mihai, mă întorc. Toate la timpul lor.

-Cum o vrea bunul Dumnezeu, nașule, cum o vrea El.

Dor. Mult dor. M-am topit în brațele băieților, am crescut în brațele Elizei. O, ce bine a fost!

O noapte de amor cu avântul unui adolescent și cu toate avantajele vieții gustate pe îndelete. Mare noroc am avut eu cu femeia mea, o minune întruchipată!

Am făcut eu omleta de dimineață, au rămas și băieții acasă. Am băut prosecco, ne-am uitat la un film, apoi am cântat cu ei la chitară, la pian, la pieptene.

Am comandat chinezesc pentru prânz. Am băut roze.

Mihnea a deschis discuția spre seară, când o plângeam pe Miruna.

-E o prostie să ne mai prefacem așa!

-Nu ne prefacem deloc, mi-era foarte dor de tati, a parat Gruia.

-Da, normal că și mie, zic doar că ne-am lăsat duși de val, ca niște copii fără discernământ, e cazul să fim adulți și să ne asumăm niște decizii. Facem rău celor din jur, nu vedeți? Gata, ajunge, nu facem decât să ne complăcem în mizeria asta și ne tot afundăm.

Marcel ne privea pe rând, de parcă ne-ar fi cântărit. Mă gândeam că are stofă de judecător.

Am împins un pic mai departe cererea de argumente a lui Mihnea.

-Uite, tati, mă interesează foarte sfatul tău, te rog să continui tot ce ai de spus.

-Suntem o familie de interlopi, suntem infractori, cum Dumnezeu am ajuns aici?

-Nu, doar eu sunt interlopul, voi nu. Nu mai contează ce a fost, oricum nu putem schimba acum trecutul.

-E important să nu mai repetăm greșeala asta, tată, mai ales să nu mai continuăm. Toți suntem în aceeași barcă, dacă tu ești interlop, automat și eu sunt, așa simt. Eu nu mai vreau să fiu părtaș la relele din jurul nostru. E ca și cum te apuci să-ți construiești o casă în mijlocul unei gropi de gunoi.

Deznodământul e unul singur, orice ai face, te vor umple viermii, gândacii, șobolanii și te vei îngropa în gunoi, să nu mai zic de duhoare. E, uite, mie acum mi se pare că pute totul!

-De ce îți pute totul, frățioare, a început Gruia, de când spălatul ăsta pe mâini, ă? Așa am crescut toți și tati a ajuns în poziția asta pentru că a fost o conjunctură nenorocită. Nu ai de unde să știi cum ai fi reacționat în locul lor, să zicem mersi că nu s-au sinucis sau nu au luat-o razna, că nu am ajuns să trăim la casa de copii sau să ajungem dracu știe ce drogați sau boschetari. Pe bune, ai un moment prost, ia o pauză și relaxează-te.

-Nu cred că e doar un moment, iar dacă ar fi, eu l-am generat, Mihnea doar a reacționat.

Marcel a rupt și el tăcerea, probabil simțea cel mai bine lupta interioară a geamănului său, oricum mai bine decât noi toți. Era calm, prea calm, poate chiar rece.

-Nu e un moment de-al lui Mihnea, îl roade situația de mult timp, acum că a intrat la Institutul de Magistratură are și o cale pe care și-o va alege sau nu, adică o va apuca de nevoie. Suntem cu toții nemulțumiți de noi, poate că tati e cel mai apăsător. L-am văzut cât de lovit era și înăuntru, în celulă. Suntem pe punctul să ne certăm, cred că cel mai bine este să rămânem o familie. Hai în curte să ne uităm la cer, sunt convins că lui tati îi lipsește luxul ăsta banal.

Au zâmbit cu toții. Am ieșit cu paharul de vin în mână, pe care l-am vărsat pe iarba de lângă foișor.

-Cred că ar fi preferat un coniac, mă duc să aduc o sticlă, o bem și îi trimitem un gând bun, a zâmbit, un pic forțat, Mihnea. Să-i fie pe lumea ailaltă lui nea Bibi, era un tip de viață.

Am căutat o stea de pe care mi-ar fi trimis un semn cei de pe talerul meu, cei care poate o mângâiau pe Miruna și ascultau poveștile colorate ale lui Bibi.

A doua zi au venit ai mei, Firicel cu nevasta și copilul, mama, Smaranda, Ruxandra, Mihnea celălalt, cum îi spunea Gruia soțului ei în copilărie. A fost, s-a scurs prea repede, prea demult. Copilăria lor se terminase. Lumea din jurul meu se mișcase prea repede și nu apucasem s-o prind din față cum se cuvine, acum o priveam din spate cum se duce.

*

Sunt un om rău, pentru că un om rău este un tip care face lucruri rele.

Am făcut lucruri rele, din nou. Asasinarea președintelui a căzut ca o bombă atomică. Expertiza medico-legală a demonstrat că murise de supradoză. Un ziar a comparat situația cu cea a unui papă mort de SIDA sau de șancru moale. Modelele de moralitate cernute printr-o interpretare prea confucianistă sunt prea împovărătoare pentru unii. În alte două zile toate sistemele informatice ale statului erau chiftele. Soluțiile oferite de firma lui Gruia au picat mănășă. Da, era pe față, asta

înseamnă asumare. Poveștile cu zâne și pitici sunt bune de spus în fața focului, fără televizor, fără Internet, fără siguranța restului vieții. Piticii mei săpau cu târnăcopul în creierii unei țări întregi.

Da, știu, sunt un om rău.

În următoarea jumătate de an am preluat jumătate din gropile de gunoi ale României. Nu a trecut un an și aveam în portofoliu trei sferturi din canalizările țării. Am preluat o rețea de distribuție de carburanți și două televiziuni mari. De ziare se ocupau unii mai mici, eu doar li le-am pus în brațe. Noul președinte era un sihastru de Broadway, un actor volubil, cu creier de mare economist, cu viziune, care ținea cu dinții de familia lui și de valorile pe care i le tatuase pe creier un șir lung de învățători de țară.

Mihnea s-a rupt de noi destul de aspru, s-a mutat într-un apartament, cu chirie și a îmbrățișat cu evlavie meseria de procuror. Marcel se înscriesese la un doctorat în Anglia, Gruia era nedezipit de mine. Asta mă îngrozea și mă flata în măsuri diferite, depinde cât eram de treaz. Începusem să îmbrățișez vinul și coniacul ca scuză pentru visele pline de întrebări și aparițiile din ce în ce mai dese ale Mirunei. Plonjasem în mocirlă, dar lumina și spiritul lui Gruia mă amăgeau că e o apă curată cleștar.

*

Șeful lui Mihnea m-a chemat la o audiere fără sens, iar apoi mi-a pus înregistrarea cu asasinarea fostului președinte. Erau oamenii mei, fără tăgadă, iar unul dintre ei mă indicase pe mine ca autor moral. Mi-a fost adus la cunoștință că sunt suspect și am primit recomandarea verbală să nu părăsesc Bucureștiul, pentru că voi fi solicitat din nou, curând.

Nu am pus botul, nu am întrebat care dintre cei trei m-a turnat, nici nu am ordonat cercetări. Gruia era de părere că fostul meu șofer a vorbit prea mult, îl lovise criză de identitate și se călugărise.

Nu, nu era el, l-am căutat, dar se spânzurase în chilia lui de curând, însă înainte de depozitia martorului sub acoperire.

M-am dus eu, lipa-lipa, la fiecare dintre cei trei din înregistrare. Nu turnase niciunul, cel care dăduse declarația era gagiul lui Miki, avea impresia că o să-l scape de belele și de viața de smardoi. Când te lovește dragostea, se duce dracu orice logică.

Cică dragostea și justiția sunt oarbe. E posibil, pentru că nu se vor împăca niciodată, s-ar fi potrivit cu certitudine dacă una era, zic și eu, doar surdă. Două nevoi triste.

Justiția onoarei l-a împins pe Miki să mă caute a doua zi, la birou, cu punga termoizolantă după el. Da, avea capul iubitului lui. M-a impresionat, am activat camera surdă și am făcut iar covorul vraiste, țâșnea din carotida lui Miki și nebunul se cam zbătea.

-Bun băiat Miki, hai du-te la gagiul tău și arată-i veșnicia de pe interior, păstrează-ți romantismul, Miki, nebunule.

Am scotocit găștile mici, neiertător, am pus ordine în toate rețelele de rele, apoi am trecut la curățenia de primăvară în Bulgaria. Alte bordeie, alte obicei, dar tot ca mine a fost. Am făcut raiduri și în Albania, unde Roni pierduse controlul rău de tot. L-am împușcat pe rivalul lui în centrul Tiranei, fără să-mi dau jos casca, apoi m-am urcat pe motocicletă de parcă ieșisem la promenadă.

M-am oprit în Belgrad.

-Ce mai faci tu, domnule tovarăș?

Nu cred că asta își dorea, dar întrebarea lui Mișa, pusă pe tonul obișnuit, vag flegmatic, al lui Liviu, m-a cutremurat. Da, era un semn de oboseală, sau poate doar efectul post-adrenalină. Cred că ambele variante erau corecte. Ar mai fi rămas punctul c, cel la care scria cu litere mici *nu vreau să știu*.

M-am trezit dând un răspuns prea criptic, chiar și pentru mine.

-Am uitat ce fac, inginericus maleficus.

-Hm. Nu are rost să iei Ginko Biloba, nu ajută.

-Ce dialog tâmpit, iartă-mă. Bem o șvivoviță?

Am băut. Am râs. Am făcut planuri. Am plecat. Era mai bine, așa mi-am spus, speram să mă țină părerea asta ceva mai mult timp.

*

Am devenit inculpat, urmărirea penală era pe repede înainte. Condamnarea dictată prin sentință a fost neiertătoare ca o notă de plată a unui vin necunoscut de scump, am primit doisprezece ani pentru spionaj, pentru inițierea unui grup infracțional organizat, pentru atentat la siguranța națională. Cred că judecătorii mi-ar mai fi dat încă cinci ani dacă știau că dimineața am prostul și pericolul obicei să mă scarpin în nas.

Acasă jale. Marcel și Gruia stăteau ca la poză, Eliza se cocoșase, am văzut-o așa pentru prima oară în viața noastră.

Giurgiu. Penitenciar de maximă siguranță. Carantină.

Nu era rău deloc, ba chiar aş putea spune că era îngrozitor, ha. Lipsa oglinzii mă forţa să mă privesc în interior, în sertare, unde aveam multe facturi neplătite, multe plăţi nefăcute. În prima noapte am visat că mâncam hârtie, banii căzuţi peste mine şi plini de mucegaiuri, ca o brânză franţuzească făcută în China, din şlam petrolier.

Acolo se moare de dor, de foame, de boală, de neşansă, de viaţă terminată, fix ca dincolo, fix ca afară. Era prea târziu pentru asta, Mihnea avea dreptate.

Şi eu aveam dreptate, doar sunt om rău. Îmi doream să pot să cânt, să desenez, să scriu. Am reuşit să iubesc şi să rănesc. Nu m-am oprit niciodată la timp, n-am înţeles că *trebuie* să aleg. Adevărul juridic este teribil de diferit de cel real, prin urmare şi termenii îşi schimbă nu neapărat sensul, cât mai ales aşteptările şi finalitatea.

Mă aşteptam să îmi găsesc liniştea, să dorm ca un prunc în prima noapte. Am stat ca un cuc, am tăiat iarba în microfilme, scenele în scenete şi viaţa în vieţuiri. Mi-am dezgropat amintiri, ca un şaman nebun, prăjit de pipa războiului sub steag de predare condiţionată de culoare. Tataia, tata şi bunica erau izgoniţi şi trişti, dar tot nu reuşeam să-i înţeleg şi nici nu mai căutam sensurile lor.

Mi-am spus că măcar subiectul ăsta îl terminasem, era fumat, uscat, mort.

A doua zi ne-au adus tipizatele, lista cu persoanele care ne pot vizita, lista cu cele zece persoane pe care le putem suna. Necăutaţii se ofereau să trec pe lista lor numere de telefon, să îi sun de pe contul lor. Ierarhie de puşcărie.

Am ales să trec doar telefoanele mele. Eliza, Marcel, Gruia, Fane, Mimi, doi avocaţi, celălalt Mihnea, mama, Rux. Nu, Rux nu, l-am pus pe Mihnea al meu, cu numărul pe care îl avea odată. Nu, nici celălalt Mihnea, am pus-o pe Miruna. Încă mai avea activă căsuţa vocală, insistam să-i plătesc abonamentul.

Dura câteva zile până primeam cardul pe care-l puteam folosi să sun. Venea şi cu un cod de bare imprimat pe el.

A doua noapte. Fără somn, fără vise.

Cum plătesc? Chiar plătesc? Vor mai plăti şi ceilalţi? S-a încheiat factura?

A doua zi. Fără mâncare, fără chef. Multe atenţii, treceau pe lângă mine.

A treia noapte. Fără.

A treia zi. Luni. Am primit cardul. Oare contează? Ce să le spun? Mai are rost să mint? M-am furat destul. Fără mâncare, fără sens.

A patra noapte. Atât.

A patra zi. Am cerut telefonul. Am scanat codul de bare. Pe cine sun? Am pus telefonul în furcă, de parcă i-aș fi cerut scuze.

M-am întors. M-am întors pe dos. Am sunat-o pe Miruna. De nouă ori.

-Bună, sunt Miruna Iliescu, momentan sunt la ore sau n-am chef. Mai sună-mă, poate ai noroc.

Mi se împăienjenise viața. Mi se dusesse pulii de suflet, cu tot cu sufletul meu.

Aveam voie să dau doar zece telefoane pe zi.

L-am sunat pe Mihnea al meu. A sunat de trei ori și a răspuns o singură dată.

-Da, frățică, bine ai venit.

Era vocea lui Bibi. Nu m-a mirat deloc, îl așteptam ca pe o îmbrățișare, ca pe o linie de sosire.

-Hai, că ai picat taman bine, ți-l dau pe un tip de aici, Liviu, cică păzea receptorul împreună cu un sfânt. A, am uitat să zic, aici nu bagă niciodată publicitatea când e filmul mai mișto. Hai, tăticle, intră pe fir, e bine.

Ieșea fum din receptor, un fum roșiatic de iarbă bună, care mă întrista de două ori mai tare.

-Arăți ca dracu.

Am încercat să glumesc.

-Să mă vedeți dimineța când sunt nerujat...

-Domnule tovarăș, e poarta largă aici, nimerești repede, nu te grăbi, mai chibzuiește.

Era cam târziu. Intrasem pe fir, eram ca într-o coardă de chitară, pe fundal cânta The Cure, A Forrest, arzând coduri de bare și zăbrele imprimate în cardul plasticat.

Mă priveam din spate cum mă destram.

Eram trist că nici nu-mi mai era dor de mine.

Alb. Alb. Foarte alb. Dumnezeu alegea rochia de mireasă.

Ziua a cincea.

Am băut ceai, am mâncat biscuiți și mi-am imaginat un mic dejun cu regina Angliei.

Am făcut sport și mi-am imaginat că mă culc și visez plaje însorite, dar am mâncat și am făcut sport, din nou. Am vorbit cu Eliza, cu Marcel, cu Gruia, cu Mihnea celălalt. Era bine.

Noapte a cincea a trecut ca un shot de tequila, prea repede, prea puțin, fără dureri de cap.

Ziua a șasea.

Am descoperit oamenii. Erau amuzanți, erau vii. Sport, proteine din conservele de la Scandia. Iar sport, o carte, telefoanele din ziua de dinainte. Era bine.

Ziua a șaptea.

Am uitat de noaptea a șasea. Și ea m-a uitat pe mine, nu mai prezentam interes.

La fel. Liniște. M-am odihnit. A fost bine. Vizită. A fost foarte bine. Am fost mai mulțumiți. Eliza mi-a spus că Mihnea se însoară, fata cu care era rămasese gravidă și așteptau o fetiță. Minunat, miraculos, o zi potrivită să trăiești.

Era de repetat.

Am luat-o de la început, dar cu alte zile la debut. Totul se rezuma la săptămâni. Cum se mănâncă un elefant? Bucățică cu bucățică.

*

-Cică în Suedia, dacă te declari femeie, chiar dacă ești bărbat, ăia te duc la pârnaie de pizde.

-Ai fost tu în Suedia, fraiere?

-Nu, a fost sor-mea la Oslo, ea era cu țata afară și bărba-su era cu maradona și cu alba-neagra.

-Oslo e în Norvegia, bă, Continent, degeaba te cheamă așa, habar n-ai.

-Știu unde e Oslo, sor-mea are cunoștințe de prin Suedia, mă.

-Cât ai mandatu'?

-Douăștrei de ani.

-Te mai caută cineva?

-Cine?

-Pula mea, tu știi, ai tăi, mă, mă-ta, tac-tu, nevasta...

-Nu, nu poate.

-De ce? E plecați p-afară?

-Nu, i-am mierlit io pă toți.

-Aha...

-Se dă dileala, ce știi, bos?

-Se scade din pedeapsă.

-Nu din mandat?

-Știe ei, bre, ce ne batem noi capu? Ei știe, e veață grea aicea.

-Cine te-a pus să ajungi aici?

-Sărăcia și norocul mort.

Pușcăriașii nu se mai întorceau cu spatele când trecea vreun major, era zgomot continuu, scandal, bahaus.

Curtea de aer nu mă ajuta deloc, numai betoane în jur, singurele plante erau purtătorii dialogurilor sterile, repetate, mereu purtate de alți pârnăiași, dar care surprinzător păreau aceeași.

-Coaie, abia aștept să mă liberez, am un pont, să ies iar pe trotuar la trening nou, să-mi sară biștarii din buzunar, mînca-ți-aș, să sune tilifoanele dupe marfă ca turbații!

Am cerut să mă scoată la muncă, oricum prea mă coconeau toți. Am primit cea mai grea muncă, ha, de bibliotecar, eram toată ziua singur cuc. Odată cu mormanul de cărți am moștenit un ciot de trandafir japonez, care părea încă viu. I-am adus pământ proaspăt și l-am primenit, am tăiat ramurile uscate, l-am mângâiat și i-am povestit de copiii mei. Încă nu i-am spus că voi fi bunic, mi-era să nu spună și altora.

Am început să aranjez cărțile, conform sistemului decimal, al lui Dewey.

Mi-a luat două luni.

Am început să le fac fișe.

Încă trei luni.

În camera liberă am început să predau pentru clasa a doua și a patra, cu clienți care aveau nevoie de zile câștig și de ieșire din celulă. Unii adormeau după primul sfert de oră.

Am adus videoproiector și s-a mai colorat atmosfera, se adormea abia spre finalul celor două ore, cu pauză de țigare. Am observat că țigara era sfântă, niciun gardian nu grăbea vreun deținut care fumează. Alte timpuri, se renunțase de prin 2003 la zeghe, lumea venea în trening, fracul penitenciarului. Nu aveau voie în șlapi decât inapții cu diabet, cu picioarele lor umflate, cu pete negre.

Mihnea nu-i invitasă pe niciunul dintre ai lui la nunta restrânsă. Gruia s-a dus neinvitat, s-a bucurat ginerele. S-a furat mireasa, a adus-o înapoi Marcel, la braț cu Eliza.

Îmi făceam de lucru cât mai mult. Timpul devenise un altfel de inamic, se scurgea prea încet. Un an, treizeci de săptămâni și șase zile.

*

Vizită, pachet, ziua mea, Eliza, Marcel, Gruia și niște poze.

-O cheamă Miruna.

Mi-am înghițit disperarea. Ce copil frumos!

-Mihnea a botezat-o așa?

-Soția lui, Matilda, a insistat, el s-a bucurat. O strigă Minuna.

-Ea e Matilda? Cea din stânga, cu fetița în brațe?

-Da, ea. E foarte frumoasă, sunt colegi de doctorat, ea este asistentă universitară la facultate.

-Da, este foarte frumoasă, seamănă cu tine...

-Și ea a spus la fel, a fost foarte surprinsă.

Fericirea îți suflă din spate cu șoapte perfecte, calde sau răcoroase, după bunul plac al binecuvântatului care o primește. Pe mine fericirea m-a trimis înapoi și înainte, tot pe covorul fermecat pe care învățasem să plutesc în urmă cu o veșnicie.

-O vedeți des pe Miruna cea mică?

-Nu prea, mai vine uneori Matilda cu ea pe la noi, Mihnea niciodată.

-Eh, hai, vine, vine, e o ființă minunată, să știi, tati, o aduce cel puțin săptămânal, e mami disperată să o tot vadă, a insistat Gruia să detalieze ce înseamnă uneori-ul Elizei.

-De ce nu mergeți voi la ei?

-Am fost eu, a revenit muntele meu de băiat, dar nu eram prea bine primit, adică Mihnea nu era acasă, iar Matilda mi-a spus că nu vrea să o certe și să își strice mersul lor...

-Cum merge acasă?

-Excelent, nu avem niciun motiv să ne plângem, dimpotrivă, doar că ne lipsești foarte mult.

*

A fost o jumătate de an minunată. Îi povesteam trandafirului meu japonez, pe care-l numisem Firicel, că sunt un bunic norocos, că sunt în general prea norocos. El se întrista uneori când mă mirosea că zâmbesc strâmb și plângea petale. Îmi mai făcea cadou în unele dimineți boboci noi de flori.

*

Fane Geolgău dădea raportul săptămânal.

-Nașule, ne omoară, bre, ăsta nou, băiatu ăsta care ne tot ia din firimituri. Mi-a împușcat în cap doi băieți săptămâna asta. Drept între ochi, morții lui, cică s-a tras cu pistolul, de la treizeci de metri. Săptămâna trecută a împușcat trei băieți de-ai lui Mimi și doi de-ai lui Vagon, fix între felinare. Nasol e că s-a cam speriat lumea, mie nu mi-e de ăia mierliți, că oricum erau niște zdrențe de oameni, răi, foarte răi și cam scăpau gaz, adică dădeau cu sifon și tot scăpau din relele lor, că băga pe alții, da' n-am avut eu o cheie bună să-i încurc și să-i dovedesc.

-Cine e băiatul nou, cât de mare are brigada?

-Păi tocmai aia e, că multă lume vorbește, da' nu l-a văzut nimenea până acuma, bagă comerț cu pastile noi, iarbă de cea mai bună și cocaină șmecheră, roz și pură, fără căcaturi cu paracetamol, curată de îți vine s-o halești, știi ce zic, nașule!

-E tânăr?

-Nu știu.

-Hm. Ne deranjează rău?

-Eu aș zice că deloc, de ce să mănânc căcat, pe ăilalți îi curentează mișto, din ai noștri nu mușcă, adică au mai fost băieții ăștia de ți-am zis, da' am zis bodaproste c-am scăpat de ei, lua-le-aș limbile în pulă de sifoane!

-Pare milițian pus pe treabă. S-o fi uitat prea mult la HBO.

-Se poate...

-Altceva?

-E biiine, gropile de gunoi duduie, canalizarea la fel, acuma s-a apucat al tău, Gruia, să facă îngrășămintă din căcatu' pe care-l tragem noi și-l vinde în Austria, de parcă ăia nu se cacă destul! Toate bune, tu ne trebuiești, că lumea se schimbă mereu, dracu mai știe unde ajungem.

*

Uite așa au mai trecut vreo trei luni.

Fane nu venise săptămâna aia, o fi fost bolnav. Eram într-o celulă de patru paturi, unul din băieți fusese trimis la spital, la Colibași. S-a deschis ușa celei și gardianul m-a chemat să-mi spună ceva. Cerul s-a prăbușit iremediabil, nimic nu mai putea schimba asta. M-am împleticit spre pat, de parcă mi-aș fi pierdut bateriile, o jucărie bătrână și imposibil de reparat.

Gruia a intrat ca la gala de premiere. M-a luat în brațe.

-Tati, gata, facem grădinița împreună!

Da, îmi dau și eu seama, e fază de pizdă-plânge, dar nu mai contează, m-am zguduit, l-am posedat pe El și o liotă de aghiotanți, sfinți, arhangheli. Apoi le-am cerut iertare. Le-am explicat. Orice, dar nu el, nu Gruia, pula mea, sunteți divinități, el e mai important pentru mine decât voi, fraierilor, nepăsătorilor, nenorociților, morții mamei voastre, lua-v-aș aura în carici.

-Ce cauți tu aici, Gruia, tati?

-Mi-era foarte dor de tine, tati, am recunoscut ce n-am făcut. Nu contează, nu mai puteam respira fără tine, tati.

M-am întrebat cât a fost el, cât am fost eu. De ce el?

Maică-sa îmi reproșa adesea că e prea evidentă preferința mea pentru el, că îi rănesc pe ceilalți.

S-a făcut dimineață. Soarele se ascundea în morții lui, de rușine, trăsese perdelele.

-Gruia, ce dracu a fost în capul tău, nu ți-am spus să ai grijă de maică-ta?

-Am, tati, am. Cred că am, poate că nu tocmai, dar nu mai puteam trăi așa.

*

Trei luni cu el. Doamne, ce bărbat am crescut eu și maică-sa!

*

M-a anunțat șeful de secție că sunt pus pe cursă.

M-a mirat mutarea mea la Rahova, dar mi-era mai bine acolo, eram mai aproape de casă. Mi-am luat adio de la trandafirul meu japonez și am pus un necăutat să-mi strângă calabalâcul și să mi-l care la dubă. Am strecurat o rămurică de-a lui între castroanele de tablă.

-Cât facem până acolo? Ajungem într-o oră?

-Nu, domnu Martin, vreo două ore, că trecem mai întâi pe la Jilava, să lăsăm trei băieți și mai avem doi pentru spital.

-Nu plec.

-Ăăă, stați liniștit, vine și fiul dumneavoastră, e în regulă, așteptăm ordinul de mutare.

Mi-am luat o carte după mine, una al cărei titlu m-a atras, ceva de genul de ce fac oamenii buni lucruri rele. Ciudat lucru și ăsta, prima melodie pe care am auzit-o când am ajuns la închisoarea din Giurgiu a fost Better Man și mă asiguram că e un semn. Nu mi se pare că aș fi un om mai bun. Poate asta înseamnă reeducarea, să devii atât de bun încât să nu mai ai conștiința acestei stări. Mă pufnea râsul.

Scaunele de plastic din dubă mă duceau cu gândul la un stadion din copilăria băieților, cred că Olimpia sau poate altul. Mai aveau scaune de-ăstea la Arena Națională, l-or fi luat de pe SEAP.

S-a auzit un jbuf, ca un atac de albină. Știam bine despre ce e vorba în poezie, ce vrea să spună poetul.

Primul cartuș a ricoșat și s-a înfipt undeva în stânga mea, după ce perforase scaunul de lângă mine. Al doilea a nimerit cauciucul, au urmat mai multe, probabil în șofer. Treabă de amator, bine că nu aveam cătușe, m-am lipit de podea, toți ceilalți erau ochi beliți pe geam. L-am culcat pe Gruia lângă mine, apoi l-am tras spre dreapta, se trăgea din stânga.

-Mânca-ți-aș, ia uite ce fuge gardienii, coaie, să moară mama, uite ce de sânge curge din ăla!

-Ia uite la ăla pe câmp, rupe bocancii, e căcat pe el, să moară copiii mei, bididiule!

Ușa metalică s-a rupt și cel care a intrat a tras în aer. Fără ricoșeu. Erau gloanțe oarbe. I-am sărit la gât, am văzut tatuajul și mi-a trecut. L-am urmat tăcut ca un înțelept.

*

-Nașule, direcția e Turcia, acolo e ordin de la domnul Marcel, te facem ca în poza de la buletinul nou, doamna Eliza ne așteaptă deja.

-Gruia, ești rănit, tati?

-Nu tocmai, am lăsat ceva sânge de la mine și te-am crestat aici pe braț pe tine.

-Duba o să sară în aer, stai liniștit, băgăm cadavre proaspete, da' ne trebe ADN, d-aia sângele.

Fane era extrem de vizual. Dădea din mâini ca un erou care reda tehnica zborului de ora trei, printre etaje care se grăbesc pe o stradă cu sens unic.

*

După graniță ne-au atacat opt mașini, intrasem deja în Bulgaria de vreo oră.

Pe mine m-a luat un gunoi, Mile, un fost partener mai fomist de-al lui Boiko. Era de pe lângă Mangalia, cred, dar se aciuiase în Bulgaria de copil. El ținea morțiș să mă termine. Era din leatul meu, din garda veche, mai avea respect pentru legile noastre, ale celor fără de lege. Nu mai țin minte de ce i se zicea Mile și nici nu îmi mai băteam capul.

Gruia era legat de copac, în spatele meu, capul lui Fane se scremea la mine de pe un buștean.

-Mile, ce faci, mă, cu băiatul meu?

-Îl las legat aici, trece câte cineva pe la două zile, o să scape. Noi nu ne dăm la familie, asta e legea.

-Da, asta e legea.

-L-aș fi mierlit, să știi, mi-a dat ceva de furcă și m-a tăvălit nițel, e bine făcut.

-Cine te-a plătit?

-Nimeni, Martin, am crescut și eu, iau bucata mea de Bulgaria.

-Aha, corect, te-ai făcut băiat mare...

-Știi cum zicea nea Fane, să-ți crească mica mare, Mile, așa îmi spunea.

-Nu ți-a prea crescut, mi se pare că s-a copt de tot și a căzut.

*

Re-capitulare.

*

Am privit cerul.

Mă gândeam că la mijlocul distanței dintre cer și pământ se află tot cer.

-Auzi, ca ultimă dorință, poți să-mi dai un cer frumos?

-Cerul e cer, nu se ia pe gustate.

-Nu pot să-i dau un dop să-l încerc, așa, ca pe pepene?

-Cu ce?

-Cu privirea.

-Bine, privește-l repede. Oricum, dacă nu îți place, poți să închizi ochii. Știi bine că după ce-ți zbor creierii mori în câteva secunde. Meriți o moarte curată, nea Martin.

Vocea academică din celălalt capăt al țevii pistolului era plată și lipsită de pasiune ca un arici călcat de trei camioane.

-Ai dreptate, prefer să-l privesc, oricum ar fi. Dacă închid ochii o să mă simt ca atunci când merg la drum lung cu aerul condiționat dat pe recirculare, de mă ia capul.

Mă uitam spre cer și îmi priveam viața din spate, cum se duce. Fugea. Am rugat-o în gând să se miște ceva mai încet. Mă ducea și pe mine mintea că nu prea mai e timp să despic firul dacă am trăit bine sau rău, frumos sau urât. Timpul îmi fugea și el, grăbindu-se după vremurile scurse, a dracului prietenie legaseră amândoi. O certitudine mă mângâia însă drăgăstos: da, am avut o viață plină. Da, am trăit.

S-a auzit piedica ridicată. S-a auzit și împușcătura.

Am trăit.

*

**

Creierii lui Mile se scufundau în noroi, zoaie disperate care nu știau să înoate, agățându-se de cioburi de țeastă cam cheală.

Gruia râdea, în dreapta mea, ca un zeu dextrogir.

-Tati, e prea devreme să mori! Cucu! Ne-am înțeles că o să mori la ora nouă seara, când îți pun eu Piano Man, ce Dumnezeu!

Gruia nu avea armă. Fane era mort. Nu mă prea ducea mintea să ghicesc cine trăsese.

Dincolo de pistol era Miruna, puțin mai înaltă decât mi-o aminteam și cu o cicatrice măricică pe frunte. Fuseseră două focuri.

M-am uitat spre stânga, de unde venise al doilea foc. Mihnea îmi zâmbea. Fusesem convins, de la bun început, că el îmi găsește fata și tot el este noul băiat rău din oraș, tipul care nu greșește când pune mâna pe un pistol. Băiatul lui tata.

Miruna mi-a întins o sticlă de apă. M-a luat în brațe, cum făcea ea mereu, mi-a înfipt unghiile în ceafă, cu sete. Nu, nu visam.

-E pe bune, tati, m-a mirosit fata mea. Scuze întârzierea, dar tot nu m-am hotărât la ce facultate să dau, am avut o amnezie prea lungă după ce am fugit din grajdul ăla.

Apa din sticlă se făcuse vin. Și era bine. Și ne-a plăcut.

*

Deocamdată cam atât.